Ko, Latvija, Tev varu dot?

UDK 821.174+74(082)
Ko 001

Projekta vadītāja un redaktore Velga Līcīte
Korektore Ilze Lāce
Maketētājs Raimonds Ramutis
Iespiests SIA „Dardedze holografija”

Pirmā vāka noformējumā izmantots Aizupes pamatskolas 2. klases skolnieka Āra Rasiņa zīmējuma motīvs
Pēdējā vāka noformējumā izmantots Daugavpils 16. vidusskolas 4.d klases skolnieces Aļenas Krasovskas zīmējums

ISBN 978-9984-815-43-5

© Latviešu valodas aģentūra, 2011

Priekšvārds

Latviešu valodas aģentūra turpina iesākto tradīciju – katru gadu izdot skolēnu konkursa labāko darbu krājumu. Šogad krājumam dots nosaukums „Ko, Latvija, Tev varu dot?"

Aicinot jauno paaudzi būt līdzatbildīgiem par savu zemi un tautu, Latviešu valodas aģentūra 2010. gada Eiropas Valodu dienā izsludināja konkursus Latvijas skolu jaunatnei: 1.–4. klašu skolēni tika aicināti piedalīties zīmējumu konkursā „Mazs bij' tēva novadiņš", bet 5.–12. klašu skolēni – literāro darbu konkursā „Ko, Latvija, Tev varu dot?".

Augstā brīvības cena, kādu Latvija ir maksājusi par savu valstisko neatkarību, aicina mūs nebūt vienaldzīgiem pret Latvijas likteni un apzināties savu lomu tā veidošanā.

Cik gan daudz skaistāka būtu mūsu zeme, skanīgāka latviešu valoda, vienotāka un stiprāka tauta, ja mēs katrs sev uzdotu šo jautājumu: ko labu es varu izdarīt Latvijai.

Kā liecina krājumā apkopotie vēstījumi, arī ar saviem mazajiem ikdienas darbiem, labajām domām un cerībām uz sapņu piepildījumu mēs varam padarīt savu tēvzemi skaistāku un laimīgāku.

Lai mūsu domas un darbi atmirdz kā zelts Latvijas zvaigznēs! To ikvienam šī krājuma lasītājam novēl Latviešu valodas aģentūra, vienlaikus pateicoties visiem konkursa dalībniekiem par atsaucību un līdzdalību šī krājuma tapšanā.

Latviešu valodas aģentūra

Abitas Tauriņas zīm., sākumskolas „Dartija" 2. klase

Lat–vi–ja... Ieklausieties, kā skan šis vārds! Kā visskaistākā melodija, kā liegas vēja šalkas jūlija tveicē, kā māmiņas balss rīta agrumā. Mana Latvija.

Es jūtos atbildīgs par to, ko daru, kā daru un vai vispār izdaru. Atbildības sajūta manī ir no tēta, viņš kā daudzi Latgales cilvēki apstrādā zemīti – audzē smaržīgu rudzu maizi. Kā mums ar brāli tā garšo ar zeltaino liepziedu medu!

Pavasarī, kad tētis ar tīrumus, man patīk ieelpot zemes valgmi – tas ir mans spēks, mana nākotne. Es esmu klāt, kad aug maizīte, zinu, cik grūti to izaudzēt, tāpēc izturos pret to ar cieņu.

Lauris Jeremenoks
Asūnes pamatskola,
7. klase

Valsts ir stipra, ja tajā dzīvo stipri cilvēki. Ir svarīgi, lai valstī būtu stipras ģimenes. Man ir liela ģimene, un es ar to ļoti lepojos. Man ir svarīgi, lai mana ģimene vienmēr būtu stipra un turētos kopā. Ļoti nozīmīgi ir tas, lai cilvēki neizbrauktu no Latvijas peļņā uz citām zemēm, bet mācētu rast risinājumu tepat, mūsu dzimtajā zemē Latvijā.

Latvijai ir vajadzīgi izglītoti cilvēki. Pēc augstskolas es ļoti gribētu piepildīt savu sapni un nodibināt pati savu uzņēmumu. Nodibinot savu uzņēmumu, es dotu darbavietas citiem, maksātu algas un nodokļus valstij, jo tikai mēs paši esam Latvijas nākotne.

Valsts nebūs, ja nebūs latviešu tautas un latviešu valodas. Es mācos vēl divas svešvalodas, lai varētu kontaktēties arī citās valstīs, taču savā valstī – Latvijā, es runāju tikai latviešu valodā.

Laima Madara Šveiduka
Limbažu 3.vidusskola,
8. klase

Ko gan Tev kāds vispār var atņemt? Tavs miers un nemiers kā divi neveikli putnēni riņķo virs Tavas galvas, gaidīdami atbildi, sirdsskaidru mājienu nolaisties uz Tava pleca...

Ko gan Tev vispār kāds var atņemt? Pienācis laiks dot pretī. Es būšu kā gaisma un siltums pavardā aukstos ziemas novakaros, kas sildīs nosalušu bāreni. Es būšu kā lēns ziemeļu vējš, kas atveldzēs saulē iztvīkušās saknītes. Es būšu miera nesējs. Stāvēšu sardzē pie ļaužu dvēselēm. Nosargāšu bērna miegu. Es paņemšu no Tevis bēdu vācelīti un palikšu zem akmens. Noskūpstīšu asaras no mātes vaiga, uzzīmēšu viņai sejā smaidu. Vakarā iedegšu sveci, spožāko no spožākajām, uzlikšu uz palodzes un, raugoties cauri loga stiklam, kas raud, skaitīšu lūgšanu par pamestu bērnu. Izraudāšu cilvēku sāpes, teikšu labrītu tantiņām vilnas lakatos, mazajiem, kas basām kājām lēkā pa peļķēm. Es būšu Tava diena, ja pienāks piķa melna nakts. Es raudzīšos cilvēkos, klusējot teikšu patiesus vārdus. Es ieraudzīšu aklu mīlu un padarīšu to redzīgu. Neļaušu labiem cilvēkiem pieceļoties krist, katru sitienu pārvērtīšu glāstā. Nesīšu augsti pret debesīm paceltu Latvijas karogu un apsegšu salauztās dvēseles. Es būšu kā eņģelis, kas vadīs un sargās strupceļā nonākušos. Likšu noticēt, ka eņģeļi ir, parādot viņu nospiedumus dvēselē.

Es atdošu Tev sevi pašu un visu, kas man pieder, jo kādreiz ņēmu arī Tavas dāvanas. Raudzīšos uz nelaimē nonākušo ar domu tam palīdzēt. Padarīšu cilvēka soli vieglu, smieklus skanīgus, smaidus patiesākus un dvēseli skaidrāku. Saplūkšu pļavas puķes, smiltīs zīmēšu laimi un prieku, rūtiņu burtnīcu lapu malās rakstīšu: „Paldies!" Ielikšu aploksnē mieru, aizlīmēšu to ar cerību, ka tā nonāks pie īstā cilvēka. Es došu Tev putnu dziesmas un aicināšu tautu dziedāt tām līdzi. Es iemācīšu izsāpēt, nejūtot sāpes, raudāt bez asarām. Pārraušu naida ķēdes ar kailām rokām.

Es būšu te, Tev līdzās, ar Tevi un Tevī, Latvija!

Vairis Krēsliņš
Rēzeknes 14. arodvidusskola,
1. kurss

Niolas Letīcijas Justes zīm., Lubānas vidusskolas 3. klase

Atceros, kā skaitīju zvaigznes kādā naktī. Bija vasaras beigas. Nakts bija drēgna, bet gaiša, jo pilnais mēness tikko kā sācis dilt. Ik pa brīdim to aizklāja pelēks mākonis, kas atnesa arī kādu lietus lāsi. Gaiss smaržoja pēc nopļautā siena, un tālumā pārmaiņus ar suņu rejām bija dzirdami dzērvju atvadu saucieni. Gāju pa meža celiņu līdz upei, galvu pacēlusi pret debesīm, un skaitīju zvaigznes. Kad tā ilgi skatās augšup, tās liekas tik tuvu, ka varētu ar roku aizsniegt kā istabas griestus. Tās griežas, virpuļo, mirgo, un tad man parasti sareibst galva. Zvaigžņu apreibināta, es staigāju viena pa tumša meža taciņu, un man nemaz nebija bail.

Nonākusi pie upes, es ilgi skatījos ūdenī, kur zvaigznes atspīdēja un mirgoja, it kā skatīdamās spogulī. Ūdens atspulgā redzēju, kā viena nokrīt, bet nepaguvu iedomāties vēlēšanos. Tad kādu laiku atkal skatījos debesīs un nokrita otra. Es atkal nokavēju. Kad krita trešā zvaigzne, vēlējos sev laimi, kad ceturtā, to vēlēju draugiem un ģimenei. Pie piektās vēlējos, lai visi pasaules nelaimīgie kļūtu laimīgi, bet tad sākās zvaigžņu lietus, un tās krita zemē cita pēc citas.

Es vēlējos, lai tā viss arī paliek, lai vienmēr man ir sajūta, ka esmu mājās, lai vienmēr no rītiem ir rasa un vakaros migla, lai naktīs krīt zvaigznes un dzied lakstīgalas, lai varu basām kājām brist pa pieneņu pļavu pavasarī un vasarā gulēt karstās jūrmalas smiltīs. Vēlējos sestdienās sajust pankūku smaržu un Ziemassvētkos cept pīrāgus ar mazo māsiņu.

Tāpat kā liepa, kas aug mājas pagalmā, esmu ieaugusi šai zemē, no kuras esmu neatdalāma un bez kuras nepastāvētu. Un zvaigznes un mēness, jūra un saulriets un vasaras vakari – tas viss man dod spēku, tāpat kā liepai spēku dod zeme. Es varu Tev dot vienīgi savus sapņus un cerības, kā arī ticību, ka tie īstenosies.

Līva Strazdiņa

Valmieras Pārgaujas ģimnāzija, 12.^{b} klase

Ko tad es varu dot Latvijai? Ģimeni, ko nodibināšu, kad būšu ieguvis labi atalgotu darbu un varēšu par sevi parūpēties, zināšanas, kuras iegūstu, cītīgi mācoties, noderēs dzīves mērķu sasniegšanai, kā arī latvietību, kuras pamatā ir pašcieņa, kas manī deg kā Jāņuguns 24.jūnija naktī un aizrauj kā tautas deja Dziesmu svētkos.

Mana vecmāmiņa saka, ka pašcieņa esot tas pats, kas apinim kārts. Ja tās nav, apinis ķeras pie gāršām un dadžiem, lodā pa zemi – un tā arī nekad neuzzina, cik augstu būtu varējis uzkāpt. Pašcieņa mums palīdz būt pašiem, nevis citas tautas atdarinātājiem. Mums pašiem – latviešiem.

Virsotne, ko cenšos sasniegt, – nepieļaut kļūdas, par kurām būtu sirdsapziņas pārmetumi.

Ziņkāres dzīts, pieceļos no gultas un izvelku no plaukta „Latviešu valodas vārdnīcu". Sameklēju vārdu „dot", lai noskaidrotu tā nozīmes. Un apstājos pie paskaidrojuma: „Lai Dievs dod!"

Latvija, lai Dievs dod Tev spēku, saules mūžu un īstus latviešus!

Jānis Zvirgzdiņš

Limbažu 1. vidusskola, 11. klase

Amandas Mušķes zīm., Vilces pamatskolas 4. klase

Tīru sētu, puķēm rotātu, ja strādāšu par sētnieci, un plaukstošus cerību ziedus ikviena pilsoņa sirdī, ja kļūšu par prezidenti.

Tīru augļu spirdzinošu sulu, ja kļūšu par dārznieci, un labu domu zelta graudus, ja kļūšu par filozofi.

Tīru roku dziedējošo pieskārienu, ja kļūšu par ārsti, un precīzu Temīdas svaru izjūtu, ja kļūšu par likteņlēmēju tiesnesi.

Tīru zemi no atkritumiem, tīru ūdeni no piemaisījumiem un tīru gaisu no piesārņojumiem, kļūstot par visprasīgāko vides ministri Latvijas vēsturē.

Tīru pārtiku no veselībai kaitīgiem piemaisījumiem, kļūstot par atbildīgu personu šajā ražošanas nozarē, un augstvērtīgu „piedevu" iepludinātāju latviski izdotajā literatūrā, kļūstot par tulkotāju.

Tīru peļņu izdomas un iniciatīvas bagātiem cilvēkiem, radot uzņēmējdarbībai visizdevīgākos nosacījumus un valstij vislielākos ienākumus, ja kļūšu par atbildīgu amatpersonu šajā nozarē, reizē veidojot vilinošas mājupatgriešanās cerības ekonomiskajiem emigrantiem.

Tīru atmiņu gan par varonīgiem, gan gluži vienkāršiem Latvijas cilvēkiem, atdot tiem pienākošos pelnīto cieņu, lai kādas tautības pārstāvji tie nebūtu, ja kļūšu par vēsturnieci, vienlaikus atklāti un tieši, bez liekulīgas noklusēšanas un gļēvas izvairīšanās paust necieņu pret tiem, kas Latvijai darījuši ļaunu un turpina to darīt.

Tīras domas par mums pašiem – mazumā strauji ejošiem latviešiem. Nepieļaut paātrināto pašiznīcināšanos un sevis noniecināšanu ar nožēlojamām un necienīgām frāzēm.

Mūsu ir tik maz, ka ir jāsaglabā un jāmaina domāšana, lai pozitīvais gūtu pārsvaru pār negatīvo.

Tikai tīriem vadoņiem tauta varēs sekot, censties līdzināties un paveikt neiespējamo – tīriem iznākt no purva, kurā pašlaik atrodamies.

Diāna Patrīcija Grosa
Rīgas Valsts vācu ģimnāzija,
10. klase

Viss, ko es, Latvija, Tev varu dot, ir mans darbs un tā nestie augļi, un mana valoda.

Latvija neizzudīs, ja tajā būs cilvēki, kas runās latviski. Mēs varam ļaut mūsu zemē dzīvot ārzemniekiem, bet viņiem ir jāciena mūsu valoda un jārunā latviski. Svešās zemēs taču mēs runājam svešā mēlē, jo citādi neviens mūs nesaprastu. Tad kāpēc lai svešzemnieki nerunātu Latvijā latviski?

Mēs savu valodu pārāk esam pielāgojuši apkārtējai pasaulei, lai atvieglotu citiem dzīvi. Bet vai mums pašiem tā ir vieglāk?

Vizma Sermule
Skrundas vidusskola,
12. klase

Karīnas Buneres zīm., sākumskolas „Dartija" 3. klase

Mana Latvija, Tu esi man
Vieta, kur vienmēr atgriezties.
Tev lūdzu tikai vienu –
Esi man.

Jo Tu esi rasa vasaras rītos,
Kad migla pār mežiem veļas.

Tu – zvaigznēm piebērtais, zilais debesu jums
Un saulgriežu naktī reibusī smarža.

Tu – sveces gaisma novembra tumsā.
Sniegs, sakritis matos un kūstošs.

Latvija – caur sāpēm nākusī brīve,
Daudzu gadsimtu lokos ciestā.

Bet ko varu es dot?

Zane Ozoliņa
Cesvaines vidusskola,
11. klase

Kad vasaras nomācošās bezdarba četras sienas mani nospieda un slinkums ņēma virsroku, Tu uztaisīji man istabu, kur paklāja vietā bija zāle un griestu rūmē debesis – zilas, zilas ar mākoni, lielu un baltu. Es guļu saulainā vasaras dienā zālē, sulīgā un zaļā, un jūtu vieglo vēja pūsmu matos, svaigo gaisu, kas apreibina, un tad varu droši teikt – esmu mājās. Vietā, kur mana nevaldāmā dvēsele var skriet pa debess jumu, kaitinot vēju un raustot sauli aiz ūsām.

Tu pārvērti drūmo rudeni par krāšņu lapu parādi, kur tās mani aicina uz deju, skraidot pie kājām un rādot savus grezni rotātos tērpus. Iemācīji sadzīvot ar lietu, kas glaužman vaigus ik reizi, kad dusmojos uz pelēko debess velvi, ilgodamās pēc sarunām par dzīvi.

Radot brīnumu, ko citi sava mūža garumā neredz un neizjūt, dāvāji zvaigžņu lietu, kas kūst uz mēles un lūpām. Sniegpārsliņu virpulī ļāvi atcerēties bērnību, kad sapņoju kļūt par princesi, lai ļautos sniega lēnajam valsim. Savelt iedomu draugus – sniegavīrus, kas būtu skatītāji, kā no mazas meitenes es kļūstu par pieaugušu sievieti un aizmetu pēdējo sniega piku tālumā.

Sadzirdēji manas ilgas pēc taureņu varavīksnes pavasarī, pumpuru pumpuriem, kas plaukst manā acu priekšā, radot ilūziju, ka viss, kas notiek pavasarī, ir manas dvēseles atspulgs pasaulei. Tu devi cerību, ka līdz ar atkusni atmaigs arī mana sirds, kas tā vien raujas atkal sajust saules siltumu. Ar putnu dziesmu iemācīji man dziedāt, ar zaru līgošanos – pārvarēt kautrību dejojot. Ar katru jaunu saules staru no rīta – apzināties, ka man dzīvē ir dots itin viss!

Tu, Latvija, ik dienas dod man iespēju izbaudīt Tevi no jauna. Katru mirkli parādi ko nebijušu. Tu neprasi no manis pilnīgi neko, taču mana sirdsapziņa neļauj izmantot Tavu bezgalīgo laipnību, nedodot neko Tev pretī. Es došu Tev to, ko citi neuzdrošinās, ko varbūt neapzinās. Došu pašu svarīgāko, kas mīt manī dziļi kopš brīža, kad dzima apziņa par Tevi.

Paldies!

Jolanta Saule
Valmieras Pārgaujas ģimnāzija,
12.f klase

Agneses Kroičas zīm., Bebru pamatskolas 3. klase

Ir tikai viena Latvija,
Un citas nav nekur.
Tā nāk no senču zemes dzīlēm
Un debesīm, kas kopā tur. (A.Eglītis)

Manu vecvecāku dzimtā puse ir Alūksnē – Liepnas pagastā. Šeit es pavadu savas brīvdienas, un te ir pazīstama katra taciņa. Aizbraucot ciemos, es vectēvam braucu līdzi uz mežu. Ceļā vectēvs stāsta par savu tēvu, vectēvu, jo tur atradušās viņu mājas. Es esmu lepna, ka mani vecvecāki ir bijuši latvieši, tāpēc jūtos atbildīga, lai manas dzimtas vēsture neizzustu. Es interesējos un veidoju savas dzimtas ciltskoku. Es vēlos saglabāt arī tās lietas, kas man ir palikušas no iepriekšējām paaudzēm, piemēram, vecvecmammas stelles un ratiņš. Es ļoti ceru, ka liktenis mani neaizvedīs uz citu zemi, jo jau tagad zinu, ka nekur nebūs tik silti un mīļi kā zemē, kur dzīvojuši mani senči.

Man ir ļoti svarīgi saglabāt savu latviešu valodu, jo kas gan ir latvietis bez savas valodas. Arī es ikdienā cenšos nelietot vārdus, kuri izkropļo valodu. Mēs esam maza tauta, un, ja nebūs valodas, nebūs arī tautas.

Man ir svarīgi cienīt savu valsti un lepoties ar to, ka esmu latviete. Svarīgi visiem latviešiem nepadoties lielāku valstu spiedienam un saglabāt latviešu valodu kā vienīgo valsts valodu.

Annija Vaivode
Jēkabpils pamatskola,
6. klase

Tev, Latvija, tagad grūti laiki – bezdarbs, daudzi cilvēki dzīvo nabadzībā. Viņi ir vīlušies Tavā valdībā un pret Tevi izturas skeptiski. Šo iemeslu dēļ latvieši pamet Tevi un brauc strādāt uz citām valstīm. Tas ir skumji.

Es varu saudzēt Latvijas dabu. Tīšām nebradāšu zālāju, nededzināšu kūlu, nepiemēslošu Tavus skaistos mežus un pļavas. Ja būs iespējams, es noteikti šķirošu atkritumus. Kad izaugšu liels, es iekopšu kādu skaistu dabas stūrīti savos laukos.

Kā īstens latvietis es centīšos nosargāt Tavu kultūrvēsturisko mantojumu. Dziedot korī, uzstājoties koncertos, es popularizēšu Tavas tautasdziesmas un latviešu mūziku. Dziesmu svētki ir kļuvuši par vienu no Tavām svētākajām tradīcijām, tie ir Latvijas simbols.

Lai gan citu valstu piedāvātā augstākā izglītība daudziem šķiet vilinoša, es augstāko izglītību iegūšu tepat, Latvijā. Es strādāšu Latvijā dibinātā uzņēmumā, tādējādi stiprināšu Tavu ekonomisko stāvokli.

Man rūp, vai pēc vairākiem gadiem pastāvēs Tava kultūra, tradīcijas un dziesmas, tāpēc savos bērnos audzināšu patriotismu un mīlestību pret Tevi. Viņi, tāpat kā es, dzīvos Latvijā. Mēs kopā svinēsim Tavu dzimšanas dienu, Līgo, Ziemassvētkus un Lāčplēša dienu.

Es ļoti ceru, ka situācija Latvijā uzlabosies un būs vairāk darbavietu, un valsts kļūs bagātāka. Ja krīze beigsies, cilvēki no Anglijas un Īrijas atgriezīsies savā tēvzemē.

Māris Jurāns
Rēzeknes 5. vidusskola, 5. klase

Akvelinas Boikinas zim., Daugavpils 10. vidusskolas 2. klase

Gūt var dodot.

Mīlestību – tam, kam atklāta sirds,
Uzticību – tam, kam acis pretī mirdz,
Līdzjūtību – tam, kam varbūt sāp,
Viesmīlību – tam, kas tavā mājā labprāt nāk!

Gūt var ņemot.

Sev, lai arī citiem pietiek,
Mums, bet tā, lai visiem sanāk,
Jums, lai gaisā jūtams prieks,
Viņiem, lai arī tiek kāds nieks.

Dodot gūtais neatņemams!

Darot gūtais, neatsverams!
Mīlot gūtais, sirdī tverams!

Nikola Meņšikova
Puškina licejs,
6. klase

Es zinu sakāmvārdu „Dots devējam atdodas", tāpēc apzinos, ka man, kaut esmu vēl diezgan maza, ir jācenšas dot, dāvāt citiem, arī Tev, Latvija.

Reiz mūsu pagalmā ienāca stirniņa. Viņa bija tik maza un vārga. Mēs viņu pabarojām, un viņa negāja prom. Stirniņa izauga liela un stalta. Aizvedām viņu uz „Saulītēm", kur audzē briežus un mežacūkas. Kādu ziemu pie mums dzīvoja ezītis, kuru atradām uz ceļa. Pavasarī viņu palaidām laukā.

Jūs droši vien jautāsiet, ko es varu dot Latvijai? Es dodu mīlestību saviem tuvākajiem. Ceru, ka gudrību, sirds siltumu, mīlestību pret dabu es Tev, Latvija, došu vēlāk, kad būšu liela. Nekas jau nepazūd. To, ko man esi devusi, es Tev atdošu. Es, tāpat kā mamma un vecmāmiņas, stāstīšu saviem bērniem par pagātni, likšu ieskatīties dabā, mīlēt to. Un tas viss būs veltīts Tev, Latvija!

Ieviņa Liepiņa
Birzgales pamatskola,
5. klase

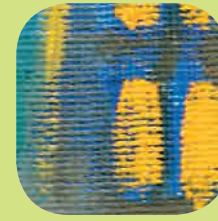

Es varu ļoti mīlēt, es varu arī ienīst
Ar savu sirdi, ko man devis Dievs.
Es daru labus darbus sev un citiem
Par prieku zemei, kurā tagad augu es.

Kad manas pārgalvības izgaismosies,
Tu dosi gudrus padomus un skumsi.
Tad abas kopā šķēršļus pārvarēsim, –
No vienas dziļas saknes izaugušas mēs.

Tavs gājums vēsturē nav mērāms gados –
Pret manējo tas nepārspējams paliks.
Bet to, ko gadsimtos Tu izsvērusi esi,
Ar to man jāiet tālāk zināšanas krāt.

To mīļumu, ko es pret Tevi tagad jūtu,
Ar gaismas liesmiņām Tev svētkos sūtu.
Es dedzu piemiņu par aizgājušo mūžiem,
Un tiem, kam pietiek drosmes tālāk iet.

Santa Bitlāce
Rencēnu pamatskola,
6. klase

Daiņa Vanaga zīm., Vārkavas vidusskolas 4. klase

Pēc Ziemassvētkiem, kad mūsu eglītei sāka birt skujas, mēs to aizvedām uz lauku mājas ābeļdārzu, kur pavasarī bijām iestādījuši mazu ābelīti. Egli mēs nolikām pie ābelītes, lai tā sargā mazo kociņu no zaķiem.

Un tad es iedomājos, ka būtu ļoti jauki, ja Latvijā vismaz vienu reizi gadā būtu diena, kurā katrs Latvijas pilsonis iestādītu kādu kociņu.

Domāts – darīts. Kad skolā dalīja priežu un egļu sēklas, es tās paņēmu. Tām līdzi bija arī pamācība un kalendārs trīs gadiem. Es sameklēju piemērotu podiņu un rūpīgi iekaisīju sēkliņas zemē. Tad devos meklēt vietu, kas ir visvairāk saules gaismas apspīdēta. Pēc cītīgas laistīšanas vasarā iesētie kociņi tagad ir 3 cm gari. Es esmu sajūsmināta par savu padarīto, kaut arī visas sēkliņas neizdīga. Tagad tikai kopt: rušināt un rasināt zemīti. Es esmu pacietīga, būšu izaudzējusi kociņu Latvijai. Tā mēs varbūt arī nokļūtu tuvāk zaļākās valsts statusam.

Mīlēsim un saudzēsim savu valsti, lai zaļākā, skaistākā un labākā vieta uz pasaules būtu Latvija!

Laura Denova
Inešu pamatskola, 7. klase

Nevajag ne lielus solījumus, ne dižas reformas. Pietiek ar smilšu graudiņiem no Liepājas pludmales, no zemes saujas Zemgales līdzenumos, no svaigā gaisa Mākoņkalna virsotnē. Jāsaglabā tas pamats, kas mums zem kājām. Un Piena Ceļš, pa kura norādēm iet pa dzīvi. Nevajag steigties.

Es apzinos, ka varu vien mazumu. Iemest flakonu atkritumu tvertnē, pacelt papīru no zemes, nomaldījušos bērnu aizvest pie mātes. Viss dižais sākas ar nelielām lietām, ar sniegpārsliņām pret lavīnu, ar graudiņiem pret tuksnesi.

Gundega Vjakse
Rēzeknes 5.vidusskola,
8. klase

Ko, Latvija, Tev varu dot?
Tev varu dot to pašu skaistāko.
To dziesmu, kas ceļ putnus debesīs,
Un ļaužu sirdis viņiem līdz.

Ko, Latvija, Tev varu dot?
Tev varu dot to pašu labāko.
Tās manas gaišās, cēlās domas
Un gadu gaitā krāto gudrību.

Ko, Latvija, Tev varu dot?
Tev varu dot es savu prieku.
Ko deju rakstos raitos lieku,
It visus aicinot sev līdz.

Ko, Latvija, Tev varu dot?
Tev varu dot to pašu čaklāko.
Tās manas mazās, drošās rokas,
Kas visus darbus darīt prot.

Ko, Latvija, Tev varu dot?
Tev varu dot to pašu mīļāko.
To manu karsto sirdi
Kas pukst par Tevi, Latvija!

Arta Bārda
Alojas Ausekļa vidusskola, 5. klase

Edgara Barkāna zīm., Aizupes pamatskolas 2. klase

Latvija ir mana dzimtene. Latvijai es esmu parādā par visu, kas ar mani ir noticis. Es vēl esmu maza, tādēļ man grūti pateikt, ko es varu dot Latvijai.

Latvijai es varu dot savus labos darbus. Kaut arī to vēl ir maz, man tie nav nākuši viegli.

Latvijai es varu dot savu sirds siltumu, mīļumu, labsirdību, līdzcietību. Tik bieži mums tā visa pietrūkst. Ne vienmēr ir viegli mīlēt tos, kas mums ir tepat blakus.

Latvijai es varu dot savas jūtas: smieklus, asaras un smaidus. Tikai tā mēs vairosim mīlestību sev apkārt.

Latvijai es varu uzticēt savas bēdas un pastāstīt par savu laimi, savu nespēku un savu spēku. Mūsu dzīve sastāv no mazām lietām, bet tikai tā mēs izpaužam savas rūpes, tikai mazās lietās rodams mūsu spēks.

Aleksandra Skrabovska
Daugavpils 16. vidusskola,
5.^{c} klase

Labākais, ko tēvzemei varu dot, esmu es pati – ar labestību, labu gribu, teicamām sekmēm, centību un visvairāk – ar īstenotu ieceri.

Adelīna Nikitenko
Ogres pamatskola,
6.klase

Es Latvijai varu dot daudz ticības ziedu,
Lai Latvija mūžam skaista ir!

Es Latvijai varu dot daudz gudrības ziedu,
Ar ko pierādīt, ka Latvija diža ir!

Es Latvijai varu dot daudz spēka ziedu,
Ar ko panākt, ka Latvija ir dzīva mums!

Es Latvijai varu dot visus šos ziedus,
Lai pierādītu, ka tāda Tu esi mums viena!

Toms Jaņķevics
Mālpils vidusskola,
6.^{b} klase

Pagaidām es esmu vēl maza. Es dzīvoju kopā ar pasaulē labāko māsu un mīļāko mammu. Mums ne vienmēr ir viss, ko mēs vēlētos, taču pavisam noteikti mums ģimenē ir mīlestība. Tas arī ir tas, ko es, Latvija, Tev varu dot. Man patīk Tavi meži (visvairāk priežu), man patīk Tavas upes (visvairāk Daugava), man patīk Tavas pilsētas (visvairāk Ogre). Mani iedvesmo Latvijas debesis ar miljoniem zvaigžņu.

Tas, protams, nav daudz. Es esmu vēl maza, arī mana Latvija ir maza.

Mana Latvija. Mana Ogre. Manas mājas. Mana mīlestība.

Nora Vecvanaga
Ogres pamatskola, 5.^{a} klase

Viktorijas Ošas zīm., Cēsu Sanatorijas internātpamatskolas 1. klase

Esi sveicināta, mana mīļā dzimtene!

Rakstu, jo zinu, ka Tev tāpat kā man sāp sirsniņa par to, ka ļaudis traucas Tevi pamest, meklēdami laimi, darbu un mājas citās zemēs. Ceru, ka tās ir tikai pagaidu grūtības, kuras mēs, Latvija, kopā pārvarēsim.

Es lepojos, ka esmu dzimusi latviete. Vai varu Tev kā palīdzēt, Latvija mana? Varu un vēlos!

Cienot un godājot Tevi ik dienu. Godprātīgi mācoties un veicot visus uzticētos darbiņus. Mīlot savu ģimeni. Labi satiekot ar klasesbiedriem un draugiem, ar skolotājiem un pagalma bērniem. Lasot mūsu tautas pasakas, mācoties dziedāt tautasdziesmas, skandējot mūsu dainas, ieadot latvju rakstu zīmes cimdos un šallēs, aizrautīgi iepazīstot latviešu autoru darbus, klausoties mūsu komponistu mūzikas skaņdarbus, paceļot nomestu papīru skolas gaitenī, palīdzot tētim un māmiņai sakopt savas mājas pagalmu, uzsmaidot pretimnācējam, pasakot labus vārdus kādam noskumušajam.

Vēlos izaugt par kārtīgu un labu cilvēku! Mācīšos, lai kļūtu zinoša, godīga un apzinīga darbu darītāja. Vēlos kļūt par savas zemes pilsoni, kura, ja nepieciešams, pratīs aizstāvēt Tevi. Kas zina, varbūt es būšu tā, kura aicinās aizbraucējus atgriezties mājās un rūpēsies, lai cilvēkiem ir darbs, jo darbs pie mums ir bijis cieņā un godā.

Mana Latvija, paļaujies uz mani, tāpat kā uz daudziem mūsu jaunajiem pilsoņiem, un tici, ka Tev nekad nebūs jājūtas vientuļai un pamestai.

Būs, būs mūsu mazajā zemītē labi laiki!

Maija Dimza
Ogres pamatskola,
5.d klase

Apskatot pasaules karti, Latvija salīdzinājumā ar citām valstīm ir mazs zemes pleķītis, taču tā man atgādina mīļās māmiņas smaidā savilktās lūpas, kad viņa dod man rīta buču un saka: „Labrīt! Meitiņ, sveicu Tevi Latvijas dzimšanas dienā!"

Latvija ir ļoti skaista, un es ar to lepojos. Te ir daudz ezeru, upju, skaistu pilsētu un izpalīdzīgu cilvēku. Starp tiem esmu arī es un mani draugi. Ar to, ka esmu izpalīdzīga, jauka un sirsnīga, es arī savai Latvijai varu palīdzēt. Ja visi cilvēki būtu jauki un sirsnīgi, tad Latvijai tiešām būtu, ar ko lepoties. Es zinu, ka Latvija ir daudz cietusi gan karos, gan arī PSRS laikā, izcirsti meži un darīts cits liels posts zemei. Neskatoties uz to, ko dara pieaugušie, man šī zeme ir visskaistākā pasaulē, jo tā ir mana tēvzeme. Te ir manas mājas, ģimene, skola, šeit ir viss, ko es vēlos.

Es vēlos, lai Latvija būtu mīļa, gudra, tīra un skaista.

Es domāju, ka Latvija ir pati labākā un skaistākā valsts uz pasaules. Un vislielākā dāvana, ko es Tev varu dot, esmu es pati!

Guna Apša
Balvu pamatskola,
5. klase

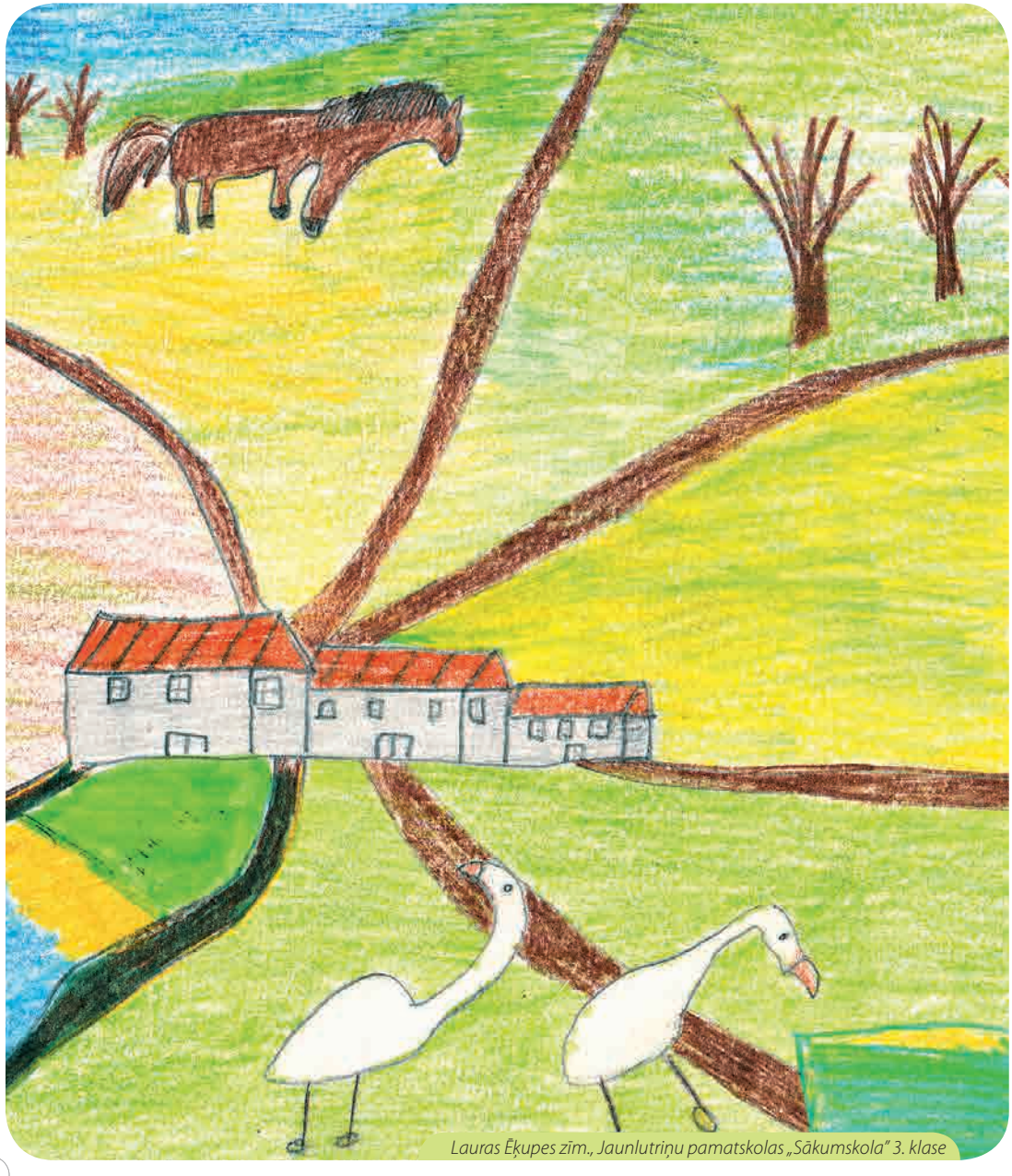

Lauras Ēķupes zīm., Jaunlutriņu pamatskolas „Sākumskola" 3. klase

Latvija, es varu izrotāt Tevi vēl skaistāku. Es varu izrādīt cieņu pret Tevi, dziedot valsts himnu kopā ar simtiem cilvēku. Es varu Tevi ietērpt sarkanbaltsarkanajā karogā, kurā Tu izskaties ļoti grezna. Es varu Tev dot savu mīlestību un prieku par Tevi. Varu dot Tev savus labos darbus. Nemest atkritumus zemē, cienīt Tevi, Latvija, – tas nav grūti, bet vai visi to spēj?

Latvija, Tavs vārds mani apžilbina, Tavs skaistums mani iepriecina, Tu manī radi prieku par katru dienu, kuru piedzīvoju. Tu man spēj dot, ko es vēlos visvairāk – gudrību, mājas, māmiņai un tētim darbu, maizīti, ko ēst, siltumu mājās un daudz ko citu, kas man ir vajadzīgs un bez kā es nevaru iztikt. Cerams, ka pavisam drīz es kļūšu gudra kā pūce pasakās, un Tevi, Latvija, izveidošu par greznāko pili, kurā visiem ir labi. Latvija, es Tevi mīlu!

Viviāna Bukša
Balvu pamatskola,
5.ª klase

Tu esi mana tēvu zeme – mana Latvija.
Manās krūtīs Tavi sirdspuksti pukst.
Dzimtene mana – maigākās vijoles partija.
Kas vienmēr –
„Atgriezies mājās!" man čukst.

Ar pazemību raugos no augstākā torņa.
Domāju. Vai tāda Tu esi vienīgā?
Skaista, patiesa, bez liekulības kroņa?
Jā. Vienīgā. Mana Latvija.

Sabīne Loseva
Balvu Valsts ģimnāzija, 9. klase

Krīzes laikā no Latvijas aizbrauc daudz cilvēku. Tie, kuri aizbrauc, dzimto valodu vairs nelieto un pakāpeniski sāk aizmirst. Svešumā viņi bieži apprecas ar cittautiešiem un ģimenē runā citās valodās, tāpēc arī viņu bērni par latviešu valodu neko nezina. Šis fakts apdraud latviešu valodas pastāvēšanu.

Latvijā ir daudz cittautu iedzīvotāju, un daļa no tiem latviešu valodā nerunā. Manuprāt, Latvijā dzīvojošajiem cilvēkiem ir jāprot latviešu valoda. Svarīgi, lai latviešu valoda saglabātos kā vienīgā valsts valoda.

Es ceru, ka latviešu valoda saglabāsies vēl ilgi un tās runātāju skaits pieaugs. Salīdzinājumā ar citām valstīm Latvija ir maza, bet mums jācenšas tā saglabāt.

Mīlēsim savu zemi – Latviju!

Valts Urtāns
Jēkabpils pamatskola,
6.ᶜ klase

Vajag tikai mīlēt Latviju. Cienīt un darīt visu, lai Latvijā nebūtu krīzes, lai cilvēki nebrauktu prom. Sanāk, ka mēs Tev, Latvija, varam dāvināt paši sevi.

Viktorija Kirejeva
Daugavpils 3. vidusskola,
5.ᵇ klase

Katrīnas Cipruses zīm., Zaķumuižas pamatskolas 2. klase

Ir grūti nemīlēt to, no kā Tu pārtiec, no kā tu dzīvo, no kā smelies iedvesmu, no tā, kas tevi patiesi iepriecina. Mums ir laime sastapties ar četriem gadalaikiem, gadalaikiem, kas katram cilvēkam dod savu noskaņojumu, savu prieku un piepildījumu. Un es zinu, ka nav nekā skaistāka par Latvijas pavasari, vasaru, rudeni un ziemu!

Ezers. Pie tā varu pavadīt dienas. Īsti nav aprakstāms skats, kad riet saule un ezera viļņi atspīd mazos vizulīšos. Nav vajadzīgas dārgas meditācijas metodes, pietiek ar pasēdēšanu uz laipiņas, kad tvaiki virs ūdens mutuļo, skan makšķernieku pludiņi un laivu airi ūdens nošu gammā spēlē savu dziesmu. Lakstīgalas pieskandina pavisam mierīgu vasaras sākuma vakaru. Kad kļūst vēsi un sāk krēslot, pa ierasto ceļu dodos mājup. Arī izkapts skaņa reizēm ir kā mūzika, vakara dziesmā maigi sisina sienāži. Pļavas ir pārpilnas dažādiem ziediem un apkārtne piesātināta to smaržām. Vakarpusē caur pirmajiem miglas palagiem redzams, kā tālumā kaķis aiztipina pa pļavu. Un tas nozīmē, ka sācies ir peļu laiks. Gaiss vibrē, un, šķiet, neko citu man nevajag.

Ar kombainu rūcošajām melodijām, ražas nogatavošanos un tās novākšanu mēs ieslīgstam rudenī, kur lietus noskalo vasaras pēdas. Saule sāk rietēt agrāk, tumsa iestājas ātrāk, koki nomet zaļos mēteļus un ietērpjas sarkanoranžajos toņos.

Novembra beigās viss ir pelēks kā vecmāmiņas plecu lakats, toties krāsas varam meklēt paši sevī, uzburt noskaņu, iedegt svecīti, sagaidīt veļu laiku un baudīt klusumu.

Pēc rudens pār zemi nāk baltais miers, arī cilvēkiem atnāk ilgais dusas laiks. Pirmās sniega pārslas ietin Latviju baltā villainē. Tuvojas viens no gaišākajiem laikiem – advente un Ziemassvētki. Mīļuma un labestības laiks, kas pilsētas ietin košās gaismiņās, katrā sirdī iededz cerību un gaismas staru. Termometra stabiņš nokrītas līdz vairākiem desmitiem mīnusu, piemājas dīķītis aizsalst, no šķūnīša var izvilkt vecās ragutiņas, slidas un slēpes un ļauties ziemas priekiem. Justies kā bērnībā, celt lielus sniegavīrus un cietokšņus. Bet vislabāk ir ziemas rītos, kad sērsna apskāvusi ziemas sniegotos palagus un var pavērt brīvu skatienu pāri apvārsnim un manīt, kā vizuļo, kā mirgo sasalušie ledus gabaliņi. Ziema Latviju iesaldē, iesaldē tās skaistumu kā princesīti.

Pavasaris. Princesīte mostas. Atmošanās. Augšāmcelšanās. Zeme mostas. Horizontā paveras cits skats, plaukst koki. Kaut kas kūp, smaržo pēc vieglas dūmakas – kaimiņu tante dedzina veco kūlu. No jauna dīgušās puķes atver savus ziedu kausus, katra niecīgākā zālīte ceļas pretī gaišajai un mūžam siltajai saulei. Tā arī mēs, cilvēki, mostamies pretī saulei un jauniem darbiem. Gājputni atgriežas, kūsā dzīvība, un mēs esam prieka pilni. Palikšu nomodā vismaz līdz pusnaktij. Lai izbaudītu, ieelpotu pavasari. Un tas nekas, ka viegls vēsums nolaižas uz pleciem. Noglaudi to un ļaujies!

Pasaulē valda atgriešanās likums. Kā mainās gadalaiki, tā maināmies mēs paši. Es savu mīlestību dodu Latvijai. Daba dāvina mums ziedošas puķes pavasarī, krāsas rudenī, tveici un smaržas vasarā un baltu mieru ziemā. Mīlestībai ne vienmēr vajag cilvēkus. Dvēsele pabarota. Par baltu velti.

Alise Putraima

Valmieras Pārgaujas ģimnāzija, 12.b klase

Edgara Danšina zīm., Aizupes pamatskolas 2. klase

Latvija ir skaista zeme, vajag tikai to ieraudzīt. Es ieraudzīju un sapratu, redzēju jaukas, smaržīgas pļavas, zilus ezerus, zaļus mežus. Mani vecāki un vecvecāki Tev, Latvija, devuši savu spēku un stiprumu, lai Tu būtu spēcīga un skaista.

Es arī tā darīšu kā mani vecāki un vecvecāki. Došu Tev savu spēku, enerģiju un stiprumu, aizstāvēšu Tevi pret uzbrucējiem, lai neviens Tevi neiekarotu. Es ticu, Tu vienmēr būsi brīva valsts! Šeit es dzīvoju un vienmēr dzīvošu. Tu esi mana zeme, un es negribu no Tevis aiziet. Es palikšu vienmēr šajā brīvajā, skaistajā valstī, kur esmu dzimusi un uzaugusi.

Tev mūžam dzīvot, Latvija!

Sintija Mazure
Cēsu Sanatorijas internātpamatskola,
6. klase

Latvija ir mana tēvu zeme. Šeit esmu piedzimis. Mana ģimene jūtas piederīga Latvijai. Mani vecāki uztur paši savu zemnieku saimniecību – audzē lopus un kopj laukus.

Es Latvijai dodu mīlestību, savu prieku dzīvot Latvijā. Apsolu neizceļot uz citu valsti, palikt Latvijā, mācīties, strādāt un dzīvot.

Es vēl savai tēvzemei varu dot strādāšanu, nevis pārtikšanu no pabalstiem.

Es visus aicinu: „Nepiesārņojiet dabu un nemētājiet papīrus! Beidziet lietot indīgos mazgāšanas līdzekļus!" Man nav grūti pacelt nomestos papīrus.

Lai mums prieks dzīvot Latvijā!

Mārtiņš Brants
Bebru pamatskola,
6. klase

Ko, Latvija, Tev varu dot?
Mācīšos un strādāšu,
Lai Tev kaunu nedarītu,
Bet gan gods par mani lai Tev būtu.

Kā, Latvija, varu Tev palīdzēt?
Centīšos palīdzēt tiem,
Kas nonākuši nelaimē –
Atbalstīšu tos, kas būs Tavi patrioti.

Ko, Latvija, Tev varu dot?
Domāšu zaļi un apdomīgi
Un pirkšu Latvijas preces
Lai palīdzētu Tev.

Ko, Latvija, Tev varu dot?
Es mīlēšu savu māmiņu, tēti,
Kas man dzīvību devuši
Un iededza svecītes liesmiņu manā sirsniņā.

Ko, Latvija, Tev varu dot?
Godāšu es skolu savu
Lai prieks par mani Tev būtu
Un nākotnē lai tālu es ietu.

Lana Vītola
Alojas Ausekļa
vidusskola,
5. klase

Es ēdu Latvijā gatavotas konfektes. Mēs ēdam Latvijā audzētus produktus.

Latvija, esi laimīga!

Daira Deičmane
Ogres pamatskola,
5.b klase

Marinas Grigorjevas zīm., Daugavpils 10. vidusskolas 2. klase

Ir modusies Latvija jaunai dienai, un es tajā.

Tas, ko es dodu šai zemei, ir mazie putnēni (domas, vēlmes, sapņi, ieceres, prasmes un iemaņas), kuri pat lidot vēl neprot un kurus baro māte, jo tie ir par mazu, lai paši dotos iztikas meklējumos. Kad mana dziesma būs beigusi skanēt un priecēt, mani bērni (nu jau citi putnēni) paliks te kā dāvana un mantojums Latvijai. Šī dāvana nebūs parasta, un tādu nedāvina katru dienu, proti, tā dziedās, liks dejot, modinās un būs uzticīga, šo zemi nepametot.

Vita Sābule
Vecpiebalgas vidusskola,
11. klase

Latvija, ko es Tev varu dot?
– Tu mani vari izkrāsot.
Izkrāso mani ar pasakām,
dzejoļiem, stāstiem un dziesmiņām.
– Kā lai Tevi vēl izkrāso?
– Ar eglīti krāšņu, ar sniegpārslām.
Ar mieru, ar laimi un mīlestību,
ar saticību un glāstiem.
– Latvija, vai Tu laimīga esi?
– Laimīga būšu,
kad cilvēki mani
pārbrauks mājās
no svešuma tāla,
kad ģimenē katrā
būs maizīte mājās
un bērnam katram
būs māmiņa mājās.

Ieva Butlere
Vārkavas vidusskolas, 5. klase

Latvija – tās ir manas mājas. Šeit es piedzimu, augu un izaugšu.

Man patīk Latvijas daba. Mūsu pusē tā ir īpaši skaista. Stāvie kalni, no kuriem ziemā var laisties lejā ar slēpēm, lielie pļavu un mežu plašumi, kuriem galu nevar redzēt, un, protams, arī ezeri, tajos vasarā var veldzēties no svelmes. No rītiem, kad ceļos, redzu, kā manā istabas logā iespīd dzeltenie saules stari. Tad es jūtos droši, jo esmu mājās, Latvijā.

Latvijā ir daudz zinošu ļaužu. Es vēlos kļūt par jūrnieku – pasažieru prāmja kapteini. Man tas ļoti patīk. Es būtu lepns, ka varētu stāvēt uz liela lainera klāja un visus sveicināt kapteiņa formā. Ja man būtu iespēja, es savu vadīto kuģi nosauktu savā vārdā „Imants". No mana kuģa pēc skaistā brauciena cilvēki nekad nenokāptu bēdīgi, bet priecīgi un smaidīgi. Mans vadītais kuģis būtu laba Latvijas vizītkarte. Kad pabeigšu mācīties Inešu pamatskolā, došos uz jūrskolu. Beidzis skolu, sākšu strādāt. Domāju pastrādāt pāris gadus un tad veidot ģimeni.

Zinu, ka nekad nedošos strādāt uz ārvalstīm, kaut arī būtu jāstrādā smags darbs. Palikšu Latvijā, jo Latvija mums ir vienīgā. Es būšu kopā un sargāšu savu zemi, jo es tai vēlos dot neviltotu uzticību. Lai Latvijai ilgs mūžs!

Imants Pūce
Inešu pamatskola,
6. klase

Ralfa Gavrilova zīm., Kārķu pamatskolas 2. klase

Sveika, mīļā!

Nu jau pagājis labs brīdis, kopš neesmu devis Tev kādu ziņu. Kas jauns Tavā pusē? Kā klājas? Tikai nedomā, ka rakstu tādēļ, ka esmu Tevi aizmirsis! Nebūt ne. Klausos katrā ziņā, ko atnes klaiņojošie vēji, vai ļautiņi, kuri domā, ka zina visu. Klausos, ko viņi runā, bet ne visam ticu. Ieteiktu Tev darīt tāpat.

Esmu atskārtis, ka mirkļos, kad mums ir labi, mēs paceļamies spārnos. Tevis dēļ varētu kalnus gāzt, purvus nosusināt un pazemē nokāpt. Tādos brīžos varētu dot bezgalīgi daudz, jo viss ir iespējams, nav šķēršļu un nav barjeru, nav nesasniedzamu virsotņu. Nu nav! Ja vien es to vēlos, ja vien nav kas tāds, kas graužu un nozog domas.

Tomēr ir reizes, kad nespēkā nolaižas rokas vai labi iecerētais nesanāk. Kad visvienkāršākais darbs ir par grūtu un kad jūtos kā bērns. Tad nespēju palīdzēt sev, kur nu citiem... arī, piemēram, Tev.

Redzi, mīļā, neteikšu, ka nesīšu Tev zelta kalnus un slavu pasaulē, neteikšu, ka varu sniegt nebeidzamu mīlestību un cieņu vai arī aiziešu tur, nezin kur, un atnesīšu to, nezin ko. Ne pušplēsta vārda nedzirdēsi par to, kā celšu Tavā sētā Gaismas pili un kopšu plašos tradīciju laukus. Neceri dzirdēt no manis, ka nepametīšu šo vietu un nolikšu savu dzīvību pie Tavām kājām. Tie ir dzejoļi un vārsmas ar vārdu plūdiem, kuriem pārāk bieži ir tukšu salmu vērtība.

Es to visu neteikšu, jo tāpat zini, ka, ja varētu un vajadzētu, tad sniegtu to visu nevilcinoties. Viss, ko varu apsolīt un atbildēt uz Tevis sniegto jautājumu „Ko Tu vari man dot?", – vari ar mani rēķināties ik brīdi, kad pašam sevī nav jāuzveic Deviņgalvu pūķis.

Edgars Runcis
Limbažu 1. vidusskola,
11. klase

Cilvēki ir pieraduši gaidīt no valsts un valdības, kas viņiem tiks. Dabā tā nenotiek. Ābele atdod visus savus ābolus, gotiņa – pienu, sev nepaturot nekā. Arī mums jāmācās neliegt, bet atvēlēt, kā teikts latviešu tautasdziesmā:

„Dod, Dieviņ, otram dot,
Ne no otra mīļi lūgt."

Es vēlos dalīties. Šoreiz nevis ar konkrētu cilvēku, bet ar savu zemi. Latvijai es varu dāvāt cieņu un mīlestību, un valodu. Tīru latviešu valodu. Latvijai es gribu atvēlēt savu ticību. Es ticu, ka viss, kas šajā zemē notiks, būs uz labu. Nešaubos, ka Latvija pastāvēs vēl ilgi, ilgi. Tā ir mana tēvzeme. Ar tēvu zemi nedrīkst būt citādi. Ja katrs Latvijai kaut ko sniegtu, tā kļūtu arvien labāka.

Elza Šmite
Bebru pamatskola,
5. klase

Valijas Vanagas zīm., Vārkavas vidusskolas 2. klase

Tu man vismīļākā esi dabā.

Cilvēkos, sirdīs Tu mīti, Latvija mana. Es jūras krastā ņemu smiltis saujā, katrā graudiņā ir daļa Tevis. Viens graudiņš par katru no mums, viens graudiņš katrā no mums.

Es mācos, kā Tevi mīlēt un kopt. Es mācos zinātnes, lai taptu Tu gudrāka. Mācos valodu, lai izteiktu Tevi skaistu.

Kad grūti būs, es aizlūgšu par Tevi: „Dievs, svētī Latviju!"

Kad priecāšos, es aizlūgšu par Tevi: „Dievs, svētī Latviju!"

Tu esi manī, es esmu Tevī. Tikai man esot laimīgai, Tu būsi laimīga. Es centīšos sevi padarīt labāku līdz ar Tevi.

Lai viss, kas man sirdī un prātā, allaž būtu pie Tevis, Latvija mana!

Evija Burbecka

J. Čakstes Liepājas pilsētas 10. vidusskola, 12.[b] klase

Dzīvē man ļoti patīk divas lietas: kārtība un dzīvnieki. Domājot par nākotni, es savu profesiju gribētu saistīt tieši ar šīm lietām. Uzskatu, ka esmu ļoti kārtīga un nopietna meitene. Tāpēc gribu, lai kārtība valdītu ne tikai manā istabā, bet visā Latvijā.

Mēs zinām, ka Lielā talka Latvijā notiek tikai pavasarī. Tas nav pareizi. Es ļoti gribētu organizēt šādus pasākumus katrā gadalaikā. Šogad mūsu klase aktīvi piedalījās Lielajā talkā un mēs savācām ļoti daudz atkritumu. Esmu pārliecināta, ka šādas talkas jārīko regulāri. Tas mūs pieradina strādāt. Mēs ar klasesbiedriem satīrām teritoriju pie skolas un pagastā, kur apglabāti nacionālie partizāni, kas cīnījās par Latvijas neatkarību. Tas notiek arī Meža un Dārza dienās.

Kad es izaugšu, es noteikti izstrādāšu kādu likumu, kas stingrāk sodītu par savas teritorijas piegružošanu. Vēl es noteikti ierīkošu dzīvnieku patversmi. Es uzskatu, ka nevajag gaidīt, bet jādara tagad!

Es dzīvoju laukos, tāpēc vienmēr palīdzu tiem dzīvniekiem, kuriem tas vajadzīgs: ziemā rūpējos par meža zvēriem un putniem, ierīkoju barotavas. Man ļoti patīk, ka apkārt valda miers un draudzība.

Katru pavasari es novēroju šausmīgu lietu – kūlas dedzināšanu. Es vienmēr cenšos dzēst zāli, ja kāds to ir aizdedzinājis un skaidrot, ka tā rīkoties nedrīkst. Šāda rīcība posta dabu. Uzskatu, ka ir jārīkojas tagad, tad Latvija būs skaista un bagāta. Mēs varam sapņot par nākotni, bet jādara tagad, tad nākotne būs laimīga.

Darām tagad!

Esam aktīvi!

Jekaterina Ņikitina

Skrudalienas pamatskola, 6. klase

Alvja Krēsliņa zīm., Lubānas vidusskolas 3. klase

Latvijai pieder viss, kas man dārgs. Manā dzimtenē vasarā ir viszaļākā zāle un viszilākās debesis, rudenī viskrāsainākās lapas un visdziļākās lietus peļķes, ziemā visbiezākais un baltākais sniegs, bet pavasarī visbaltāk zied ābeles un debesīs sāk sildīties saules stari.

Latvijas dzimšanas dienā ir jāatceras tie cilvēki, kas cīnījās, lai Latvijas valsts karogs varētu plīvot brīvi.

Tā ir mana Latvija, tā ir mana dzimtene, un tā ir un būs visskaistākā valsts pasaulē.

Signe Kronberga
Limbažu 3. vidusskola,
5.ª klase

Es bieži domāju par savu nākotni un Latviju, kaut arī man ir tikai 11 gadu. Zinu, ka savu nākotni gribu saistīt ar manu dzimto zemi – Latviju.

Man patīk vērot cilvēkus sev apkārt: skolā, uz ielas, transportā. Esmu ievērojusi, ka cilvēki maz smaida, un tas mani skumdina. Es vēlos, lai cilvēki Latvijā būtu laimīgi, veseli un smaidīgi. Pēc skolas beigšanas es gribu iegūt medicīnisko izglītību, tāpēc mans pirmais pienākums ir labi mācīties. Es gribu kļūt par zobārsti, jo nekas tā neizdaiļo cilvēku kā skaisti, veseli zobi un sniegbalts smaids. Redzot smaidošus cilvēkus, es jutīšu savu devumu gaišākas nākotnes veidošanā Latvijā.

Man patīk arī kopt puķes, kopā ar vectētiņu stādām arī kokus. Es domāju, jo vairāk būs koku, jo skaistāka būs zeme, jo tīrāks būs gaiss manā Latvijā.

Anastasija Bolgova
Puškija licejs,
6.ᶜ klase

Torte un ļoti daudz uzmanības, jo man ir dzimšanas diena. Es saņemu jaunas slēpes. Par šo dāvanu esmu ļoti priecīgs.

Mana vēlēšanās ir kļūt par pasaulē pazīstamu biatlonistu un nest Latvijas karogu olimpiskajās spēlēs. Pašlaik man pieder vairākas spožākā kaluma medaļas. Es gribu, lai Latvija lepojas ar maniem sasniegumiem, un es gribu lepoties ar valsti, kurā dzīvoju. Es vēlos, lai katram bērnam būtu iespēja trenēties bez maksas, tad daudziem talantīgiem bērniem būtu iespēja sasniegt savu mērķi.

Manuprāt, katrs cilvēks var sniegt savu ieguldījumu valsts izaugsmē un attīstībā. Ja ikviens godprātīgi veiktu labus darbus, Latvijā krīzes nebūtu.

Dzintars ir Latvijas dārgakmens, un arī es gribu būt Latvijas lepnums.

Dzintars Daļeckis
Inešu pamatskola,
6. klase

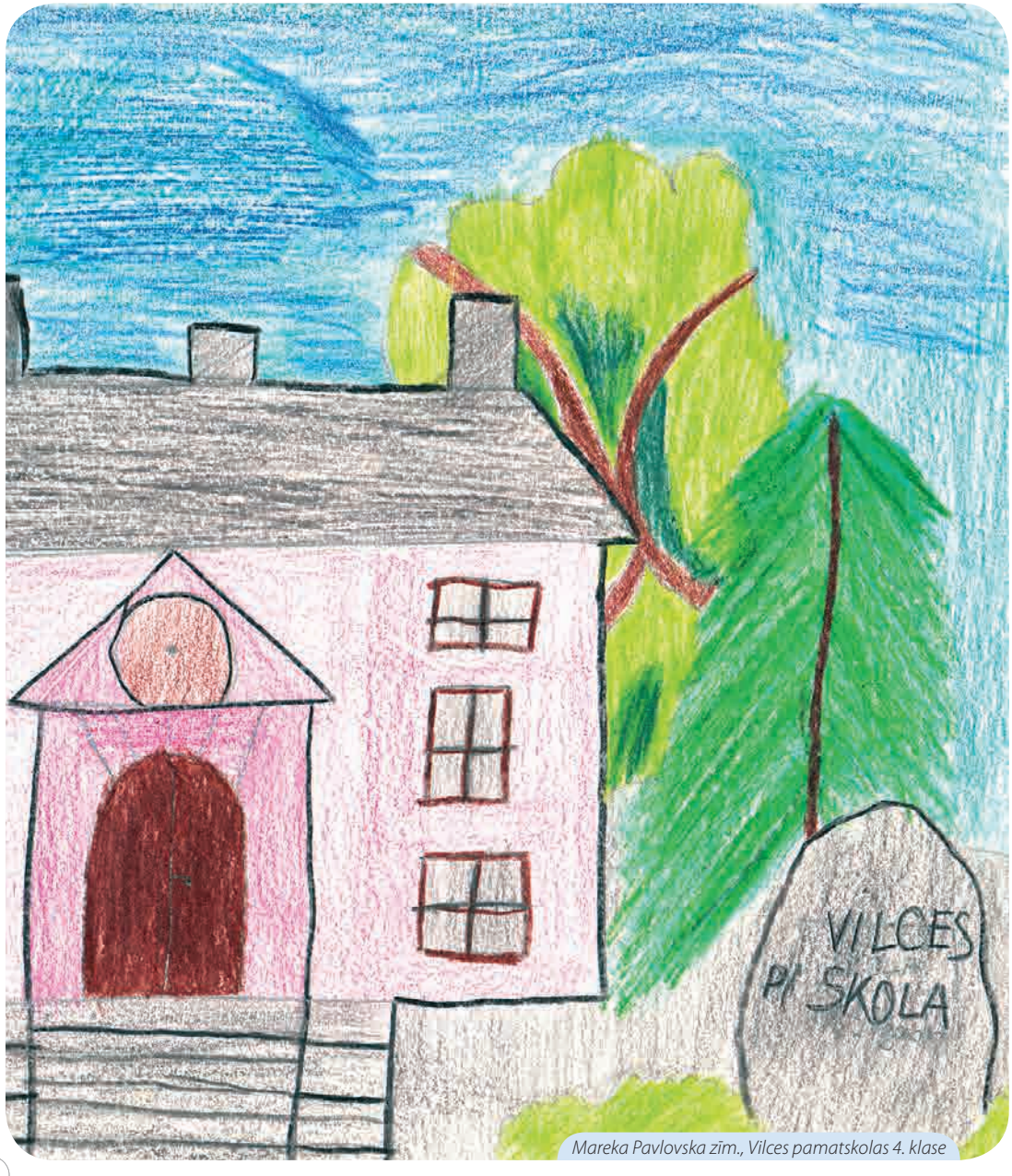

Mareka Pavlovska zīm., Vilces pamatskolas 4. klase

Es vēlos nosargāt savu mīļo latviešu valodu, lai tā nekad nepazūd. Cilvēkiem ir jāsaprot, ka viņiem jārunā latviski arvien biežāk. Viks savā dzejolī ir teicis:

„Kamēr vēl tava valoda ziedos,
Kāp ar to kalnā un stāvi!"

Es domāju, ka varu sekot šim aicinājumam un kopā ar citiem izkopt savu valsts valodu.

Es ceru, ka latvieši drīz atgriezīsies. Tik un tā dzimtene viņus vilks atpakaļ, jo latviešiem tomēr vismīļākās ir viņu mājas – Latvija.

Latvija mums ir tikai viena, tādēļ cildināsim to!

Saules mūžu Latvijai!

Ilva Viļuma
A. Upīša Skrīveru vidusskola, 5.^{b} klase

Latvija, Tu esi mana zeme, kurā esmu dzimusi un dzīvoju. Esmu bijusi arī citās zemēs, bet Tu esi mana vislabākā un skaistākā!

Man liekas, ka svarīgākais ir izaugt par labu cilvēku. Man ir jāmācās, lai iegūtu labu izglītību. Kad pabeigšu vidusskolu, tālāk mācīšos augstskolā, izaugšu un strādāšu labā darbā. Svarīgi ir cienīt citus, būt cilvēkam ar labu raksturu un labu sirdi, palīdzēt tiem, kam ir grūti.

Ko es Tev, Latvija, varu dot jau tagad, ikdienā? Tie gan liekas pavisam tikai sīkumi, bet tomēr tas ir svarīgi.

Saudzēt dabu. Pēc piknika atstāt visu aiz sevis sakoptu, atkritumus ņemt līdzi, nevis atstāt zemē.

Šķirot atkritumus. Es tos šķiroju, pie manas mājas ir atsevišķs konteiners stiklam un plastmasai. Nevajadzīgos papīrus vedu uz saviem laukiem krāsnis kurināt, bet pārējos metu parastajā konteinerā. Atkritumus būtu jāprot šķirot katram Latvijas iedzīvotājam. Taupīt elektrību. Piemēram, aizejot uz virtuvi, es varu izslēgt gaismu viesistabā. Un arī varu taupīt strāvu, ja, aizejot no mājām, izslēdzu televizoru un datoru pilnībā, kā arī izņemu no kontaktligzdas mobilā telefona lādētāju.

Es cenšos visu to darīt. Un man izdodas.

Anna Korāle
Limbažu 3. vidusskola, 6.^{b} klase

Latvija, mana mīļā,
Es sev jautāju:
Ko es varu Tev dot
Miglainā rītā?

Es Tev došu
Smaidu košu,
Labu omu,
Jaukiem darbiem pilnu somu.

Latvija, mana skaistā,
Es sev jautāju:
Ko vēl es Tev dāvātu,
Kad dzērves paceļas gaisā?

Es daudziem palīdzēšu,
Daudziem durvis atdarīšu,
Sliktos darbus izlabošu,
Labos darbus padarīšu.

Arta Valentinoviča
Blomes pamatskola, 6. klase

Aleksandra Orlova zīm., Dagdas vidusskolas 3. klase

Ar lepnumu es varu teikt, ka mana dzimtene ir Latvija. Man liekas, ka skaistākas vietas par Latviju nemēdz būt. Ir sen zināms, bet tomēr tik ļoti patiess teiciens, ka „nekur nav tik labi kā mājās". Es Latviju salīdzinu ar savām tēva mājām, jo domāju, ka ikvienam latvietim Latvija ir dzimtās mājas.

Es ticu, ka mēs, latvieši, tikai ar saviem darbiem panāksim, lai Latvija zeltu un plauktu.

Mums Latvijā ir daudz vecu cilvēku. Mums ir jāpalīdz šiem cilvēkiem, kad viņiem tas ir nepieciešams. Es mīlu savus vecvecākus un palīdzu viņiem ik brīdi – uzkopju māju, ienesu istabā malku, atnesu no veikala produktus un daru citus darbus. Man patīk ar viņiem parunāt, jo viņi jau ir dzīves pieredzējuši un sniedz man padomus, kuri tik ļoti noder kādā brīdī. Ja visi cilvēki tā rūpētos par šiem sirmgalvjiem, tad Latvijā būtu mazāk veco ļaužu pansionātu, kur mīt šie cilvēki – dažreiz arī vieni, mīļu un tuvu cilvēku pamesti.

Kad es būšu pieaugusi, es Latvijai varēšu dot daudz vairāk. Es būšu labi pabeigusi skolu, jo mācības man sagādā prieku, un ar zināšanām vēlos dzīvē daudz ko sasniegt. Mans sapnis ir kļūt par advokāti, lai Latvijā nebūtu nesodītu noziedznieku un lai valstī visās ģimenēs valdītu miers. Un savu darbu es veikšu pēc vistīrākās sirdsapziņas.

Ir tik daudz lietu, ko mēs varam dot savai tēvu zemītei, ja vien mēs to visi kopīgi vēlētos. Tomēr cilvēki ir tik dažādi, un daudziem ir vienalga, kas notiek ar viņu dzimteni. Daudzi aizbrauc prom uz ārzemēm, citi ar naidu izturas pret savu dzimteni, jo tā nespēj dot to, kas viņiem vajadzīgs. Taču Latviju veidojam mēs – tās iedzīvotāji, un tāpēc ikvienam ir jāspēj sniegt tai kaut mazumiņš. Tāpēc aicinu visus būt savas tautas patriotiem, cienīt un mīlēt savus tautiešus un savu tēvu zemi – Latviju!

Samanta Nalivaiko
Kārsavas vidusskola,
6. klase

Vēroju, cik ļoti skaista izskatās Latvija, kad cilvēki kopj mežu, sapņus un draugus. Es gribu, lai Latvija būtu godīga, stipra un laimīga!

Egita Fromane
Rucavas pamatskola,
6. klase

Latvija, Tev vajag mani, cilvēkus.
Lai tie nebrauc prom, lai paliek.
Tev vajag mīlestību, prieku.
Tev vajag mūs, latviešus.

Sāra Dūniņa
Kandavas K. Mīlenbaha vidusskola,
5.^{b} klase

Jevgeņija Gabrāna zīm., Tabores pamatskolas 4. klase

Latvija ir mana dzimtene. Tajā man bijuši dažādi piedzīvojumi – gan tādi, kas priecē, gan tādi, kas apbēdina. Es mīlu savu zemi – Latviju. Vai vēl kaut kur ir tik skaistas upes, ezeri, jūra un putnu dziesmas?

Latvija ir tikai viena, un tāpēc es to nekad neatstāšu. Tomēr dažreiz es domāju, ka gribētu aizbraukt uz ārzemēm. Kad ieraugu mammu un tēti, atnākot no darba pārgurušus tikai tāpēc, lai mēs būtu apģērbti un paēduši, man gribas, lai būtu labāks darbs gan mammai, gan tētim. Tajā pašā laikā esmu priecīga, ka viņi nav padevušies un aizbraukuši, bet strādā Latvijā.

Man patīk mūsu tautas tradīcijas, un tās labprāt mācos: dziedu ansambļos, dejoju tautisko deju kolektīvā. Pagājušajā vasarā piedalījāmies X Latvijas Dziesmu un deju svētkos. Nevaru vārdos pateikt, kas tā bija par vienreizēju pacilātības un kopības sajūtu.

Rūpējos par tīru un sakoptu Latviju. Lielajā sakopšanas darbā ir arī maza daļiņa manējā.

Kopā ar pārējiem ģimenes locekļiem iesaistos dažādās ziedojumu akcijās. Visvairāk žēl slimo bērnu, tādēļ piedalos akcijā „Eņģeļi pār Latviju".

Katrs cilvēks Latvijai kaut ko dod – cits izceļ Latvijas vārdu ārzemēs, cits padara mūsu zemi skaistāku un tīrāku. Mēs esam Latvijā un šeit arī paliksim, palīdzēdami cits citam un dodami savu ieguldījumu mūsu valsts tālākā attīstībā. Tās ir mūsu mājas – tā ir mūsu Latvija.

Alise Čivče-Vaivode
Pūņu pamatskola,
6. klase

Ko es, Latvija, Tev varu dot? Es Tev varu dot savu palīdzību, sapratni, jaunas idejas un jaunu, izcilu personību. Lai to izdarītu, man tagad vēl daudz jāmācās un jāiesaistās dažādos pasākumos, bet vēlāk es Tev palīdzēšu ar saviem darbiem.

Es varētu nākotnē veidot jaunas idejas, piemēram, kā uzlabot Latvijas popularitāti pasaulē, kā arī piesaistīt tūristus ne tikai Rīgai, bet arī citām Latvijas vietām. Domāju, ka var veidot jaunas, interesantas mācību programmas, kurās skolēni apgūtu daudz ko jaunu un iesaistītu savas idejas mācību procesa uzlabošanā. Es liktu cilvēkiem aizdomāties, ka dabas sakopšanas talkas vajadzīgas, lai Latvija kļūtu par zaļāko valsti pasaulē un lai mēs paši dzīvotu zaļākā vidē. Es labprāt jau tagad palīdzu dzīvniekiem, kuri jūtas pamesti un nemīlēti. Es gribētu panākt, lai dzīvniekiem būtu mājas un mīlestība. Cilvēki arī tad būtu priecīgāki, jo viņiem būtu ko mīlēt un par ko rūpēties. Mūsu mazie draugi taču sagādā mums prieku!

Patlaban es varu dot savu dzīvesprieku citiem, lai viņi kļūtu priecīgāki un pozitīvāki. Es varu uzmundrināt sev blakus esošos cilvēkus, draugus, ģimeni un klasesbiedrus un rosināt viņus domāt vairāk pozitīvi un izteikt savu viedokli un idejas. Nereti man tas arī izdodas skolā, ģimenē, un tad cilvēki atplaukst smaidā.

Es ļoti ceru, ka man izdosies realizēt savas ieceres nākotnē. Es gribu palīdzēt un palīdzēšu Latvijai ar saviem darbiem, bet es ceru, ka viņa nāks man pretī un palīdzēs to izdarīt.

Annija Kuzma
Talsu 2. pamatskola, 6. klase

Santas Marijas Černičenko zim., Daugavpils 10. vidusskolas 2. klase

Es Latviju redzu skaistu, krāšņu un saulainu. Viena krāsa, ar ko man saistās dzimtene, ir zilā, jo Latvijas lielākā bagātība ir viļņojošā jūra. Tūkstošiem tūristu brauc uz manu dzimteni, lai redzētu, kāda izskatās slavenā Baltijas jūra. Tā ir skaista, laipna un draudzīga, bet reizēm arī draudīga pret tiem, kuri neatzīst tās varenumu un spēku.

Pirms pāris gadiem kopā ar ģimeni piedalījāmies akcijā „Lūgšana par Baltijas jūru". Tā bija neaprakstāma sajūta, kad tik daudz cilvēku, rokās sadevušies, aizlūdza par jūras tīrību.

Vasarās man ļoti patīk vērot saulrietu, sēžot baltās smiltīs, kur pēdas kutina mazie smilšu graudiņi. Katru vakaru saulriets ir citādāks. Tā vien šķiet, ka debesis un sauli būtu izkrāsojis kāds dižs mākslinieks ar visskaistākajām krāsām. Šaubu nav – tādas debesis un saule ir tikai manā Latvijā. Un man jāpalīdz tās nosargāt.

Latvijas dabā daudz sastopama arī zaļā krāsa – mežos, birzīs un pļavās. Cik jauki, ka dzīvoju laukos, jo vasarā, kad vien gribu, varu iebrist pļavā starp pienenēm, pīpenēm, rudzupuķēm un smilgām. Tautasdziesmās teikts, ka tās šeit zied sudraba ziediem, tikai jācenšas to saskatīt un novērtēt.

Es jau vairākus gadus piedalos Latvijas sakopšanas talkās. Vienmēr brīnos, cik daudz atkritumu gada laikā sakrājies. Nesaprotu, kāpēc tā piemēslojam savu Latviju. Manuprāt, zeme ir tik skaista, cik katrs no mums to vēlas redzēt. Ja vēlamies to redzēt sakoptu un tīru, tad nemetīsim zemē papīrus un nepiesārņosim savu zemi! Tas taču ir tāds mazumiņš, ko katrs no mums var izdarīt.

Par sevi es droši varu teikt, ka šī ir vienīgā vieta, kuru vienmēr saukšu par savām mājām. Un ļoti gribētu, lai Latvijai būtu par mani prieks.

Inga Sūngaile
Šķibes pamatskola,
6. klase

Kristapa Mončevica zīm.,
Jaunlutriņu pamatskolas „Sākumskola" 4. klase

Ar sava „es" apzināšanos sākas mana Latvijas apzināšanās.

Katru dienu, darot mazos darbiņus, es gatavojos lielajiem. Viss, ko iemācos skolā, ģimenē un sabiedrībā, ir kā rudenī ievāktas sēklas, lai īstajā laikā un īstajā vietā tās varētu iesēt savā lielajā Latvijā.

Sintija Leimane
Taurupes vidusskola,
6. klase

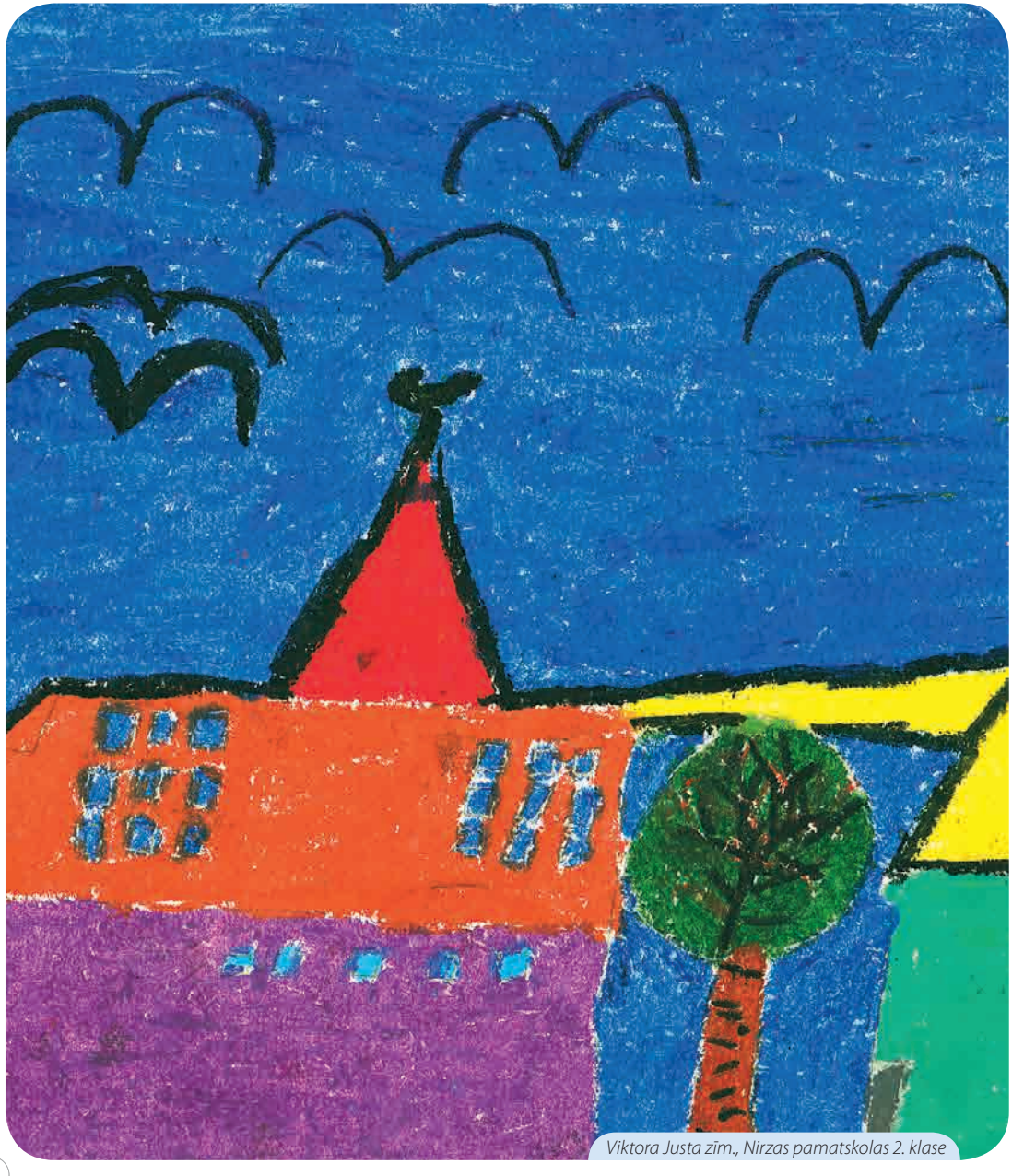

Viktora Justa zīm., Nīrzas pamatskolas 2. klase

Ko es, tāda maza sestklastniece, varu dot Latvijai? Izrādās, ka varu diezgan daudz.

Es varētu labi mācīties, pēc tam doties studēt. Varu arī nodarboties ar sportu. Tad varētu piedalīties kādās sporta sacensībās un parādīt savu meistarību arī citās valstīs. Es uzskatu, ka katram cilvēkam ir jādara tas, kas viņam vislabāk padodas un visvairāk patīk. Varētu gleznot, un šīs gleznas varētu pirkt visā pasaulē. Varētu kļūt par žurnālisti, intervēt cilvēkus un meklēt dažādus materiālus žurnāliem un laikrakstiem. Varētu arī izveidot savu firmu un nodarboties ar būvniecību. Tas gan būtu diezgan smags darbs, bet kāpēc gan ne? Tas jau nekas, ka tas domāts puišiem. Firmu taču var vadīt arī meitenes. Varētu arī nodarboties ar dizainu un radīt dažādus tērpus, piemēram, dziedātājiem, dejotājiem, aktieriem. Arī arhitekts būtu laba profesija. Varētu projektēt mājas un palīdzēt tās iekārtot. Varētu veikt remontus mājās, piemeklēt mēbeles, aizkarus, sienas dekorus. Varētu radīt savu kosmētikas līniju, kas būtu veidota no Latvijas augiem.

Es vēl nevaru izšķirties, ko darīšu, kad izaugšu liela, bet es zinu, ka tas slavēs Latvijas vārdu un cels tās popularitāti. Mēs visi tā darīsim, vai ne?

Laura Pinkule
Limbažu 3. vidusskola,
6.^{b} klase

Es cenšos būt cienīga Latvijas pilsone. Lai Latvijai nebūtu par mani kauns, es cenšos labi mācīties, nelamāties rupjos vārdos, jo katram ir jāciena Latvijas dzidrā valoda. Man Latvija ir vismīļākā vieta pasaulē. Lai kur es dotos, man vienmēr gribas atgriezties mājās – pie ģimenes, draugiem –, sajust Latvijas īpašo gaisotni, apzinoties, ka dzimtene katram ir viena.

Jo vairāk es Latviju mīlu, jo vairāk es priecājos, ka es tai kaut ko varu dot. Man ļoti patīk dziedāt. Mans sapnis ir kļūt par slavenu dziedātāju. Es centīšos īstenot savu sapni.

Kad izaugšu liela, es varu dot par vienu ģimeni vairāk. Es varētu izaudzināt savus bērnus par Latvijas cienīgiem pilsoņiem.

Beāte Anstranga
Baldones Mūzikas pamatskola,
5. klase

Dieva svētītā Latvija! Es Tev teikšu: „Neiesim vieglāko ceļu! Mēs esam stipri kā ozoli. Lūgsim Dievu, lai mums dāvā svētību! Es Tev sniegšu savu ticību."

Iesim grūtāko ceļu līdz laimes zemei, kur reiz būsim pārtikuši un laimīgi. Lai tur tiktu, mums jābūt taupīgiem un jārunā latviski!

Latvija, tici, mēs to varam!

Renārs Lipenītis
Bebru pamatskola,
6. klase

Nikolas Caunes zīm., Elejas vidusskolas 3. klase

Kas gan Tev, Latvija, vēl vajadzīgs? Tev pieder meži, upes, ezeri, Tev ir sava valoda, par Tevi domā un rūpējas strādīgi cilvēki. Un tomēr... Kādēļ latvieši tik bieži grūtībās padodas? Kādēļ tie dodas dzīvot citur? Viņiem ir zudusi ticība? Ja tikai cilvēki būtu čaklāki, atbildīgāki un taupīgāki, Latvijā dzīvotu turīga tauta, kuriem būtu labi šeit pat. Skumji ir vērot, ka latvieši dodas prom.

Latvija ir maza zeme, tas, manuprāt, ir labi, jo var izpētīt katru stūrīti. Mums ir iespēja uzzināt un ietekmēt notikumus, palīdzēt tiem, kam grūti. Mazai zemei tomēr ir savas priekšrocības, un, šķiet, pietiek ar viena cilvēka mūžu, lai Latviju aptvertu, iemīlētu un sakoptu, vajag tikai gribēt.

Es, Latvija, Tev varu dot solījumu, ka dzīvošu Tev, jo te ir tā vieta, kur piedzimu. Te dzimusi mana mamma, mana vecmamma un vecvecmamma. Domāju, ka šeit ir daudz labāk, nekā citur pasaulē. Pa manas mājas logu var redzēt, kā virmo Baltezera ūdens, vasarās smaržo pēc vilkvālītēm, ziema sauc slidot pār aizsalušo ledu. Ja kāda meitene tāpat stāsta par savām mājām kaut kur Īrijā, Vācijā vai Itālijā, es viņu sapratīšu, jo zinu, ko nozīmē mājas, ko nozīmē sava zeme. Man liekas, ka visiem cilvēkiem vajadzētu lepoties ar savu zemi.

Solos, Latvija, ka, viesojoties citās zemēs, par savu valsti runāšu tikai to, kas tajā ir labs – mani vienmēr mācījuši, ka netīrā veļa jāmazgā mājās, – lepošos un slavēšu savu zemi, lai Latvija var lepoties ar mani.

Anta Ancvertiņa
Ādažu Brīvā Valdorfa skola,
6. klase

Latvija ir mana dzimtene, kur augu, izglītojos, priecājos un patveros. Šī zeme manai sirdij ir tuva, un tā man nozīmē daudz.

Latviju es redzu skaistu, tāpēc viena no lietām, kuru varu dot, ir prieks, saticība un mīlestība. Mīlestība un prieks spēj vienot cilvēkus, un vienoti ļaudis spēj visu, ja tikai ir vēlme. Mūsu valsti ir veidojuši mūsu senči, kuri vēlējās redzēt brīvu Latviju, tāpēc arī mums ir jāciena šī zeme un tauta. Mums vajadzētu cienīt arī mūsu pašu dzimto valodu, lai tā attīstītos un to dzirdētu pasaulē. Nevēlos pieļaut latviešu valodas izzušanu, tāpēc arī mācos un runāju šajā valodā. Tagad viss ir mūsu rokās, ja paši būsim vienaldzīgi, tad izzudīs gan latviešu valoda, gan pati tauta.

Es Latvijai dodu savu ieguldījumu arī kultūras jomā, dejojot tautiskās dejas, jo kultūru veidojam mēs paši – tā padara dzīvi interesantāku. Varu būt lepns, ka mums ir tik skaisti Dziesmu un deju svētki, kuros pats esmu piedalījies. Visa pamatā ir katra cilvēka vēlme, jo kopā mēs spējam radīt brīnumus.

Jānis Kalniņš
Limbažu 3. vidusskola,
6. klase

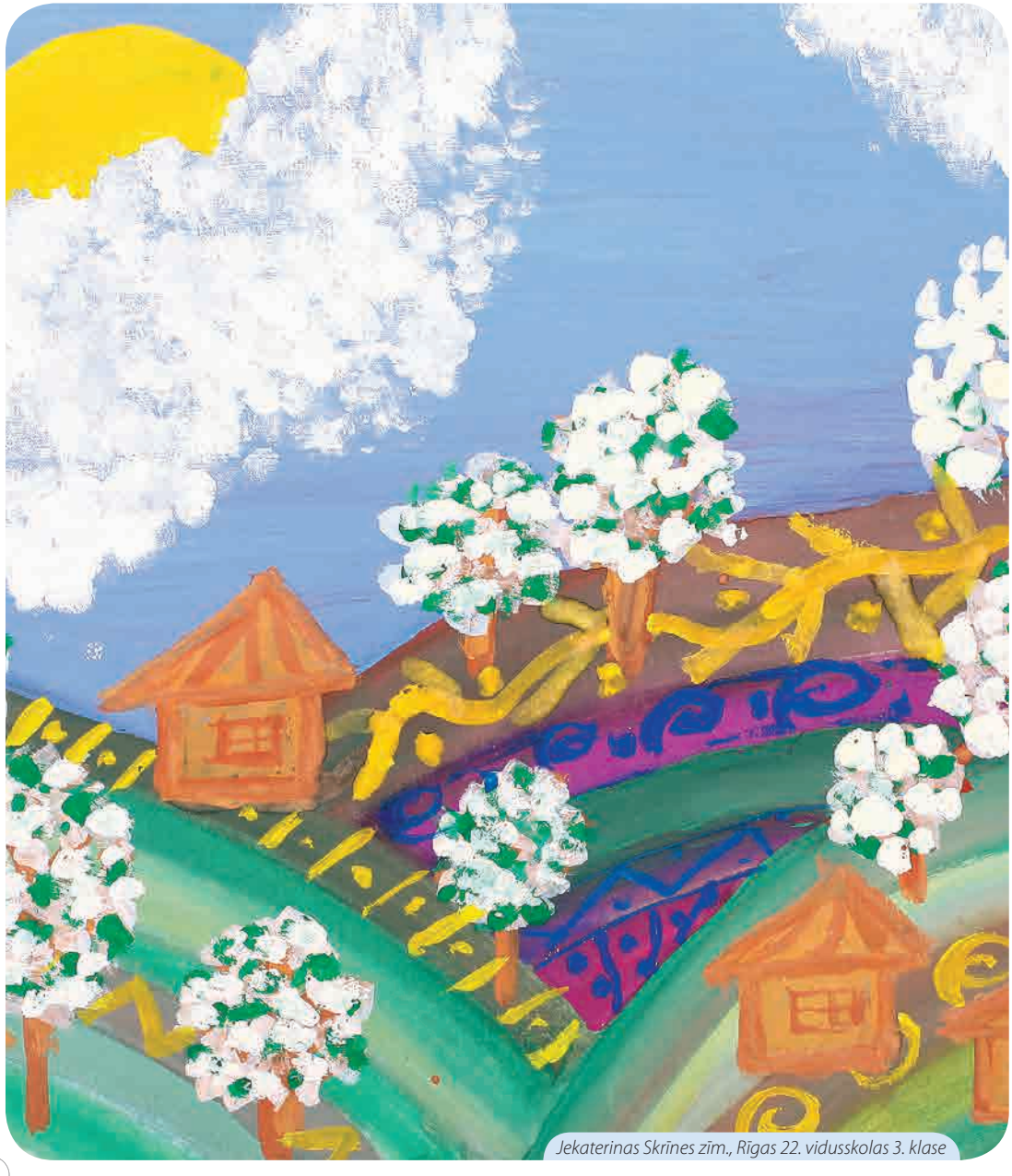

Jekaterinas Skrīnes zīm., Rīgas 22. vidusskolas 3. klase

Man Latvija ir visskaistākā zeme uz pasaules, jo Latvija ir mana dzimtene. Novembris ir Latvijas svētku mēnesis: 11. novembris – Lāčplēša diena, kad daudzos logos tiek aizdegtas svecītes par godu tiem simtiem latviešu jaunekļu un vīru, kas brīvprātīgi devās aizstāvēt savu neatkarīgo Latviju pret bermontiešu karaspēku. 18. novembris – Latvijas dzimšanas diena, kurā es katru gadu kā savas zemes patriots kopā ar saviem vecvecākiem dodos uz militāro parādi Rīgā Daugavas krastmalā.

Tā kā es esmu vienpadsmit gadus vecs un patlaban mācos piektajā klasē, Latvijai varu dot teicamas atzīmes mācībās. Šogad es to varu izdarīt daudz labāk nekā pagājušajā gadā, jo ir palielinājies mācību priekšmetu skaits. Es mācīšos labi klasi pēc klases, lai varētu turpināt mācības augstskolā. Tāpat kā mans vecākais brālis arī es vēlos turpināt mācības Jēkabpils Valsts ģimnāzijā. Vēl es tēvzemei varu dot to, ka es izvēlēšos profesiju, kurā strādādams būšu noderīgs Latvijas ļaudīm. Kad izaugšu liels, es vēlos strādāt Latvijā!

Es uzskatu, ka daba ir jāsaudzē katram iedzīvotājam. Diemžēl Latvija jau ir piesārņota, tāpēc es un pārējie Latvijas iedzīvotāji varam piedalīties Latvijas sakopšanas talkās. Es nepiesārņoju Latvijas dabu, jo man nav grūti aiziet līdz papīrgrozam. Laukos mēs ar brāli pie katra jauna ozoliņa un eglītes iedzenam zemē mietiņu, lai vectēvs netīšām nenopļauj. Kad izaugšu liels, es pēc iespējas centīšos braukt ar velosipēdu, nevis mašīnu, jo tādējādi es mazāk piesārņošu Latvijas dabu.

Latvijai novēlu būt zaļai, skaistai un mūžīgai. Tā kā esmu savas zemes patriots, es mīlu Latviju un no visas sirds gribētu to redzēt zaļu, skaistu, lai tā dzīvo saules mūžu!

Ralfs Jankovskis
Jēkabpils pamatskola,
5.^{c} klase

Pateicoties saviem vecākiem un sportam, ar ko es nopietni nodarbojos, esmu bijusi daudzās un dažādās pasaules valstīs. Sacensībās esmu iepazinusies un sadraudzējusies ar dažādu tautību bērniem. Un vienmēr pirmais jautājums skan: „Kā tevi sauc? No kurienes tu esi?" Es vienmēr atbildu, ka esmu latviete, no Latvijas, no valsts, kas atrodas Eiropas ziemeļos pie Baltijas jūras. Mans pienākums ir pastāstīt par savu dzimteni, dabu, valodu un paražām. Tāpat es uzzinu par citām valstīm. Tas ir ļoti interesanti, jo mēs visi esam tik atšķirīgi.

Lielākais lepnums par valsti ne tikai man, bet arī daudziem citiem latviešiem ir brīžos, kad mūsu sportisti uzvar kādās sacensībās. Skan Latvijas himna un plīvo Latvijas karogs. Tā ir ļoti pacilājoša un emocionāla sajūta.

Mans uzdevums un pienākums ir labi mācīties skolā un izvēlēties profesiju, ar kuras palīdzību es varētu kaut ko dot Latvijai.

Mans uzdevums ir arī rūpēties par Latvijas vidi, nepiesārņojot to, mīlēt un kopt Latvijas dabu. To es varu sākt, palīdzot vecākiem dārza darbos savā pagalmā, iestādot skaistas puķes, krūmus un jaunus kociņus.

Es lepojos, ka esmu dzimusi un dzīvoju tieši Latvijā.

Monika Anete Kavace
Jūrmalas pilsētas sākumskola „Taurenītis",
6. klase

Unigundas Meijeres zīm., Zaķumuižas pamatskolas 4. klase

Reiz manās rokās nonāca kompass, tā adata tik ietiepīgi rādīja kādā man nezināmā virzienā, ka vienā brīdī es nolēmu tai sekot.

Prātā iesētā šaubu sēkla dīga arvien ātrāk, un negaidītā apjausma dzina mani izmisumā. Doma, ka visu šo laiku esmu maldījies, mani satrieca, kājas, kas līdz šim pašas bija mērojušas šo ceļu, tagad atteicās man klausīt, un es noslīgu zemē. Karstām asarām dedzinot acis, es piekļāvos zemei. „Kur es esmu? Ko es šeit daru? Kas es esmu?" Visi šie jautājumi man nedeva mieru, es jutos pazudis, apmaldījies un bez piederības.

Šķita, ka kāds kaut kur tālu prom to dzied, dzied klusi un mierīgi, lai to sadzirdētu tikai tie, kuri meklē un ieklausās.

Es lēnām atvēru acis, un mana sirds pārsteigumā notrīsēja, es biju mājās, savā mīļajā Latvijā, kuru reiz biju pametis!

Sajūtas, kas mani pārņēma, bija neaprakstāmas, vēl nekad nebiju piedzīvojis neko tik satriecošu, šķita, ka ikkatru manu šūnu ir pārņēmusi pilnīga eiforija.

Es pievēru acis un ieelpoju dzimtenes smaržu, ar tikai tai raksturīgo seno tradīciju dvesmu. Apsēdos liela ozola paēnā un, raudzīdamies apkārt, jautāju sev: „Kāpēc es devos prom, kāpēc es iedomājos, ka kaut kur citur varētu būt labāk nekā šeit?"

„Neraudi un nenosodi sevi!"

Šī frāze atbalsojās manā prātā atkal un atkal. Kas tas bija? Halucinācijas?

„Nebaidies, tev neizliekas," nezināmā runātāja šķita iesmejamies.

„Kas tu esi?" es vaicāju, pats sev par pārsteigumu, nemaz nebaidīdamies.

„Vai tiešām tu to vēl neesi sapratis? Es esmu dziesma, kas tevi atveda uz šejieni, es esmu smarža, kuru tu ieelpoji, es esmu daļa no tevis."

Viņas balss līdzinājās maigiem saules staru glāstiem, kas mani dziedēja ar katru pieskārienu.

„Tagad es zinu, ka rīkojos nepareizi, viegli pamezdams mājas, es biju nelaimīgs un rīkojos nepareizi. Es zinu, ka nodevu un piekrāpu tevi, bet es to tiešām nožēloju! Es pat nedrīkstētu tev vaicāt, bet vai tu man jebkad spēsi piedot?"

„Pasaki man priekšā – kas man būtu jāpiedod? Jā, tu devies prom, bet ir kas daudz svarīgāks, tev ir jāsaprot, ka tava mīlestība pret mani neizpaužas tajā, ka nekad nedodies prom, bet gan tajā, ka vienmēr atgriezies. Tu vari būt tālu prom, runāt svešās valodās, bet, kamēr vien tu atgriezīsies un nekad neaizmirsīsi, ka esi latvietis, tu mani nebūsi ne nodevis, ne pametis."

„Bet es tik akli paklausīju..."

„Jā, tu devies prom, bet tas neko nenozīmē. Arī tad, ja tu pats to neapzinājies, tu ilgojies un atgriezies, jo, lai gan tev rokās bija viens kompass, sirdī tev vienmēr bija otrs, un tad, kad tev tas bija visvairāk vajadzīgs, tu tam paklausīji un izdarīji pareizo izvēli."

Vai tiešām viss bija tik vienkārši? Es nespēju tam noticēt, es atkal biju mājās, un mani sagaidīja kā mīļu ciemiņu! Es domāju par visu, ko savā ceļā pieredzēju, un par to, ko darīšu tālāk, bet tad es kaut ko sapratu, un manā sejā atplauka smaids.

Zini, tagad es atcerējos. Tā dziesma, kas mani atveda šeit, es zinu, kas tā ir!

Tad dziedi ar mani.

Saviļņojuma asarām ritot pār vaigiem, es piecēlos kājās un, roku uz sirds uzlikdams, dziedāju dziesmu, kura mani bija izauklējusi, sargājusi un atvedusi mājās. Es lūdzu arvien skaļāk un skaļāk, līdz mana balss aizskanēja pāri klajumiem, un miljoniem balsu lūdzu reizē ar mani: „Dievs, svētī Latviju!"

Sāka līt, un es zināju, ka mana zeme raud kopā ar mani, raud aiz laimes. Mīlestība – tas ir viss, ko Tev varu dot, tas ir viss, ko Tu no manis prasi.

Es atradu ceļu atpakaļ pie sevis un zinu, ka to var izdarīt katrs no mums. Galvenais, ko šajā laikā iemācījos, bija – par latvieti es piedzimu, par Latviju es kļūšu! Es novēlu to saprast katram.

Dievs, svētī Latviju!

Monta Geliča
Kandavas K. Mīlenbaha vidusskola,
12. ª klase

Ksenijas Majakovas zim., Daugavpils 10. vidusskolas 2. klase

Ko gan es Tev varu dot, ja man nekā daudz nav? Man nav daudz naudas, lai Tevi izdabūtu no neapskaužamās ekonomiskās situācijas, man nav tik bagātīga zināšanu pūra, lai izdomātu plānu, kā likt Tev ziedēt un plaukt uz visas pasaules valstu fona, man nav pārcilvēcisku spēju, kas aizliegtu cilvēkiem braukt prom. Man nekā no tā nav... Taču varbūt man ir kas tāds, kas varētu Tevi padarīt mazliet laimīgāku?

Tas, ko es varu tev dot, ir mans smaids un mana labā griba. Zinu, cik tas reizēm ir nozīmīgi. Viens vienīgs smaids. Viens vienīgs labs un mīļš vārds. Viens vienīgs labas gribas darbs. Tā ir tāda kā burvestība – laba darīšana citiem. Tā pārņem un spēj dot man vairāk, nekā saņemot pašai. Tas smaids, kas redzams citu cilvēku sejās, kad viņiem izdara kaut ko labu, ir vērtīgs par visām citām lietām uz pasaules, jo tā ir abpusējā sajūta, kas rodas, ir tik neaptverama, tā ir tik brīnišķīga, ka to vienkārši gribas iemūžināt.

Es mīlu Tevi, raugoties sniegpārslās, kad nebeidzamā deju virpulī dejo manu acu priekšā šai brīnišķīgi sniegotajā laikā, mīlu arī vasarās, kad karstajā tveicē es varu skriet pa pļavu, apbrīnojot tās skaistās ainavas, kas paveras manu acu priekšā – debesjums un dzīvības zaļā krāsa liek domāt par to, ka man vairāk neko uz pasaules nevajag. Gribu Tev pateikties par to, ka šeit, Latvijā, ir tik jauki cilvēki, kas mani izaudzinājuši par pietiekami sirds bagātu cilvēku. Vecāsmammas ieaudzinātā darba mīlestība un labestība ļauj man tagad palīdzēt citiem, kam varbūt neiet tik viegli šajā pasaulē.

Tas arī ir mans vislielākais devums, ko es Tev varu sniegt – labie darbi, kurus kopā ar jaukajiem Latvijas Sarkanā Krusta Valmieras nodaļas jauniešiem pēdējā laikā esmu jau darījusi un nebeigšu darīt arī turpmāk, jo arī mums šajā organizācijā ir kāda burvestības stīdziņa, kas ir skārusi un vieno mūs.

Zini, ko es šogad palūgšu Ziemassvētku vecītim? (Jā, pašos sirds dziļumos es vēl kaut kam tādam ticu...) Es palūgšu, lai viņš viesiem atnes prieku – pavisam neviltotu un īstu. Kaut uz mirkli, lai katru pārņem prieks par sevi, savu dzīvi, kādu sev mīļu cilvēku, kaut vai par savu mīļo sunīti Reksi, kas mūždien ir dzīvesprieka pilns. Vienalga par ko, bet lai katrs to piedzīvotu. Viendien, kad man palika neizsakāmi skumji, es pavēros ārā pa logu. Tajā brīdī sniga, un es atcerējos savu vecomammu, kas vienmēr prata man likt pasmaidīt. Viņas nerimstošo darba sparu, optimismu un mīļās acis es nekad neaizmirsīšu, tās man dzīvē ir daudz devušas un iemācījušas. Tā artaviņa, kas manī ir no vecāsmammas, man tajā brīdī lika nepadoties un saprast, ka man ir jādzīvo ar prieku un jābeidz skumt, ja man reiz ir dota iespēja dzīvot.

Sintija Dambīte
Valmieras Pārgaujas ģimnāzija,
12.b klase

Dāvanas Latvijai var būt dažādas, galvenais, lai tās ir no sirds. Šajā dzimšanas dienā Latvijai dāvinu jaunu dvēseles stīgu, kas virmo manā iestādītajā mazajā ozola zīlē, kam tik ļoti vajadzīgas maigas cilvēka rokas un silta, nesavtīga cilvēka mīlestība, lai tā izaugtu par varenu ozolu, varbūt par Latvijas nākamo dižkoku. Atceros: mana mazā māsīca, kurai vasarā apritēja 3 gadiņi, zīles rakšanas brīdī man prasīja: „Ko tu dari?" Es atbildēju: „Sniedzu Latvijai iespēju dzīvot vēl brīdi ilgāk!" Māsīca vairs neko nejautāja, tikai pienāca klāt un ar savām mazajām plaukstiņām palīdzēja man noblietēt zemi, lai sēkliņa labāk augtu.

Šī mazā ozola zīle – vai tā nesimbolizē katru no mums, skatoties ar Latvijas acīm? Mēs katrs esam kā maza sēkliņa Latvijas mežos, dārzos un pļavās, kurai ar laiku lemts izaugt par lepnu ozolu vai liepu.

Es Tev sniedzu sevi, mana Latvija! Savu klavierspēles talantu, ar ko esmu sevi pierādījusi dažādos starptautiskos konkursos, aizstāvot Tavu godu un darot laimīgus klausītājus, atskaņojot latviešu komponistu skaistākos darbus, mūzikas skaņām ļaujot ielauzties dvēseles dzīslās un asinīm virmot straujāk. Patīkamas tirpas pārskrien, kad laureātu vidū izdzirdu savu vārdu, bet vēl lielākas tās kļūst, kad blakus manam vārdam nostājas Tavs vārds – Latvija!

Manā sirdī palicis vēl kāds mazs mozaīkas gabaliņš, kas tikai nesen ir atradis savu īsto vietu. Tā ir sajūta, ka es neesmu viena, sajūta, ka esmu piederīga Tev tieši tagad. Ikkatru brīdi saprotu, ka nevēlos būt nekur citur, nevēlos meklēt svešas zemes un atklāt neizzinātus noslēpumus, jo man pietiek ar Tevi, Latvija. Katru rītu, vērojot neaprakstāmo dabas ainavu, kas paveras caur manas istabas loga rūti, jūtu Tevi sev blakus, Tavu pieskārienu, kad ziemā sals dzeļ sārtajos vaigos, pavasarī putnu balsis atskan augstu baltajos mākoņu vates pikučos, vasaras vidū man pļavā piekļaujas smaržīgie ziedi, bet rudens lapu zelts iekrāso visus kalnus un pakalnus.

Svecīšu liesmiņās raugoties, var daudz ko pārdomāt. Saprotu, ka esmu cilvēks, kurš Tev ir vajadzīgs, kurš Tevi nepametīs arī grūtā brīdī, kurš spēj dot visdārgāko uz šīs apbrīnojamās pasaules – mīlestību!

Lauma Makare
Jaunpiebalgas vidusskola, 10. klase

Es esmu piedzimusi šeit – es dzīvoju šeit – Latvija mani audzina. Dot Latvijai kaut ko materiālu šobrīd nevaru, bet cienīt savu valsti taču varu. Es varu izteikt Latvijai savu cieņu un uzticību. Mums ir jāciena Latvija par tās grūto vēsturi, dabas skaistumu. Mums ir jānovērtē Latvija – tā ir mūsu dzimtene.

Es varu palikt šeit. Te atradīšu sev vīru, te izaugs mani bērni. Bet tikai nevaru to apsolīt. Es daudz ko varētu vēl apsolīt, bet baidos, ka nākotnē mana rīcība var strikti atšķirties no maniem vārdiem.

Es cienu Latviju, novērtēju kā savu dzimteni, un tas ir galvenais, ko varu Latvijai dot.

Zoja Komara
Rīgas 60. vidusskola, 10.a klase

Pasaule ir ļoti bagāta. To veido gan bagātas un nabadzīgas, gan lielas un mazas valstis. Katrs no mums vēlas, lai viņa valsts būtu vislabākā, visspožākā un visskaistākā. Lai sasniegtu šo mērķi, es atceros, kas man ir jāizdara, un neatgādinu to, ko esmu jau izdarījusi.

Es dzīvoju Latvijā, ar to lepojos un daru visu, lai mana zeme būtu kā liela dārgumu lāde. Es cienu savu Tēvzemi. Es esmu savas valsts patriote. Es esmu gatava cīnīties un aizstāvēt savas valsts tiesības un likumus, kā arī attīstīt un pilnveidot tos.

Es mīlu zemi, kurā piedzimu, kurā augu un mācos, tāpēc es vēlos sniegt tai vislabāko. Es dāvāju sirds siltumu, mieru un labklājību, kas ir ļoti nepieciešams tieši tagad. Es spēju sniegt mīlestību un rūpēties par Latviju. Mēģināšu atvērt jaunus ceļus, kuri vedīs Latviju uz priekšu un cels dzīves līmeni.

Latviešu tauta un kultūra ir Latvijas sirds un dvēsele, bet Latvijas iedzīvotāji ir valsts sirdspuksti. Ir ļoti svarīgi attīstīt latviešu garīgās vērtības, bagātināt valodu un neaizmirst Latvijas vēsturi, saglabāt latviešu nāciju, kā arī neļaut iznīcināt mūsu valsts mākslu un nacionālo atribūtiku: karogu, himnu, ģerboni.

Latvija ir lieliska padomdevēja, brīnišķīga audzinātāja un izcila skolotāja. Tā māca mani dzīvot, saprast sevi un citus. Pateicoties Latvijas izglītībai, es varu paust jaunas idejas, iesaistīties radošos projektos un radīt iespējas ceļam uz saskarsmi un draudzīgām attiecībām starp daudzām nācijām.

Lai Latvija varētu pastāvēt, mums jābūt kā vienam veselam. Mēs varam veltīt savus spēkus, pacietību un neatlaidību. Tikai kopā spēsim darīt visu neiespējamo, lai sasniegtu iespējamo.

Daudzkārt mēs esam apvienojuši mūsu spēkus, lai panāktu valsts uzplaukumu. Mēs esam bijuši stipri, neatlaidīgi un mērķtiecīgi kara laikos. Mēs apņēmīgi cīnījāmies par savu brīvību un neatkarību. Tieši mēs dāvājām Latvijai spēju būt patstāvīgai un brīvai valstij.

Mēs visi esam Latvijas bērni. Latvija ir manas mājas. Visi man piekritīs, ka nekur nav tik labi kā savā tēvzemē.

Valērija Čelnova
Preiļu 2. vidusskola, 10. klase

Tu esi upe – neizžūstoša,
Es kā sīka lāse – Tevī plūstoša.
Tevī ir ticība, cieta kā klints,
Zinot, ka mājās reiz pārnāks Pērs Gints.

Tu esi pļava – gaišā, zaigā,
Mēs ziedu pērles Tavā vaigā.
Mūsu zemes uzplaukums
Ir katra zieda svēts pienākums!

Sanda Šulca
Ikšķiles vidusskola,
10.ª klase

Brendas Skorodumovas zīm., Zemītes pamatskolas 3. klase

Lai iepazītu Latviju, nepieciešams atcerēties, ka Latvija nav tikai valsts, bet tā ir mūsu Tēvzeme. Es savu Tēvzemi ne tikai pazīstu, bet jūtu ar katru savas dvēseles stīgu.

Piemēram, silto vasaru laukos. Tovasar, es atceros, mēs tvērām retās saulainās dienas, un kādā no tām, draiskulīgo saules zaķīšu apspīdēti, salasījām pilnus klēpjus smaržīgo liepziedu. Kaut arī visas nākamās dienas rasināja lietus, mūsu nelāgo garastāvokli kliedēja spēcīgais vīstošo liepziedu aromāts. Bet ziemā... Vai maz var būt kas sirdi sildošāks par karstu, kūpošu tēju, kas smaržo pēc Latvijas liepām, saules un lietus? Vēl es atceros svēteļu ligzdu, gaiļa dziesmu agri no rīta, mūsu mazo spēļu namiņu, kas slēpās diža ozola lapotnē un glabāja tik daudzu brīnišķu stāstu. Un kur nu vēl melnā pirts un atsvaidzinošais ezera ūdens! Un tad – vecmāmiņas ceptā rudzu maize un tai pāri līstošais viršu medus.

Latvijas gars vienmēr dzīvos mūsu sirdī ar tautasdziesmu akordiem. Vai var aizmirst tās dziesmas, ko meitas dziedāja, pinot vainagus, vai puiši, lecot pāri jāņugunīm? Tēvzemes un valodas duets dāvājuši mums neaizmirstamus vārdus un mūziku, kas īpašu atbalsti rod Dziesmu un deju svētkos, kad visa valsts kopā atver savas sirdis mūzikai un ritmiem. Tad mūsu dvēselē skan brīvības nots.

Latvija nevar pastāvēt bez savas tautas. Svarīgi atcerēties, ka mēs kopā veidojam savu valsti. Lai Latvija varētu mums kaut ko dot, vispirms vajag mēģināt dot pašiem no sevis. Lai pārvarētu visas grūtības, mums vajag apvienoties, un tikai tad Latvija kļūs stiprāka. Vajag atcerēties, ka pietiek tikai ņemt un ņemt. Varbūt pienācis laiks arī kaut ko dot? Var jau, protams, var izdarīt vieglāk un meklēt savu laimi citā vietā. Bet vai tu būsi tur vajadzīgs? Mūsu mājas ir šeit, un mēs esam vajadzīgi mūsu Tēvzemei!

Jeļena Gubeiko
Daugavpils 16. vidusskola, 11.ª klase

Latvija nav tikai vieta, kur esmu dzimis, drīzāk vieta, kurai pieder mana sirds. Pēdējā laikā ir diezgan populāri teikt, ka es mīlu šo zemi, bet ienīstu valsti. Es nevēlos tam piekrist. Jā, es mīlu šo zemi. Mīlu ar visām tās klimata un gadalaiku pastrādātajām dīvainībām – sniegu Lieldienās, februāra sniegpulkstenītēm, vasarām, kas pielīdzināmas vai nu lielajam slapjumam, vai arī vienīgai tveicei. Es mīlu, jo esmu te dzimis, jo šo zemi es saprotu.

Arī valsts pagātni es cienu. Es uzdrošinos apgalvot, ka, iespējams, mīlu arī Latvijas nākotni, jo galu galā – arī es to veidoju. Es domāju, ka neko mantisku es nevaru dot savai valstij, bet es varētu būt aktīvs un godīgs pilsonis.

Andris Putāns
Daugavpils 3. vidusskola, 10.b klase

Edija Ratnieka zīm., Zemītes pamatskolas 4. klase

Bieži sev jautāju: kas ir tas spēks, kurš saista pie šīs zemes, pie Latvijas? Vai tikai tas, ka šeit es piedzimu un izaugu, ka tikai šeit, savā senču zemē, dzirdu latviešu valodu un latviešu dziesmas, ka šeit eju skolā? Vienmēr, kad to sev jautāju, man kļūst skaidrs, ka vēl kaut kas palicis nepieminēts, neizdomāts, nepasacīts, kas tomēr urda zemapziņu, rada nemieru, it kā apstiprina kādas nojautas. Tas dara man šo zemi un tautu bezgala mīļu. Šobrīd daudzi ir iegrimuši savu problēmu purvā un tikai retais vēl priecājas par mežu zaļumu, to nepārrēķinot naudā, jūras zilumu, nedomājot par iespējamo naftu. Tas, cik mums katram ir svarīga šī zeme, atkarīgs no tā, cik dziļi mēs katrs to turam savā sirdī un dvēselē, cik mēs gribam būt atbildīgi par to, ko mīlam.

Valoda vairo mūsu bagātību, un es būšu tik bagāts, cik vien es to vēlēšos. Latvijai jābūt bagātai ar tās valodu, tradīcijām un kultūru. Es varu šo stādu iesēt un mūža garumā sagaidīt tā vietā jau plaukstošu ābeli.

Latvijas tagadni veidoju ar to, ka ik sekundi manī ieplūst latviskais gars un aug uzņēmība veidot un stiprināt sevi, līdz ar to arī savu valsti. Tas nozīmē rūpēties par sevi, jo no manis ir atkarīgas nākotnes iespējas. Es varu Latviju darīt tik labu, cik es pats esmu labs, un būt aktīvs, lai virzītos uz mērķi – padarīt Latviju par mājām izbraukušajiem latviešiem un tiem, kas joprojām baidās par tās likteni. Es varu iesēt drosmi, ticību un pārliecību sev un savai valstij. Ja es gribu, es varu. Un es gribu.

Lai veidotu Latviju, nekas cits jau nav vajadzīgs kā vien sapnis par to. Un es sapņoju!

Jevgēnijs Averjanovs
Rīgas Dizaina un mākslas vidusskola,
3. kurss

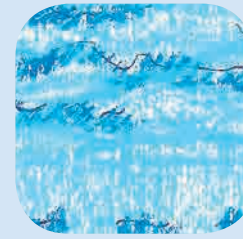

Es apsolu, ka vienmēr aizstāvēšu Tevi no citu cilvēku nicinošās attieksmes.

Es apsolu cīnīties par Tavu dzimto valodu. Nepieļaušu, ka svešas tautas bradā pāri Tev. Apsolu, ka mācīšu to citiem, nepieļaušu tās izmiršanu un pati to nekad neaizmirsīšu.

Es apsolu saudzēt Tavu zemi, nedarīt tai pāri, cīnīties par tīrību un kārtību tajā, saudzēt un neiznīcināt Tavu dabu, rūpēties par tās veselību un iemītniekiem, jo tieši tas ir Tavs skaistums.

Apsolu rūpēties par to, lai Tavi bērni atgriežas pie Tevis mājās – Latvijā.

Es cīnīšos par Tavu brīvību un neatkarību, neļaušu nevienam saņemt Tevi gūstā un spēlēties ar Tavu prātu.

Anna Laurinaite
Rīgas Tirdzniecības tehnikums,
2.^{f} kurss

Elizas Kiršteinas zīm., O. Vācieša Gaujienas vidusskolas 1. klase

Latvija – vieni teiks, ka Tu esi nesakārtota, otri, skrienot prom, teiks, ka šeit nav izaugsmes iespēju, bet būs trešie, kas Tevi cienīs un sauks par savu dzimto zemi, par mājām.

Ikviens cilvēks Latviju veido ar savām domām par to, kādai vajadzētu būt labai valstij, kā arī ar darbiem pierādot patriotisma patiesumu un attieksmi pret savu zemi.

Dažkārt manī rodas pārdomas par to, vai mani darbi Latvijai ir un būs vajadzīgi, it īpaši, redzot daudzos aizbraucējus. Ceru, ka šīs domas nenomāks manu ticību valstij.

Tā kā neesmu politikas speciāliste, neprotu gudri spriest, kā Latvijā risināt esošās problēmas. Taču esmu viena no daudzajiem latviešiem, kas domās un nelielajos darbos padara Tevi, Latvija, par labāku valsti. Kaut vai svecītes aizdegšana logā Lāčplēša dienā, kaut vai puķu dobes izravēšana pie mājas ļauj man sajust piederību savai tautai un zemei. Tā es arī pierādu sev un apkārtējiem, ka cienu savu zemi un valsti, to kopjot un vairojot tās skaistumu, ka atceros tos, kas palīdzēja manai valstij būt.

Visi mazie darbiņi ir saistīti, piemēram, es sakopšu aizaugušu pļavu, kāds cits iedomāsies sastādīt puķes, kāds garāmgājējs vēlēsies šeit iekārtot atpūtas vietu. Tā, apvienojot vairākus mazus darbiņus, radīsies jauna, sakopta vieta. Pateicoties šiem mazajiem darbiņiem, Tu, Latvija, kļūsti skaistāka, Tevi atzinīgāk novērtēs pašmāju un ārvalstu tūristi, kuriem būs prieks aplūkot skaisto, sakopto dabu.

Viens cilvēks nevar sakopt visu Latviju, bet var sākt ar sevi, savu piemājas apkārtni, kā to cenšos darīt es. Un vēl es varu uzmundrinoši uzsmaidīt kādam citam, lai darbi veicas vēl labāk. Smaids – tas taču neko nemaksā, bet iedrošina un palīdz citiem veikt lielus darbus.

Lai arī ko es dzīvē darītu, es negribētu pazaudēt trīs vērtības: ģimeni, draugus un mājas, kas man ir šeit – Latvijā. Valsts nekļūs labāka, ja cilvēki tikai šķendēsies, bet neko nedarīs un gaidīs, kad viņiem tiks dots. Es piekrītu teicienam: „Nejautā, ko valsts var izdarīt tavā labā, jautā, ko tu vari darīt valsts labā!"

Elīna Kļaveniece
Iecavas vidusskola,
11.ª klase

Es savu Latviju neredzu kaut kur ieslēgtu Saeimas mūros un skaitot naudu. Es to redzu tur, ārā, kur tā ziemas salā sildās sniega kupenās, bet vasarā skrienas ar taureņiem. Jā, es savu dzimteni redzu un jūtu! Redzu, kā tā attīrās līdz ar sportistu sviedriem, redzu, kā tā augšāmceļas līdz ar Gaismas pili, kad šo dziesmu izpilda Dziesmu svētku koris, kā tā raud, kad kādam viņas bērnam sāp. Es to redzu ikvienā no mums. Latvija klauvē pie mūsu sirdīm un jautā pēc palīdzības un padoma. Veidojot sevi, mēs veidojam arī Latviju – Tavu un manu sapņu zemi, mūsu Dieva zemīti.

Ilona Supe
Rugāju novada vidusskola, 11. klase

Tatjanas Čumičkinas zīm., Daugavpils 16. vidusskolas 4. klase

Es, Alise Bikauniece, svinīgi solos, ka nebēgšu no Tevis. Latvija, es došu Tev savu smaidu, kā to, katru rītu pamostoties, dara saulīte, es sniegšu Tev savu enerģiju un sparu, kā to dara vējš, nesoties mums garām. Es solu Tev savu izveicību un spēku kā skaistās Latvijas upes. Mana Latvija, solos ticēt, ka Tu un mēs kopā spēsim tikt pāri grūtībām, ka pienāks labāki laiki, ka Tu kļūsi stipra, kāda Tu patiesībā arī esi.

Kā gan es varu solīt, nezinot, vai spēšu to pildīt? Bet es taču varu censties, jo šī ir mana dzimtene, manas mājas, mana ģimene, mani draugi, kurus es tik ļoti mīlu un cienu.

Alise Bikauniece
Aizkraukles novada ģimnāzija,
11.ª klase

Dot mēs varam labklājību,
Otrkārt, vēl labestību.
Tātad, re, ko ļaudis prot
Mūsu mazai valstij dot!

Vasilijs Sazoņenko
Ventspils 3. vidusskola,
10. klase

Es esmu Latvijas pilsone jau 16 gadus. Kad piedzimu, iepriecināju vecākus un radus. Manuprāt, viss, ko esmu iemācījusies, ir devums Latvijai. Es protu spēlēt klavieres un ģitāru, tā iepriecinu un izklaidēju apkārtējos. Es protu zīmēt un skaisti noformēt apsveikumus, arī tas dara prieku maniem draugiem. Es esmu dzīvespriecīga un jautra, tādēļ neļauju nevienam skumt. Esmu izpalīdzīga, un man var uzticēties. Saviem tuvākajiem cilvēkiem – mammai, tētim, brālim, māsai, vectēvam un vecmammai – esmu mīļa un vajadzīga. Es nodarbojos ar labdarību – atdodot savas drēbes biedrībai „Caritas Madona", ziedoju naudiņu akcijai „Paēdušai Latvijai". Tādu mazu un sīku darbiņu ir bezgala daudz. Ko lielu es varētu paveikt savos 16 gados? Domāju, ka labo jau nevajag mērīt lielos un mazos darbos, jo viss, kas sagādā prieku un labsajūtu, ir arī devums Latvijai.

Mans sapnis ir kļūt par ārsti. Manuprāt, tā ir profesija, kas dod vislielāko labumu cilvēkiem. Tas noteikti būs mans lielākais devums Latvijai. Lai gan, apgūstot jebkuru profesiju un strādājot Latvijā, tiek dots labums savai valstij.

Latvija ir mājas man un manai ģimenei. Pētot savas dzimtas saknes, esmu uzzinājusi, ka manā dzimtenē paaudžu paaudzēs esam īsti latvieši. Mans uzdevums ir šo latviskumu, kas mantojumā, nest tālāk, mācīt to saviem bērniem un mazbērniem.

Monta Masa
Lubānas vidusskola,
10. klase

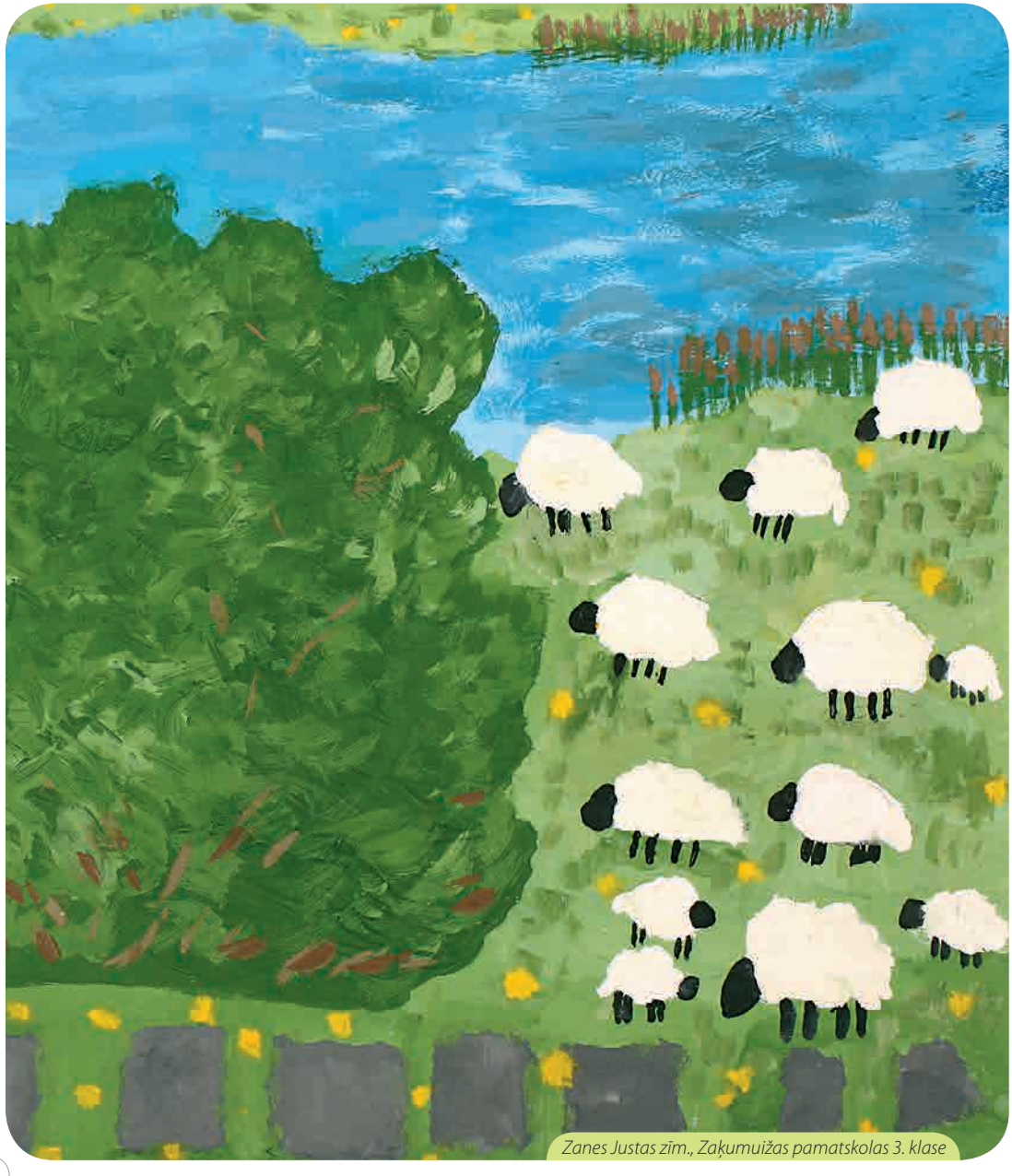

Zanes Justas zīm., Zaķumuižas pamatskolas 3. klase

Latvija nav ne mazākā, ne lielākā valsts pasaulē, taču manā sirdī tai ir milzīga nozīme. Tā ir vieta, kur uzauga mana mamma, tētis, māsa un visi pārējie man tuvie cilvēki. Ja viņi Latvijā ir jutušies kā mājās, tad kādēļ gan man būtu nepieciešama cita Latvija? Tas būtu tāpat, ja es nedzīvotu savā istabā, bet ietu pie kaimiņa uz viņa virtuvi. Tur nebūtu ne komforta, ne māju sajūtas, toties es tur būtu labi paēdusi. Tāpat ir ar Latviju. Vai man būtu jādodas prom tikai vēdera prieku dēļ? Nē! Es novērtēju garīgās vērtības kā cilvēkos, tā vietā, kur es dzīvoju.

Latvija man var dot visu. Māju, kurā vadīt savu mūžu, dārzu, kurā audzēt burkānus un bietes, kūti, kurā turēt govi un divas aitas, jūru, pie kuras veldzēties karstās vasaras dienā, dīķi, uz kura slidot aukstajā ziemā, kad sals kož degunā, darbu, kuru strādāt pēc labākās sirdsapziņas, cilvēku, kurš mīl mani un kuru mīlu es, un suni, kurš tumšajā naktī sargās manu miegu. Vai tas nav viss, kas cilvēkam vajadzīgs? Protams, kādam Latvija ir devusi vairākas villas, kādam varbūt ir vairāki simti aramu hektāru zemes, kādam mazāk darba un kādam vairāki cilvēki, kurus mīlēt. Latvijas uzdevums ir dāvāt visiem mājas, taču ne katrs to spēj pieņemt un novērtēt.

Latvija ir pietiekami bagāta un reizē arī nabaga. Bagātību tai dod plašās pļavas, meži, zilie ezeri, putni ar spēju lidot. Skaisti, bet ir arī sliktā puse. Manuprāt, to Latvijai piedēvē cilvēku sliktās īpašības. Mantrausība, egoisms un patmīlība izputina Latviju.

Latvijai es došu savu darbu, rūpes par zemi un alkas pēc saules. Uzticēšu Latvijai savu māju, savu pasauli un savu dzīvi. Tā ir mana Latvija, mana vismīļākā vieta. Man nav žēl dot to, kas man ir. Man nav kauns pieliekties un pacelt kāda cita atstātos papīrus. Es to visu daru ar prieku un lielu cieņu pret savu valsti, savu Latviju.

Nav svarīgi, vai es atrodos pie kāda no Latvijas zilajiem ezeriem, kādā no zaļajām pļavām, kādā no tikko apartajiem laukiem vai pie vienīgās jūras,– es jūtos kā mājās. Šī sajūta mani nepamet ne uz brīdi.

Anete Pūdniece
Madlienas vidusskola,
11. klase

Es Tev varu dot
Smaidu rīta agrumā,
Mīļu vārdu ikdienā,
Siltu glāstu vakarā,
Plaukstošu ziedu ceļmalā.

Latvija – Tev vajag mūsu mīlestību,
Mūsu lielos un mazos darbus,
Ko ikdienā mēs veicam.
Tas Tevi darīs varenu un stipru.
Jo visas varenās un cēlās lietas
ir pavisam vienkāršas.

Jānis Mačs
Balvu Valsts ģimnāzija,
6. klase

Lailas Ošas zīm., Cēsu Sanatorijas internātpamatskolas 1. klase

Ko lai dodu Tev, Latvija?
Esmu tikai es un mana sirds.
Es viena nespēju Tevi godā celt,
Arī zāle bez ūdens nevar zelt.

Mēs dažreiz aizmirstam, ko mēs nesam,
Mēs vienoti garā, mēs latvieši esam!
Un kas ir mūsu lielākais spēks?
Nekaunieties, cilvēki, – art zemi nav grēks!

Kas ir īsta latvieša zelts?
Tas, kas no darba saulītē celts.
Varbūt esam zemnieku kārta,
Bet tādēļ mums nav jādeg uz sārta.

Mūsu darbs bij' mūsu gods,
Un par to mums bij' piespriests sods,
Strādīgas ģimenes gluži kā lopus
Aizveda Sibīrijā cirst ciedru kokus.

Ik graudiņš, ko liksim Latvijas klēpī,
Nāks maizīte atpakaļ klētī.
Dariet tā, lai mežmalās, laukos
Pēc rudens salnas dus zirņi traukos!

Redziet, es jau Latvijai dodu
Savu nākotnes cerību pilno domu,
Ka reiz strādāšu Latvijas klēpī
Un kā latviešu saimniece stāvēšu klētī.

Dita Dīķe
Nīcas vidusskola,
11. klase

Es piedzimu mazā pilsētiņā. Māte un tēvs bija no iebraucējiem, tiem, kuri atbrauca uz Latviju, meklējot savu laimes zemi. Mums bija liela ģimene, un tajos laikos savā starpā runājām savā dzimtajā – krievu valodā. Protams, bērnībā man prātā nebija, ka var būt arī cita valoda. Es izaugu, mainījās laiki, un visā Latvijā bija jārunā un jāmācās latviešu valoda. No sākuma mans prāts un sirds pretojās: kāpēc man tas jādara, es taču esmu krieviete! Bet tomēr prāts uzvarēja, es sapratu, ka, dzīvojot Latvijā, man arī jāzina latviešu valoda.

Piedzima man pirmais bērns, un es nedomājot sāku runāt ar viņu dzimtajā valodā, un tā bija latviešu valoda. Mēs kopā lasījām pasakas, dzejoļus, dziedājām visādas dziesmiņas, svinējām valsts svētkus, Jāņus. Mēs kopā ar bērniem, nu jau viņi ir trīs, braucām apskatīt skaistākās vietas Latvijā. Es gribu parādīt bērniem, cik skaista un bagāta, krāšņa ir mūsu zeme.

Es esmu pārliecināta, ka mani bērni arī saviem bērniem stāstīs un parādīs, cik skaista ir mūsu zeme. Es iemācīšu mīlēt, saudzēt un cienīt savu dzimteni. Tāpēc, ka es zinu un mani bērni un mazbērni zinās, ka nekur nav tik labi kā mājās. Mūsu mājas ir Latvija. Es varu dot Latvijai savu mīlestību un arī bērniem, mazbērniem iemācīšu mīlēt un sargāt zemi, kur viņi piedzimuši.

Marina Dusalijeva
Limbažu Jauniešu un pieaugušo
vakara (maiņu) vidusskola,
10.^{b} klase

Latvija – tā ir zeme, ģeogrāfiska vieta, tā nav politika, ekonomika vai kādas nozares statistika. Tā ir zeme, un tai ir vajadzīga auglība.

Augi ziedus atver, kad ir pārpilnībā, un augļus dod, kad visu labo vairs nespēj noturēt sevī. Tāpat arī cilvēks attīstīsies pilnvērtīgā vidē, būs devīgs, kad pats būs priecīgs. Es Tev varu dot savu mieru, harmoniju, lai mani apkārtējie uzaug auglīgā vidē, jo sēklas nedīgst smiltājā, neaug klintājā un akmeņos. Tāpēc arī es rūpēšos, lai mani tuvākie saņem visu nepieciešamo.

Es gribu, lai Tu esi auglīga, tāpēc došu Tev savu sirdi, jo, kā zināms, mīlestība spēj paveikt lielus darbus.

Renāte Ondzule
Aizkraukles novada ģimnāzija,
11.ª klase

Šī zeme ir vieta, kurai jūtos piederīgs, – manas mājas. Lai kurp arī dotos, Latvija paliks vieta, kur atgriezties, vieta, kur zāle zaļāka un debesis zilākas. Līdzīgi kā mani vecāki, arī šī valsts ir piedalījusies manā audzināšanā ar saviem līdzekļiem, un, līdzīgi kā saviem vecākiem, arī valstij es vēlos atdarīt ar ko labu.

Lai saprastu, kā es varu palīdzēt Latvijai, man ir jānoskaidro, kas ir valsts. Tā nav tikai zeme, simbolika vai valdība, pēc manām domām, tā galvenokārt ir latviešu tauta. Sanāca pat aizdomāties, ja no šīs zemes visi latvieši aizbrauktu uz citu vietu, kur paliktu Latvija? Es domāju, ka Latvija būs tur, kur ir latviešu tauta. Tātad – ko es varu dot tautai? Šobrīd varu būt vienkārši labs cilvēks, izturēties pret citiem tā, kā vēlētos, lai tie izturas pret mani, būt izpalīdzīgs un patriotisks. Beidzot studijas augstskolā, varētu iegūt labu darbu, maksāt nodokļus un palīdzēt savai valstij.

Vai es nenododu savu zemi, braucot strādāt uz ārzemēm? Varbūt tā nav nodevība, ja nav citas izvēles? Vai es kaitēju vai palīdzu savējiem, ja dodos strādāt uz ārvalstīm, bet sūtu naudu Latvijā palikušajiem? Varbūt dzīvot ārvalstīs nav slikti, ja esi nolēmis agrāk vai vēlāk atgriezties? Pieļauju, ka šie jautājumi liek aizdomāties daudziem latviešiem. Atbildes uz tiem ir jāmeklē katram pašam. Es saprotu, ka valstij ir svarīgi, lai latvieši mācās Latvijā un pēc tam arī strādā šeit, nezinu, vai valdība arī to saprot, jo neizskatās, ka tā būtu prioritāte.

Es uzskatu, ka ir svarīgi ne tikai dot Latvijai, bet arī neatņemt tai. Mēs mēdzam darīt labus darbus, bet reizēm varbūt pat neapzināti darām arī sliktus. Piemēram, cilvēki katru gadu piedalās pavasara sakopšanas talkās, bet tāpat turpina piemēslot apkārtni, uzņēmēji ceļ dzīvojamās ēkas un veikalus vietās, kur atrodas skaista ainava, tiek celtas fabrikas, kas dod pienesumu valsts ekonomikā, bet arī piesārņo vidi. Manuprāt, prasme rīkoties valsts labā, nekam nekaitējot, ir augsti godājama.

Varbūt varam Latvijai dot vairāk? Šajos laikos ir jābūt īpaši patriotiskiem un vienotiem, jācenšas domāt, ko spējam sniegt valstij, nevis, ko tā spēj sniegt mums.

Jānis Praličs
Madlienas vidusskola,
12. klase

Kas īsti ir Latvija? Lauki, meži un ezeri? Muižas un pilis? Cilvēki? Man Latvija ir viss kopā. Lai to izbaudītu līdz sirds dziļumiem, vajadzīgas asas maņas, taču šobrīd Latvijā tās ir notrulinātas – cilvēki neredz, cik skaista ir dzimtene, nedzird labās idejas, nejūt talantus sevī, neizgaršo pozitīvo. Ko es varu darīt lietas labā? Es varu palīdzēt savai zemītei atgūt šīs maņas.

Domāju, ka redzes asināšanai katram vajadzētu aizbraukt uz Sietiņiezi pie Valmieras. Es šovasar tur biju, un piemineklis ar uzrakstu „Skaties uz skaistu Latviju un priecājies par to!" mani no sirds iedvesmoja. Šis teikums pārliecina, jo ir tik vienkāršs un patiess. Es varu aizvest klasi uz šo vietu. Ticu, ka vismaz daļa no viņiem kļūs redzīgāki, varbūt pārliecinās kādu un, iespējams, kāds no viņiem aizvedīs uz kādu brīnišķīgu Latvijas vietu citus pārliecību zaudējušos latvjus.

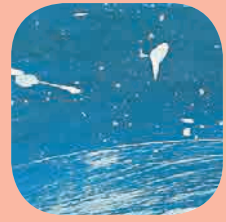

Nedrīkst baidīties parādīt talantus, ko protam. Es piedalos konkursos, labi mācos, palīdzu citiem. Man nav bail parādīt sevi, savas stiprās puses, bet tik daudzi labi cilvēki, arī spoži talanti netiek pamanīti, jo katrai iespējai iziet saulītē seko atbilde: „Nē, tik daudzi ir par mani labāki!" Bet kā gan var zināt, kuram tieši tajā reizē paveiksies? Es varu pati neslēpties un mudināt savus draugus tā nedarīt. Varbūt mums kopā atkal izdosies ieraudzīt savus talantus un lepoties ar tiem?

Kāpēc mums ir tik maz uzņēmumu? Kāpēc cilvēki netic savām spējām?

Šķiet, tas ir pats vieglākais – izcelt labo, kas jau ir, tādējādi vairojot vēlmi arī citiem darīt vairāk. Izvēloties preces veikalā, es priekšroku dodu Latvijā ražotajam, jo man patiesi labāk garšo gan mūsu zemē augušie āboli, gan tepat gatavotie jogurti un konfektes.

Patiesībā šī zeme ir brīnums. Cik gan notrulināta ir mūsu oža, ja tā nejūt pavasara tīro gaisu ar svaiguma pieskārienu, vasaras tveici, kura ir tik piesātināta, un rudens atturīgo vēsumu, kurā šķiet pilns ar senču dvēselēm. Un Latvijas gaiss ziemā! Īsta ziemeļzeme! Ieelpojot tās gaisu, šķiet, ka kļūsti stiprāks, aukstais un spirgtais gaiss spēcina. Ja jūs sakāt, ka cilvēki to jūt, es atbildēšu, ka viņiem ir notrulinātas maņas un tie jūt mazumiņu no visa. Ko es varu dot šīs maņas atjaunošanai? Kopā ar draudzeni salasīt pirmās vizbulītes pavasarī, bula laikā veldzēties Baltijas jūrā, aizdegt svecītes veļu laikā, sagaidīt Jauno gadu, laižoties lejā no Gaiziņkalna. Es varu aicināt elpot ar pilnu krūti!

Es gribu, lai Latvija atkal izbauda pati savu burvību! Es varu dot mazumiņu un aicināt citus darīt to pašu. Lielupe taču izveidojas, satekot Mūsai un Mēmelei, Latgali sauc par ezeru zemi, jo tajā ir daudz lielu un arī nelielu ezeru. Mūsu katra devums dzimtenei ir svarīgs, un es varu iedvesmot cilvēkus. Palīdzēsim Latvijai atgūt maņas, jo tikai mēs paši varam izveidot savu zemi par delikatesi.

Paula Elksne
Aizkraukles novada ģimnāzija, 11.^{b} klase

Tatjanas Bogdanovas zīm., Daugavpils 16. vidusskolas 4. klase

Es stāvu pie jūras uz kādas kāpas un paņemu līdzi smiltis, kas atgādina par manu dzimteni, ūdeni, kas remdē slāpes, saules starus, kas liek man justies laimīgai un sajust to smaržu, kas atgādina par pavasari, vasaru un Ziemassvētkiem.

Es mēdzu stundām ilgi sēdēt pļavas vidū un grimt pasakaino ziedu smaržu virpulī. Tikai šajā zemē, Latvijā, es to varu izjust tik pilnīgi. Es ļaujos priekam un laimes sajūtām. Nekas tā nesilda sirdi kā manā mīļajā dzimtenē augušās puķes, kas ir skaistas kā daiļavas, vienmēr kuplie un stiprie ozoli, kas ir stalti kā latvju jaunekļi, putni, kas, savas dziesmas skandinot, runājas ar mani kā ar savu māsu un no rītiem vienmēr modina gan lielās, gan mazās dzīvībiņas.

Tev, Latvija, dodu, ko varu Tev dot, ko citi Tev ņēmuši. Es dodos uz savu iemīļoto mežu un iestādu mazas priedītes, lai tās aug un vairo prieku, es dodos uz pludmali un sakopju to tā, lai visiem prieks un patīkami skatīties, es dodos uz pļavu un novācu nodegušos salmus, ļaujot saulei atkal ieplūst zemes dzīslās. Es Latvijai varu dot to, kas tai pašlaik trūkst visvairāk – patriotismu, mīlestību un kuplu ģimeni.

Sandra Ansfelde
Rīgas Tirdzniecības tehnikums,
2. kurss

Ikvienam no mums šajā neizmērojami plašajā pasaulē ir maza mazmazītiņa vietiņa, kur mūsu pēc mīlestības slāpstošās dvēseles var rast svētlaimīgu mieru un harmoniju. Tā ir vieta ar baltām, sniegotām ziemām, maigiem, plaukstošiem pavasariem, zaļām, saulainām vasarām un zeltaini krāsainiem rudeņiem. Vieta, ko dēvē par dzimteni. Vieta, ko saucam par mājām.

Latvija, Tev varu dot tikai divas strādīgas un reizēm nogurušas rokas, divas pareizā un nepareizā virzienā ejošas kājas, taču nozīmīgākā dāvana, ko varu Latvijai dot, ir cilvēciska sirds.

Agnese Ritiņa
Rēzeknes 14. arodvidusskola,
2. kurss

Šī skaistā zeme mani ir izauklējusi savā gaismas šūpulī, skolojusi savā gaismas pilī.

Latvija, Tu dzīvosi tikai tad, ja es un mēs dzīvosim Tevī. Savu ģimeni es vēlos radīt šeit, lai tā izjūt piederības laimi, lai mani bērni būtu spārni, kas Latviju nestu spožākā nākotnē.

Dievs, svētī Latviju!

Žanis Timšāns
Bebrenes vidusskola,
12. klase

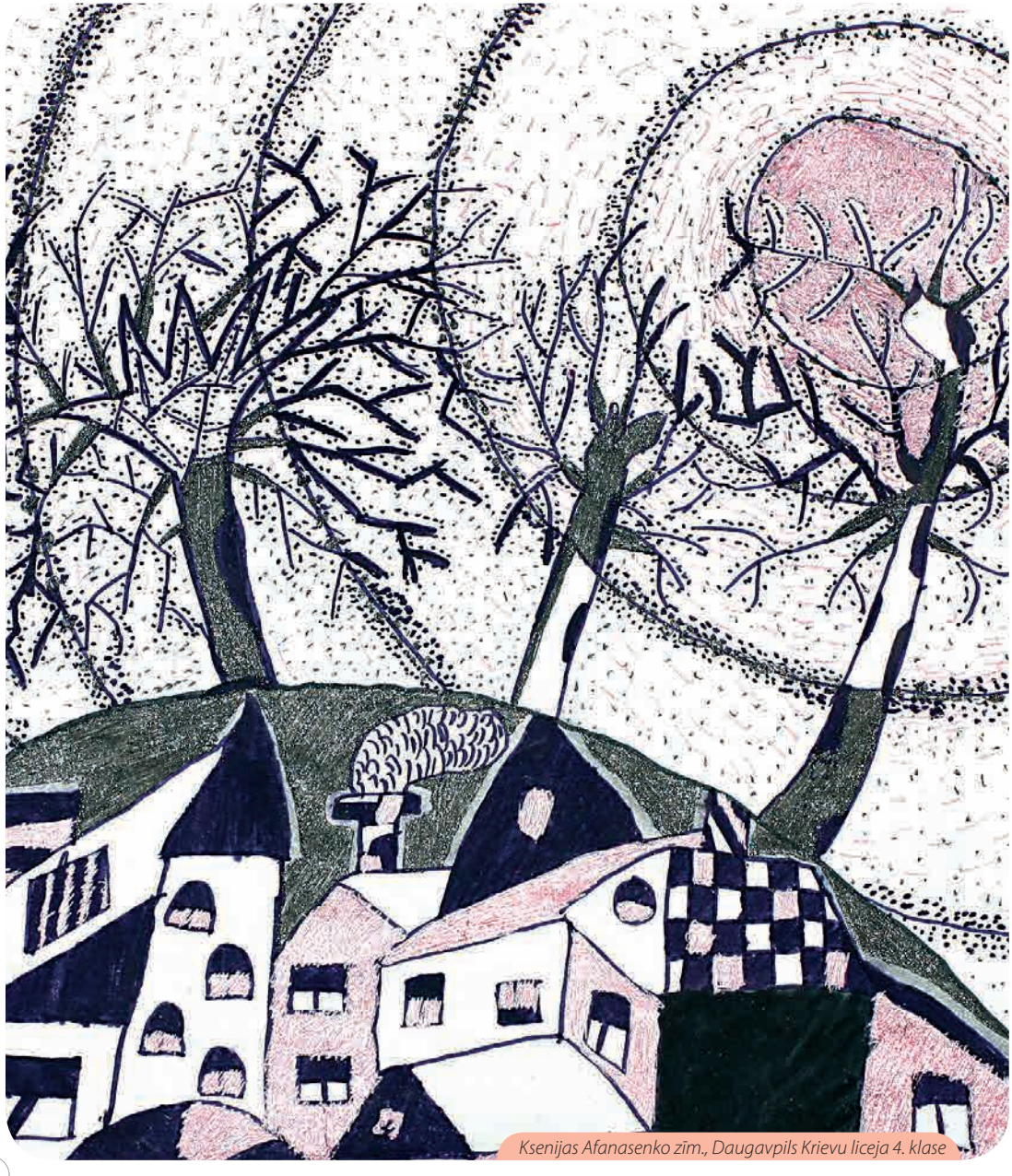

Ksenijas Afanasenko zīm., Daugavpils Krievu liceja 4. klase

Ir Latvijas 92. dzimšanas diena.

Šis nav viegls laiks, tas ir kā eksāmens katram no mums, arī man. Tieši tāpēc pēc astoņu gadu pārtraukuma esmu atsākusi mācības vakarskolā – gan sevis dēļ, gan tādēļ, lai būtu noderīga un vajadzīga savai valstij. Es Latvijai varu dot savas zināšanas, kuras iegūtas dzīves laikā un kuras vēl apgūšu. Jebkurā gadījumā labāk dzīvē ir kaut ko darīt un izdarīt, nekā sēdēt un gaidīt, ka viss notiks neatkarīgi no manis. Pats no sevis nekad nekas nenotiek. Ir jāmācās, jāgūst pieredze, lai savu dzīvi var aizpildīt ar darbiem, kuri ir nepieciešami mūsu valstij, lai tā būtu bagātāka un lai mēs visi šeit justos labi.

Šobrīd mans mērķis ir pabeigt skolu, lai varu virzīties dzīvē uz augšu un pierādīt sev, ka es to varu. Pēc skolas beigšanas iešu tālāk, lai apgūtu sava šī brīža izvēlēto profesiju, jo uzskatu, ka galvenais dzīvē ir mērķis. Ja nav mērķa, nav nekā, pēc kā tiekties. Esmu izvēlējusies kļūt par interjera dizaineri. Man vienmēr paticis no nekā izveidot kaut ko, kas gala rezultātā patīk man pašai un arī citiem. Tas ir kā salikt *puzli* no vairākiem tūkstošiem gabaliņu. Ja tas patīk, tas aizrauj, un, ja tas ir tas, kas aizrauj, tad ar to vajag nodarboties. Man ļoti patīk, kad mājās tiek veikts remonts, jo tā ir iespēja izveidot ko pavisam citu, atšķirīgu iekārtojumu, rēķinoties ar to, lai tas patiktu man pašai un, protams, svarīgi, lai arī citus tas apmierinātu.

Šobrīd arī Latvijai ir tāds kā remonta laiks, kad vajadzīgi dažādu profesiju pārstāvji, arī dizaineri. Tieši dizainers ir tas cilvēks, kurš palīdz veidot tīkamu rezultātu, kas atbilst noteiktam mērķim. Ja visi cilvēki būtu neatlaidīgi un mērķtiecīgi, mēs visi kopā Latviju varētu padarīt par bagātu un ievērojamu valsti, kurā patriotiski cilvēki cīnās par tās labklājību.

Latvijas dzimšanas dienā visvairāk vēlētos, lai mūsu vienīgās mājas būtu gaišas arī šajā laikā. Svarīgākā ir tā gaisma, kas nāk no mums pašiem domās un sajūtās par savu valsti, kurā dzīvojam. Mums ir jādod Latvijai tik daudz, cik ir mūsu spēkos, tik daudz, lai tā lepotos ar saviem iedzīvotājiem.

Dzīvosim ar mērķi un darīsim visu, lai tas piepildītos un mēs būtu lepni paši ar sevi, un arī lai valsts lepotos ar mums.

Vita Biseniece
Limbažu Jauniešu un pieaugušo vakara (maiņu) vidusskola, 10.^{b} klase

Ko es varu dot Latvijai?

– Tikai savu sirdi un dvēseli, ko ieguldīšu savos darbos.

Alīna Fjodorova
Balvu pamatskola, 5.^{b} klase

Annas Jepifanovas zīm., Rīgas 95. vidusskolas 1. klase

„Teic, ziemeļu vējš,
No kurienes manī tāds spīts?
Pēc negaisa vienmēr būs saule,
Pēc nakts – vienmēr rīts.

Un Tu, ugunskurs kvēls,
Ar tevi man sildīt un degt.
Redzēt biezākā tumsā,
Jāņu vainagos pāri lēkt.

Tie ir vārdi no manas tautas,
Un dziesma man arī no tās.
Un es zinu, neviens manā vietā
To nedziedās..."

Dzirdot šo „Prāta vētras" dziesmu, sajūtu sevī prieku par to, ka esmu daļa no valsts. Es esmu savas valsts patriote un cenšos dot visu, kas manos spēkos, lai Latvija būtu labāka. Ir jāsāk katram ar sevi, labām domām un darbiem, lai veidotu savu Latviju. Saklausīsim viens otra sirdspukstus, kopsim mūsu zemīti, dziedāsim mūsu tautasdziesmas! Cienīsim savu valsti, nepazaudēsim savu latvisko garu, ko mūsu senči ir izkopuši ar lielām pūlēm. Nekad neaizmirsīsim savu dzimto zemi un būsim saviļņoti, kad dziedāsim mūsu valsts himnu: „Dievs, svētī Latviju!"

Vita Daukste
Rugāju novada vidusskola,
11. klase

Manā sirdī un dvēselē ir iegravēts: „Ar mīlestību no Latvijas". Lai kur arī nonāktu, agri vai vēlu atgriezīšos šeit – vietā, kur radušies mani prieki, bēdas, sāpes, mīlestības, ciešanas, miers – viss, viss. Lai arī cik tālu būtu no Latvijas, nekādas klimata pārmaiņas neizdzēsīs šo sajūtu.

Jā, man nav Tev, ko dot. Atvaino! Viss, ko es varētu, nav pietiekami labs vai nemaz man nepieder, un viss, ko es vēlētos Tev dot, jau Tev pieder.

Bet es varu apsolīt vienu. Lai kad un kur es būtu, es vienmēr būšu latviete. Lai arī kad un kur man prasītu manu tautību, es lepni teikšu: „Es esmu latviete!"

Sintija Ziemele
Vārkavas vidusskola,
10. klase

Latvija man ir dāvājusi neskaitāmus iemeslus dzīvē, lai es pastāvētu. Pateicoties par to, es laipni atbildu Latvijai ar savām rūpēm par visu, kas manos spēkos. Latvija ļauj saukt man sevi par latvieti – par Latvijas meitu. Latvija man sevi uztic, un tāpēc es uzticu sevi viņai. Es ticu šīs zemes spējai eksistēt kā mīlestības piepildītai pasaules daļai.

Lai es spētu pilnvērtīgi aizvadīt šo dzīvi, es nedrīkstu nodoties nepārtrauktām raizēm, bailēm un citām īpašībām, kas rada haosu. Man ir jābūt līksmai un priecīgai, jāmāk raudzīties uz visu no pozitīvā skatu punkta.

Meldra Bērziņa
Cesvaines vidusskola,
11.ª klase

Agates Zariņas zīm., Rīgas Juglas vidusskolas 1. klase

Reiz piedzima meitenīte. Viņa bija balta lapa, uz kuras laikam, notikumiem un cilvēkiem bija jāatstāj savs nospiedums. Viņa pašai bija šī lapa jāaizpilda tā, lai varētu rast atbildi uz jautājumu: „Ko es varu dot cilvēkiem? Pasaulei? Latvijai?"

Katram ir dots savs laiks, un šī meitenīte piedzima Latvijai sarežģītā laikā, kad bija nemieri, pārkārtojumi un tika atgūta brīvība. Protams, mazam bērnam jau nebija svarīgs ne laiks, ne vieta, kur viņš piedzima, bet gan māmiņas pieskārieni un tēta smaids. Savukārt vecākiem šis laiks nozīmēja daudz, jo viņi nebija jauno pārkārtojumu piekritēji. Un tā nu šī mazā meitēna baltajā dzīves lapā nebija ierakstīts pats galvenais – mīlestība pret dzimteni. Nē, tas nebija ne naids, ne vienaldzība, bet vienkārši neziņa par to, ka šādas jūtas pastāv, jo vecāki savā bērniņā tās nebija ieaudzinājuši, tāpēc, ka paši laika un notikumu ietekmē vairs nejuta šo mīlestību pietiekami stipri. Meitenītei savā turpmākajā dzīvē pašai bija jāizvēlas, vai viņa spēs just mīlestību pret šo zemi. Viņa centās labi mācīties un būt paraugskolniece, lai iepriecinātu vecākus, ģimeni, skolotājus. Tolaik viņa vēl nesaprata, ka tas jau ir pavisam maziņš, bet devums Latvijai, jo cilvēki, kuru dēļ viņa centās, kurus mīlēja, arī veido šo valsti. Ja mēs mīlam šos ļaudis, mēs nevaram nemīlēt Latviju, jo mūsu mīļie arī ir Latvija. Tā nu viņas sirdī sāka dīgt patriotisma un mīlestības sēkliņa, kas auga un zaroja, un pieņēmās spēkā. Cilvēks taču dzimst, lai mīlētu, un lielākais, ko viņš var dot, ir mīlestība.

Tā nu lielākais meitenes devums Latvijai bija tas, ka viņa izaudzēja savā sirdī dzimtenes mīlestības puķi, kura joprojām zied. Un šī puķe nepārstās ziedēt, par to meitene ir pārliecināta, jo citādi viņa nemaz nebūtu šeit sēdējusi un šo darbu rakstījusi.

Veronika Baltmane
Ilūkstes 1. vidusskola,
10.ª klase

Man ir viena dzīve, viena sirds. Man ir simts sapņu, simts domu un simts vēlēšanos. Bet starp to visu ir miljoniem jūtu molekulu pret savu dzimteni. Savu Latviju. Savu bērnības zemi.

Savā zemē tu esi īpašs zieds, kurš ir jākopj, lai nezaudētu savu būtību. Lai nepazaudētu to, kas tu esi bijis un vienmēr būsi – latvietis.

Vēlos dot Tev savu smaidu. Smaidu, kas varbūt pietrūkst mazajai lauku stīgai. Lai katra diena ienāk ar smaidu. Varu dot atbalstu un sapratni, lai Latvija kā valsts izskan droši un bez bailēm. Varu dot mīlestību, lai lolotu un atcerētos kā brīnumainu bērnības zemi, lai katru dienu uzsāktu kā jaunu atvērumu grāmatā.

Katrs zāles stiebrs un koks pie manām mājām atgādinās man par bērnību. Par saulainajām un prieka pilnajā dienām Latvijā. Manā dzimtenē. Manā mazajā, vēl līdz galam neatklātajā pasaulē.

Sandija Pundiņa
Mālpils vidusskola, 11.ª klase

Sindijas Paegles zīm., Baumaņu Kārļa Viļķenes pamatskolas 2. klase

Es esmu latviete, dzīvoju Latvijā un esmu daļa no tās. Tieši es, tu, mēs esam tie, kas veidojam savu Tēvzemi un katrs varam tai ko dot. Pirmkārt, jau sākot ar patriotiskiem uzskatiem, lepnumu un mīlestību.

Lai rūpētos un veidotu skaistu Latviju, katram latvietim ir jāsāk ar rūpēm par sevi, savu dzimto vietu, savu māju, pagalmu, pagastu, novadu un pilsētu. Ja katrs no mums savu dzimto vietu uzturētu kārtībā, rūpētos par to, veicinātu tās izaugsmi un attīstību, tad arī Latvija būtu daudz pilnvērtīgāka, jo Latvija jau sastāv no novadiem, novadi no pilsētām un ciemiem.

Mēs dzīvojam unikālā valstī kaut vai tikai tāpēc, ka katrs Latvijas iedzīvotājs var kļūt par daļu mūsu garīgo vērtību virsotnē – Dziesmu un deju svētkos. Šis pasākums modina patriotiskas jūtas ikkatrā, kurš ir sajutis sevi kā šūniņu, gavilējot Mežaparka estrādē vai dejojot Daugavas stadionā. Dziesmu un deju svētki gan piesaista tūristus, gan veicina folkloras un seno tradīciju atdzimšanu un pārmantojamību, gan veido kopības sajūtu, gan atgādina, ka nekur nav tik labi kā zemē starp saviem mīļajiem. Šim notikumam bērni un pieaugušie gatavojas vairākus gadus, tādā veidā lietderīgi aizpildot savu brīvo laiku un izmantojot to vienlaikus gan sevis, gan Latvijas labā. Protams, arī pērkot Latvijā ražotus produktus un atbalstot Latvijas uzņēmumus, piemēram, „Laima" un „Staburadze", mēs varam paust attieksmi un piederību šai vietai.

Pavisam drīz man būs 18 gadu un es varēšu piedalīties vēlēšanās. Man tas būs notikums, jo es varēšu balsot par labāku nākotni. Uzskatu, ka latviešiem aktīvāk jāpiedalās vēlēšanās, uzstājīgāk jāizsaka savs viedoklis, pretenzijas un priekšlikumi, nevis savs kūtrums jāslēpj zem vārdiem – kāda jēga, tāpat nekas nemainīsies. Es iešu balsot un arī pārējos aicināšu darīt tāpat.

Mēs nedrīkstam aizmirst par labdarību, jo dažam tas varbūt ir sīkums, bet citam tas ir liels atbalsts. Tā mēs palīdzam kādam bērnam piepildīt savu sapni.

Es ceru, ka tad, kad pabeigšu augstskolu, es kā jaunā speciāliste būšu vajadzīga savai valstij. Šobrīd migrācija jeb lielā tautas izklīšana ir dramatiska, visbiežāk tā arī ir, ka labākas dzīves meklējumos uz Īriju un citām valstīm brauc it kā sabiedrības labākā daļa – inteliģence, jo vēlas dzīvot cilvēka cienīgu dzīvi.

Es pievienojos R. Blaumaņa domai „Mans zelts ir mana tauta, mans gods ir viņas gods" un katru latvieti aicinu atcerēties, ka valsts būs tieši tāda, kādu to veidojam. Nezaudēsim patriotismu un ticību labākai nākotnei!

Alise Feldmane
Rugāju novada vidusskola,
11. klase

Es dzīvoju mazā pilsētiņā Limbažos, netālu no Rīgas jūras līča. Tā ir pilsēta ar skaistākajām zvaigznēm. Vēlajos vakaros, ejot uz mājām, debesīs tās mirdz kā dimanti. Zvaigznes manā pilsētā ir mīļas, jo tās liekas kā eņģeļi, kas no debesīm vēro Limbažu iedzīvotājus. Mana pilsēta ir maza, bet tajā dzīvo labsirdīgi un gudri cilvēki, varētu teikt, katrs šeit ir īpašs. Kāpēc? Tāpēc, ka limbažnieki savai pilsētai un Latvijai cenšas darīt labus darbus. Gan jaunieši, gan veci ļaudis aktīvi piedalās teātrī „Auseklis" un „Kriksis". Bieži vien piedalās teātru festivālos ārzemēs un nes Latvijas vārdu pasaulē. Šeit mācās gudri jaunieši, kas piedalās olimpiādēs un izcīna iespējas apliecināt savas zināšanas pasaulē. Mēs ar brāli nodarbojamies ar sportu. Vairākas reizes esmu bijis Igaunijā vieglatlētikas sacensībās, izcīnīju trešo vietu. Liels gandarījums ir tas mirklis, kad nosauc manu vārdu un valsti – Latvija. Tas ir milzīgs gods – nest savas valsts vārdu pasaulē.

Ģimenē esam četri un viens mazs dzīvnieciņš, mana žurciņa. Saka, kārtīgā latviešu ģimenē jābūt pieciem cilvēkiem: mātei, tēvam un trīs bērniem. Ja tā būšot, tad latviešu tauta neizmiršot.

Es cenšos, lai mana valsts būtu tīra un sakopta. Piedalos talkās, jo man patīk dzīvot sakoptā vidē. Man ir svarīgi, lai manas mājas pagalms un apkārtējā vide būtu skaista. Neviens nesaka: „Ņem maisu un kop savu zemi!", cilvēki to dara brīvprātīgi.

Es varu Latvijai dot savu mīlestību un latvietību, piedaloties Dziesmu un deju svētkos. Šie svētki ir kopā būšana latviešu tautai. Gan dziesmā, gan dejā apvienojas tūkstošiem cilvēku, tā ir iespēja saprast, cik mēs esam talantīgi un kāds spēks ir mūsos. Kāda pēc tam ir pacilātība! Šķiet, varētu pacelties spārnos un uzlidot līdz priežu galotnēm, jo dziesma ceļ spārnos manu garu un dvēseli.

Es atceros skaistās tradīcijas Jāņos, Lieldienās un Ziemassvētkos. Laukos vecāmamma katru gadu iekar šūpoles kokā, lai mazbērniem būtu, kur izšūpoties. Jāšūpojas, lai odi visu vasaru nekostu. Lieldienu rītā ēdam vārītas olas ar sāli, lai visu atlikušo gadu nemelotu. Šie svētki ir raibi un tie man patīk!

Jāņu diena – Zāļu diena. Manā ģimenē ir viens Jānis – mans brālis. Šis vārds mūsu ģimenē ir tradīcija, jo turpinās no paaudzes paaudzē. Katru gadu visa radu saime braucam pie vecāsmammas uz laukiem. Cienājamies ar mājās gatavoto sieru ar ķimenēm, protams, neizpaliek arī nogaršot pašbrūvēto alu no muciņas. Tā kā esam daudz, tad metamies dejas virpulī līdz rīta gaismai, jo, *kas gulēs Jāņu nakti, gulēs visu vasariņu*. Tāpēc par gulēšanu nevar būt ne runas! Jāņu vakars nekad nav iedomājams bez jautrām mūzikas instrumentu skaņām un skanīgām dziesmām. Pusnaktī lecam pāri ugunskuram. Arī es savu vainadziņu (lai gan par precēšanos vēl nedomāju) metu ozolā. Ir tik jautri gadu no gada pārbaudīt ticējumu: ar kuru reizi vainags paliek kokā, pēc tik gadiem meita precēsies. Bet sešos no rīta mazgājos rasā, lai skaista un moža būtu visu vasariņu. Tā mēs te dzīvojam – īsti, patiesi un neizliekoties.

Ticu, ka Ziemassvētki ir piedošanas, cerību un mīlestības laiks. Šie ir mani mīļākie

svētki, jo visa zeme ietīta baltā un pūkainā sniega segā. Ik gadu mājās nesam eglīti un visa ģimene pušķojam. Cepam piparkūku sirsniņas un zvaigznītes. Mana ģimene Ziemassvētku vakarā iet arī uz baznīcu un klausās dievkalpojumu. Šajā laikā cenšos palīdzēt apkārtējiem, kuriem klājas grūtāk.

Esmu pateicīga saviem vecākiem un abām vecmāmiņām, jo tieši viņas manī ieaudzinājušas latviskās tradīcijas un godprātīga rakstura iezīmes.

Manuprāt, lielākā vērtība, ko Latvijai varu dot, ir mana mīlestība. Par spīti grūtiem laikiem dzīvoju šeit un nepadodos brīžos, kad rokas nolaižas. Mīlu apkārtējos cilvēkus un nevarētu atstāt viņus, kā arī savu Latviju un doties laimi meklēt ārpus savas valsts. Ja nav cilvēku, tad nav arī kārtīgas valsts.

Ceru, ka man būs iespēja dzīvot laukos, kur dzīvo mana vecmāmiņa. Es gribu audzēt labību, lai varētu cept maizi, turēt kūtī gotiņas, kuras dod pienu, arī vistas, kas dēj olas. Visus šos produktus es pārdotu Latvijas veikalos, un nodokļu nauda par šiem produktiem nokļūtu valsts makā, un, iespējams, Latvijā kļūtu stabilāks ekonomiskais stāvoklis. Mans sapnis ir, lai mani lauki „Akmentiņi" kļūtu par vienu no Latvijas lielākajām fermām, kuru es vadītu. Mudinātu arī cilvēkus, lai attīsta Latvijas laukus, un varbūt kādreiz tie būs apdzīvoti un sakopti.

Latvijai es varu dot pārliecību, ticību, ka kādreiz būsim stipra tauta.

Sabīne Priede
Limbažu 1. vidusskola,
11. klase

Viena tāda. Viena tāda un tikai mana. Latvija, paldies Tev par tām dienām, kad ļāvi man pasmaidīt pretī saulei, kad ļāvi kā mazai meitenei lietus laikā skriet cauri tikko pielijušām peļķēm. Paldies par tiem brīžiem, kad ļāvi noraudzīties putnos, kas lido pret rietošo sauli, par tikko pļauta siena smaržu, par rasas lāsēm, kas no rītiem rotā zāles stiebrus, koku zarus un zirnekļu tīklus. Paldies, ka devi man iespēju mācīties, izzināt pasauli, paldies, ka iemācīji man novērtēt Tavu skaistumu.

Es dodu Tev savu uzticību. Lai arī kurā pasaules malā es būtu, dziedātu un dejotu, es vienmēr ar sirdi būšu savās mājās. Nekas nespēs aizvietot latvju dziesmas, kas skan pār visu Latviju Dziesmu svētku laikā, un tautas dejas, kurās griežamies folkloras rakstos.

Paveries apkārt. Pasaule ir pilna ar krāšņiem un neparastiem ziediem, taču nevienam neaizstāt rudzupuķes, kas pirms Jāņiem zied pļavās. Palmu pilnajām pludmalēm neaizstāt manu dzintara jūru, tāpat nevienai valodai, ticībai un tautai neaizstāt to, kas ir Latvijā.

Latvija, ja Tev kādu dienu būs sajūta, ka vēlies raudāt, sauc pēc manis. Es neapsolu, ka likšu Tev smieties, bet apsolu, ka būšu kopā ar Tevi! Ja kādu dienu Tev negribēsies nevienu dzirdēt, sauc pēc manis, un es apsolu būt ļoti klusa. Bet, ja kādā dienā es neatsaucos, steidzies ātri pie manis, jo, iespējams, tieši tajā brīdī Tu būsi vajadzīga man.

Diāna Treifelde
Taurupes vidusskola,
12. klase

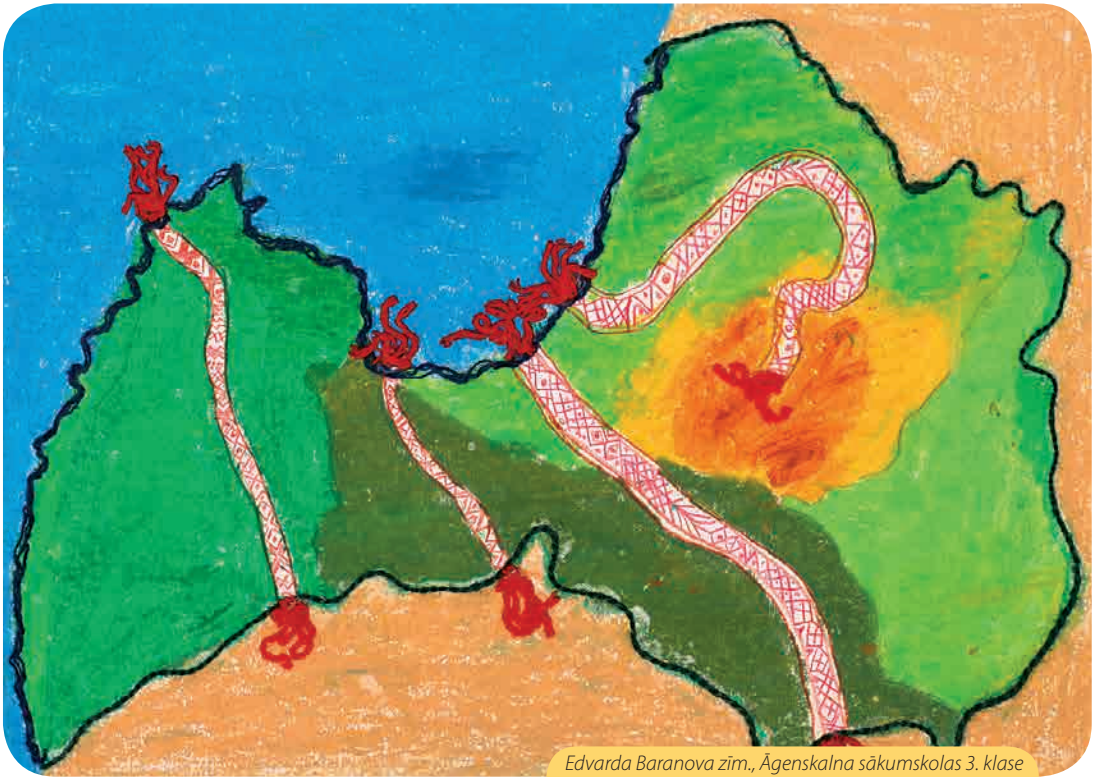

Edvarda Baranova zīm., Āgenskalna sākumskolas 3. klase

Latvija – mana tēvu zeme, kur dzimu, augu un miršu es.
Par Tevi gatavs atdot dzīvību, jo Tu mana dzimtene esi.
Tu man esi kā otra māte, es – Tavs bērns,
Paldies, ka mani audzināji, ka devi skaistas dienas.

Patriotisms manās krūtīs jau kopš bērna kājas,
Ja došos prom, tad zini, uz atgriešanos, jo te ir manas mājas,
Manas atmiņas, mana ģimene, visa mana dzīve,
Te ir vienīgā vieta uz pasaules, kur varu justies brīvi.

Ja nemīlētu savu zemi, es necienītu sevi.
Paldies par visu, ko, Latvija, man devi.
Skaistā Gauja, Daugava, Rīgas parki, šaurās Vecrīgas ielas.
Tu man esi ļoti dārga, to es varētu teikt Tev dienu no dienas.

Tu man sniedz tik daudz, bet ko es varu Tev pretī dot?
Es esmu viens, daudz ko mainīt nespēju, piedod,
Bet solu Tev savu uzticību un cieņu,
Nekad mūžā nenodošu, nemainīšu ne pret vienu.

Tu man dod skaisto rītu, es Tev uzsmaidu,
Kad caur vēja skaņām vēlies ko teikt, es uzklausu.
Ir dienas, kad esi noskumusi, par to vēsta mākoņi,
Bet aiz tiem ir saule, kura dod ziņu par skaistāku nākotni.

Kuri aiz horizonta aizbraukuši, noteikti pēc Tevis skumst,
Pie tā ir vainīga valsts, nevis Tu, zeme, kas pieder mums.
Pateicoties Tev, mēs dziedam priekos, bēdās,
Pateicoties Tev, meitenes smaida tik skaisti, kaut vai sirdī tām ir rētas.

Ņem no manis visu, priekš Tevis man nekā nav žēl,
Dod man pretī agru, skaistu rītu un vakaru vēlu!
Es zvēru, ka izaudzināšu vismaz vienu dēlu,
Kurš nesīs Tavu vārdu un aizstāvēs, cik spēs.

Mārtiņš Geidels
Rīgas Tirdzniecības tehnikums,
2. kurss

Madaras Bušas zīm., Āgenskalna sākumskolas 4. klase

Tā kā metāla poga vecmāmiņas senajā kamzolī, kā bērns mātes sargājošajā klēpī, smilšu graudiņš maza zēna plaukstā un sveces degošā liesma. Tik dažāda tā ir. Sargājama sargātāja.

Sena un stipra savā esībā, klusa un pacietīga, laiku laikus pieredzējusi, tomēr – vēl jauna.

Manai Latvijai piemīt medus smarža. Salda un spēcinoša. No dažādu ziedu putekšņiem, bišu ievākts, medus glabā neskaitāmus noslēpumus un katras puķes stāstu.

Skaņa. Tā ir jūras viļņu šalkoņa. Šis ir nepārtraukti mainīgs troksnis, kas veidojas apkārt notiekošo procesu ietekmē. Latvijā es gūstu patvērumu no lielās, plašās pasaules.

Vasaras rītos, brienot pa rasas pielieto zāli, basām kājām sajūtot katru izdīgušo zāles stiebru, es smeļos enerģiju, lai vēlāk savos darbos, domās un vārdos Latvijai atdarītu. Ar labu darbu, sekmīgi veiktu pienākumu un saticīgu ģimenes dzīvi es savai Latvijai dodu un nākotnē spēšu dot vēl vairāk.

Jaunas saknes. Manas saknes turpinātājas. Un arī tās Latviju sauks par savu, sargās to kā smilšu graudu mazā zēna plaukstā, gūs mierinājumu no sveces liesmas un lolos kā bērnu mātes klēpī. Rūpēsies par to, lai izturīgā metāla poga senajā, vecmāmiņas – pasaules – kamzolī neiztrūkst. Bet līdz tam darīšu to pati. Ar savu darbu izraisot arvien jaunus notikumus. Stādīšu puķes. Krāšņas un ne tik košas, lai manas Latvijas smarža, pasaulē vēju nesta, kļūtu ievērojamāka pasaules smaržu vidū. Un vienmēr To nesīšu līdzi sirdī. Tā mēs ar manu Latviju esam gājušas un iesim – roku rokā. Viena otru sargājot. Jo tāda ir sakņu daba.

Ilze Alksne
Rīgas Dizaina un mākslas vidusskola,
3. kurss

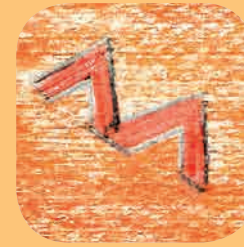

Es vienmēr iešu uz priekšu
Un skatīšos cilvēku sejās,
Jo sejā var redzēt, kas iekšā,
Vai dvēsele raud tam, vai smejas.

Lai latvietim būtu tā pērle,
Kas prieku un līksmību vairo,
Lai mazāk ir skumju un sēru,
Kas sasaldē skaisto un daiļo.

Es meklēšu Latvijā prieku,
To prieku, kas slēpjas šai zemē,
Un atklāšu citiem to vietu,
Lai dziesmas tur līksmi var skanēt.

Mans mērķis būs atbalstīt ļaudis,
Kas zinās un varēs vēl lēst,
Ka Latvija – tēvzeme mūsu
Un valsts – tie ir cilvēki – mēs.

Eduards Lipāns
Balvu Valsts ģimnāzija,
9.ª klase

Martas Mazprecinieces zīm., Penkules pamatskolas 4. klase

Kāpēc šodien vairs tautasdziesma
Neaizdedz daudzās sirdīs to liesmu,
Kas pat ar kailām rokām pret tankiem lika stāt
Un ardievas svešajām varām māt?

Dažādi apstākļi liek aizbraukt no mājām,
Un svešumā šķiet – atpakaļ – kaut vai ar kājām.
Vēl jau ir tas, ka mums Latvijā ir tāds cilvēku tips,
Kam nerunāt latviski ir princips.

Mūs' tautas vēsturē ir zināmi varoņi daudzi,
Kas spēja iecerēto piepildīt tā – ar kaudzi!
Pašaizliedzīgi karavīri cīnījās par šīs valsts brīvību,
Un nežēloja tie pat savu dzīvību!

Vēlāk vien ar dziesmu un bez grēka
Latvieši uzvarēja tos, kam bija tanki un vairāk spēka.
Ir tiešām Tev, Latvija, tagad grūts brīdis,
Un, cerams, ātrāk aizies šis laika sprīdis,
Bet, lai tā notiktu, arī pašiem kas jādara,
Un zinu, ka var iztikt arī bez kara,
Ir tādas lietas, kas šķiet tīrie nieki,
Bet skaidri zinu, ka tas nav lieki,
Jo tajās paslēpts tas sāls,
Kas tur latviešus kopā kā māls.
Jāprot mums Tavu vēsturi cienīt,
Nevis tukšus salmus kulstīt,
Tavu vārdu pasaulē nest,
Nevis to kautri pār lūpām dvest,
Visbeidzot – savas tautas valodu kopt –
Nu, lūk, to, Latvija, es Tev varu dot!

Evija Otaņķe
Nīcas vidusskola,
12. klase

Es talkā gadu pēc gada eju,
Lai skaistāku veidotu Tavu seju,
Kaut nākamā reizē –
Viss pa vecam,
Es daru kaut ko,
Kas man pa plecam.

Es ceru, Tu kādreiz
Spēkus atgūsi,
Atkal stipra un cienīta
Saulītē starosi.

Es līdzi Tev augšu,
Sevi veidošu,
Lai kļūtu par Tavu,
Latvija, atbalstu.

Bet daži tik sēž
Un klusē,
Nedara neko
Vai bariņos „tusē".

No klusēšanas un sēdēšanas
Nekas nemainīsies.
No izklaidēm vien
Pilsoņi neradīsies.

Jūlija Pavlovska
Aizupes pamatskola,
7. klase

Ērika Volonta zīm., Daugavpils 16. vidusskolas 3. klase

Es Latviju redzu skaistu, krāsainu un patīkamu sajūtu pārpildītu, lepojos ar to, ka Latvija ir neatkarīga, demokrātiska Eiropas valsts, un katram no mums ir jārūpējas par to, lai tā vienmēr arī pastāvētu kā neatkarīga valsts. Visu, kas tagad Latvijā ir skaists un novērtējams, ir panākuši cilvēki, kuri mīl Latviju un kopj to. Jo, darot labu citiem, mēs darām labu Latvijai.

Tas, ko es varu dot Latvijai, ir atkarīgs no tā, ko es dzīvē domāju darīt. Tas var būt mans talants, ko es attīstu, mani labie darbi, ko es daru vai darīšu. Tās var būt mācības un sevis attīstīšana. Tā var būt godīga un krietna rīcība. Tā var būt ģimene, kuru stiprinu šobrīd un veidošu nākotnē. Tie var būt ceļojumi, sporta, mūzikas sasniegumi un citas uzvaras, kas padara pazīstamu Latvijas vārdu, bet tikpat labi tā var būt jebkura darbība, kas padara dzīvi Latvijā labāku. Patlaban mans lielākais mērķis ir mācīties, lai iegūtu labu izglītību un dzīvotu un savā dzimtenē – Latvijā. Mums visiem ir jādzīvo ar atbildības sajūtu pret savu dzimteni, jādzīvo ar lepnumu un prieku, jo šīs ir mūsu mājas. Katrs cilvēks, kas dzīvo un strādā Latvijā, ir ieguldījums Latvijas nākotnei. Tāpēc es varu teikt – latvieši, nepametiet Latviju un palīdziet tai pilnveidot sevi un izvest to no grūtībām, jo bez jums tas nebūs iespējams. Es ceru, ka nākotnē Latvija būs vēl sakoptāka, un vēlētos, lai mūsu valstī būtu iespējams iegūt labu darbu un algu. Es ticu, ka mūsu valsti var padarīt vēl labāku. Tikai vispirms cilvēkiem ir jāiemācās mīlēt savu dzimteni un nekritizēt to pārāk daudz.

Daiga Eglīte
Rīgas Pārtikas ražotāju vidusskola, 10. klase

Es varu Tevi godināt, dziedot Tavu himnu un liekot Tavam karogam plīvot. Es varu Tevi godināt, piedaloties Dziesmu un deju svētkos. Es varu nest Tavu valodu tālāk par Tavām robežām. Svešiniekiem varu stāstīt, kur ir Latvija, cik tā skaista ar saviem plašajiem laukiem, vēsturiskajām vietām un pilsētām. Es varu stāstīt par latviešu sasniegumiem, par ievērojamiem māksliniekiem, kuri nākuši tieši no Latvijas un nu ir pasaulē pazīstami. Varu Tevi godināt, svinot Tavus svētkus un pieminot atceres dienas. Varu piedalīties vēlēšanās, lai Tevi vadītu taisnīgi, godprātīgi cilvēki.

Man ir iespēja attīstīties un kļūt par cilvēku, par kuru ar lepnumu var teikt: „Tas ir latvietis."

Varbūt būšu uzņēmējs. Tad mans devums būtu regulāri nodokļi valsts kasei un darbavietas cilvēkiem, kuri savukārt nesīs valstij nodokļus ar savu darbu.

Mans devums pagaidām vēl nav īpaši nozīmīgs, bet esmu vēl tajā vecuma posmā, kuru sauc par jaunību. Man vēl viss tikai priekšā.

Toms Martinsons
Taurupes vidusskola,
12. klase

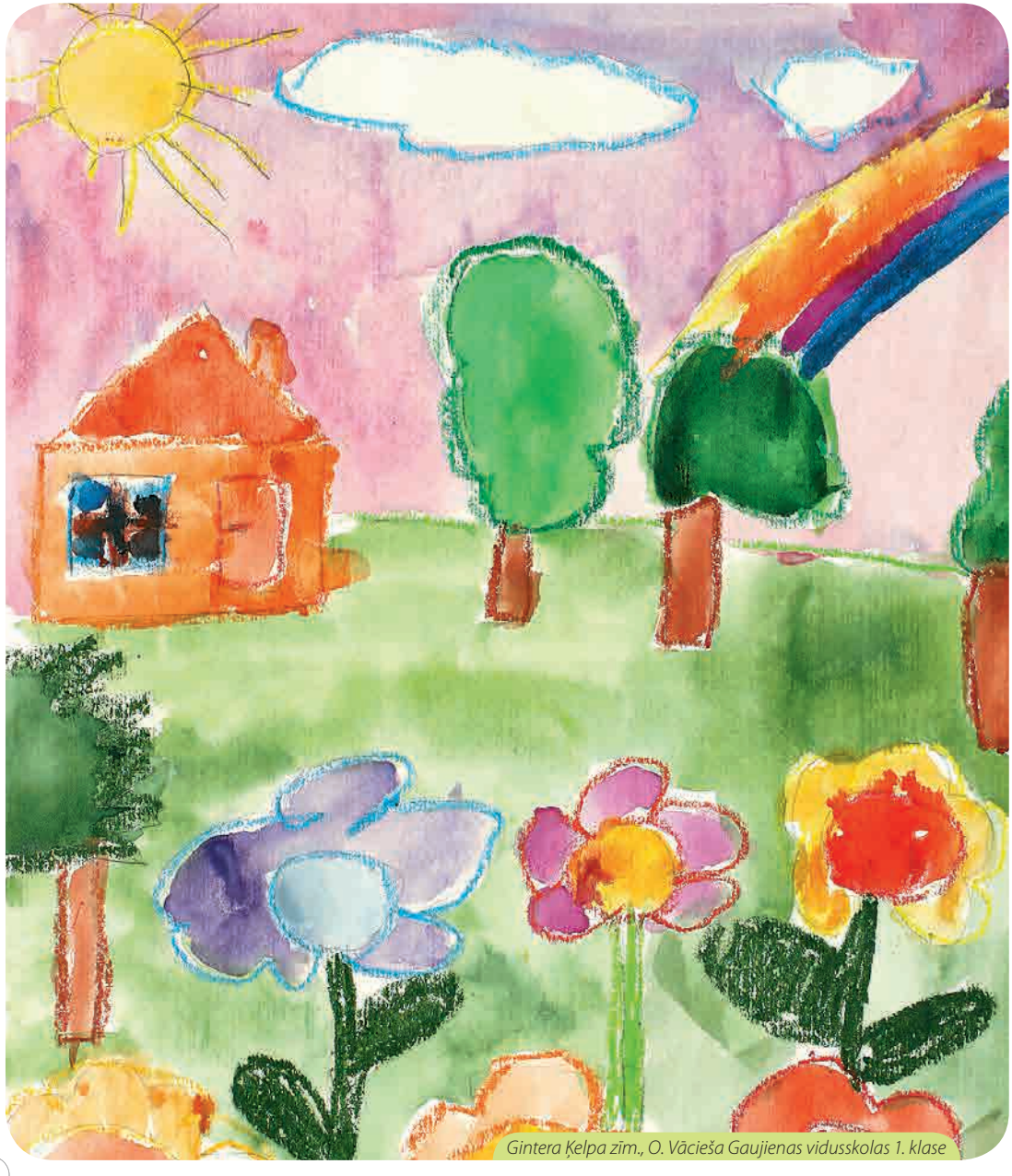

Gintera Ķelpa zīm., O. Vācieša Gaujienas vidusskolas 1. klase

Katrs, kurš mīt šajā brīnišķīgajā zemē, varētu viņai pateikties par godu šeit dzīvot un uzskatīt par savu pienākumu kaut ko darīt tās labā.

Paskatoties, kas tagad notiek Latvijā, pārņem bažas, jo gar mājas logu ik dienas brauc liels daudzums smago mašīnu ar Latvijas briljantu – koksni, skaistie meži pārvēršas par vienkāršiem (visbiežāk – nesakoptiem) tīrumiem, un zūd Latvijas skaistums. Manuprāt, ir jāmēģina apturēt šī darbība, kas padara Latviju nepievilcīgu un tukšu. Latviešiem ir jāsarosās – es zinu, mēs to spējam. Mūsu valsts ir demokrātiska, un tulkojumā tas nozīmē „tautas vara", un es savos vienaudžos gribu viest šo apziņu, ka mēs esam valsts iedzīvotāji, kas nosaka gaisotni šajā valstī. Liela daļa cilvēku, ejot pa ielu, braucot ārpus pilsētas vai kādā citā vietā, bez jebkādiem sirdsapziņas pārmetumiem izmet atkritumus. Vai tas ir normāli? Jā, daļai cilvēku, bet ne man, jo es mīlu šo zemi. Ir grūti, tomēr es centīšos saglabāt šīs zemes pievilcību un neaprakstāmo skaistumu. Diemžēl man nav miljonu, kas ļautu piestādīt pilnu Latviju ar mežiem, kas dotu iespēju noķert un sodīt dabas piesārņotājus (tā saucamos cūkmenus), kaut dažus, labi, kaut vienu dienā, tas arī jau būs daudz. Darot to, es ticu, ka atradīšu domubiedrus, un, ja tādu būs daudz, tad pārējie vienkārši neatļausies to darīt. Mūsu zemei ir nepieciešama cerība, ka nākamajai paaudzei tā būs tikpat pievilcīga kā tagad. Jau Rainis ir teicis: „Kas zina, ko grib, tas spēj visu, ko grib."

Artūrs Kaļva
Balvu Amatniecības vidusskola,
12.ᵇ klase

Mīļā, Latvija, ko Tu vēlētos?
Ja drīkst, es Tevi uzzīmēšu rudens krāsās.
Tik spožās, tik spilgtās kā varavīksne.
Tavās lūpās brūkleņu sārtums,
Acis kā sveču liesmiņas silda vientuļas sirdis.
Tik spoži!

Atceries, kad es, maza būdama,
pastaigājos pa parku.
Zeltainās lapas manās mazajās rociņās sniedzas
pretī saulei, bet skatiens – pretī māmiņai.
Biju par mazu, lai dotu Tev daudz.
Tomēr devu tik, cik bija manos spēkos.

Pagājis laiks, esmu izaugusi, bet vēl joprojām raugos uz Tevi bērna acīm.

Gadi nāks un ies, bet nekas nebūs mainījies – man arī pretī stiepsies maza rociņa, karstajā plaukstā turot zeltainas rudens lapas.

Es varu apsolīt, ka šī mazā dvēselīte godās Tavu valodu un zinās par sentēviem, kuri mīlēja Tevi tik stipri, ka šķīrās no visdārgākā, kas viņiem piederēja – dzīvības...

Tu vienmēr būsi mana Latvija!

Līga Sondore
Preiļu 2. vidusskola, 11.ᵇ klase

Ievas Klusās zīm., Baumaņu Kārļa Viļķenes pamatskolas 1. klase

Mans tētis ir mežsargs, tāpēc mana ģimene ir cieši saistīta ar dabu. Ziemā, kad zemi klāj dimantiem noklātā sniega sega un spēkā pieņemas sals, mēs – visi četri – groziņā liekam dārzeņus – burkānus, kartupeļus, lopbarības bietes un kāpostus, sagriežam speķi, izurbjot tam caurumiņu un iekarot to diedziņā, paņemam sienu un nesam uz mežu. Dārzeņus mēs liekam zem eglītēm, virs celmiem un koku saknēm, speķi karinām kokos putniņiem, sienu saliekam barotavās, lai to varētu ēst stirniņas. Tā mēs rūpējamies par dzīvniekiem, lai tie ziemā neaizietu bojā.

Esmu Latvijas un sava novada patriote, tāpēc man ir svarīgi turpināt senču iesāktās tradīcijas un cienīt Latvijas zemi. Latvijai es novēlu to, lai tā vienmēr ir neatkarīga, un arī to, lai pie tās nāktu tūristi un teiktu: „Latvija ir ļoti skaista un interesanta!" Un, ja kāds saka, ka ir no Latvijas, lai visi zinātu, ko nozīmē šis vārds.

Gita Daukste
Rugāju novada vidusskola,
8. klase

Katrs Latvijas iedzīvotājs var dot savai valstij daudz laba. Arī es, 8. klases skolnieks, varu savai Latvijai dot vismaz kādu nelielu daļiņu.

Piedalos visās iespējamās talkās, kas notiek mūsu apkārtnē. Nemētāju atkritumus pa zemi, šķiroju tos. Esmu redzējis, ka daudzi cilvēki piesārņo dabu, metot atkritumus zemē, izgāžot tos mežā, atstājot ceļmalās. Ja visi šie cilvēki iesaistītos apkārtnes uzkopšanas talkās, tad viņi tik vieglprātīgi neizturētos pret tās piesārņošanu.

Esmu Latvijas patriots. Pašlaik esmu tikai jaunsargu kandidāts, bet drīz būšu jaunsargs. Apmeklējot teorētiskās un praktiskās nodarbības, iegūstu jaunu informāciju un attīstu sevi fiziski. Ja būs nepieciešams, varēšu šīs zināšanas un prasmes ziedot Latvijai.

Iespēju robežās piedalos dažādās labdarības akcijās, jo man patīk palīdzēt cilvēkiem.

Esmu arī aktīvs sportists un sporta fans. Piedalos skolas un ārpusskolas sacensībās. Priecājos, ja mūsu komanda uzvar, tas arī ir mans devums skolai un Latvijai. Atbalstu Latvijas valsts hokeja, basketbola un futbola izlasi – skatos visas spēles, interesējos par jaunumiem, izmaiņām un rezultātiem. Interesējos arī par vieglatlētiku, tenisu un ziemas sporta veidiem, kuros piedalās latviešu sportisti.

Ja katrs dos savai valstij kaut vai nedaudz, kopā būsim padarījuši Latviju skaistāku, izglītotāku, sportiskāku, būsim palīdzējuši to stiprināt.

Valts Janvars
Pūņu pamatskola,
8. klase

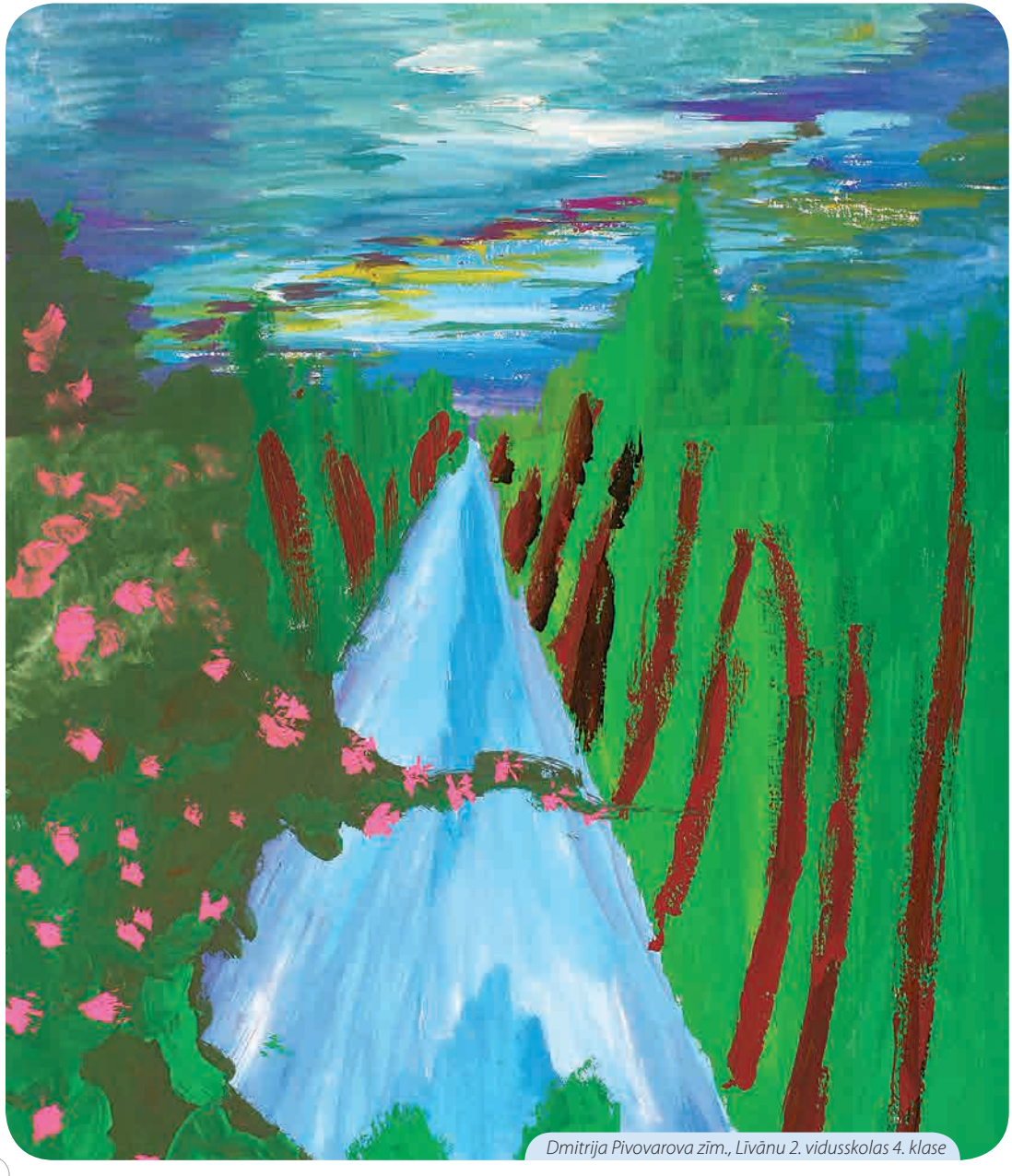

Dmitrija Pivovarova zīm., Līvānu 2. vidusskolas 4. klase

Pats svarīgākais ir latviešu valodas turēšana godā.

Novēlu Tev starot kā zvaigznei, sildīt savus tautiešus kā saulei, turēties kā Staburagam, pat zem ūdens! Ar atplestām rokām sagaidi visus ārzemju latviešus, kas kā Sprīdīši dosies mājās, jo nekur nav tik labi kā šeit, pie Tevis, Latvija!

Elīna Igaune
Lubānas vidusskola,
11. klase

Došu dzīvi,
Došu cieņu,
Došu to, ko pavēlēs man sirds.

Aiga Spiridovska
Vārkavas vidusskola,
8. klase

Es esmu Latvijas pilsone, kura dzīvo brīvā valstī. Man ir dotas tiesības, bet man ir jāpilda pienākumi, kuri sekmē valsts izaugsmi un kārtību mūsu zemē.

Man ir mamma, tētis, brālis, vecmāmiņa un citi radi, kuri arī ir Latvijas pilsoņi. Mēs katrs veidojam savu valsti, sadalām pienākumus un dzīvojam tā, lai nevienu neaizskartu vai nepamatoti neaizvainotu. Manuprāt, ikviena ģimene ir sava veida valsts, kurā ir noteikti darbi, kas jāveic, lai tā veiksmīgi varētu pastāvēt. Mana Latvija ir ģimene un mani mīļie, kas vienmēr atbalsta, kad tas ir nepieciešams. Savai ģimenei es varu dot sirsnību un mīļumu.

Pat lielākās valstis sastāv no šādām mazām kopienām, kuras vieno ģimeniskas saites. Gan mazās, gan lielās ģimenes ir vienotas un nav svarīgi, cik bagātas vai nabadzīgas tās ir, galvenais, ka Tev, Latvija, tās vēl ir. Tieši cilvēki veido valsti, nevis valsts veido cilvēkus.

Skatoties zvaigznēs, es prātoju par to, ka katra spīdošā debesu liesmiņa ir kā dvēsele šeit uz zemes. Neliela zvaigžņu kopa veido zvaigznājus, bet visas zvaigznes kopā ir galaktika. Katra valsts ir kā galaktika, kas apvieno tās zvaigznes, kas tajā atrodas. Šajā gadījumā mēs esam zvaigznes, kuras atrodas savā galaktikā ar nosaukumu – Latvija.

Protams, runāt var visi, bet paveikt kaut ko ir grūtāk. Savam pagastam es varu dot savu darbu, kas tam palīdz būt sakoptākam. Piedaloties sakopšanas talkās, man ir iespēja attīrīt ne tikai tuvāko apkārtni, bet arī savas domas.

Mums katram ir savi sapņi, kurus vēlamies piepildīt. Jo tuvāk esam šī sapņa piepildījumam, jo laimīgāki jūtamies. Taču, kad viens sapnis ir izsapņots, klusībā gaidām nākamā sapņa piepildīšanos. Tieši tas, ka cilvēks neapstājas un turpina virzīties uz priekšu, ir milzīgs solis vispārējā attīstībā, jo apstājoties pamazām sākam aizmirst, par ko cīnāmies.

Marta Suveizda
Ērgļu vidusskola,
9.ª klase

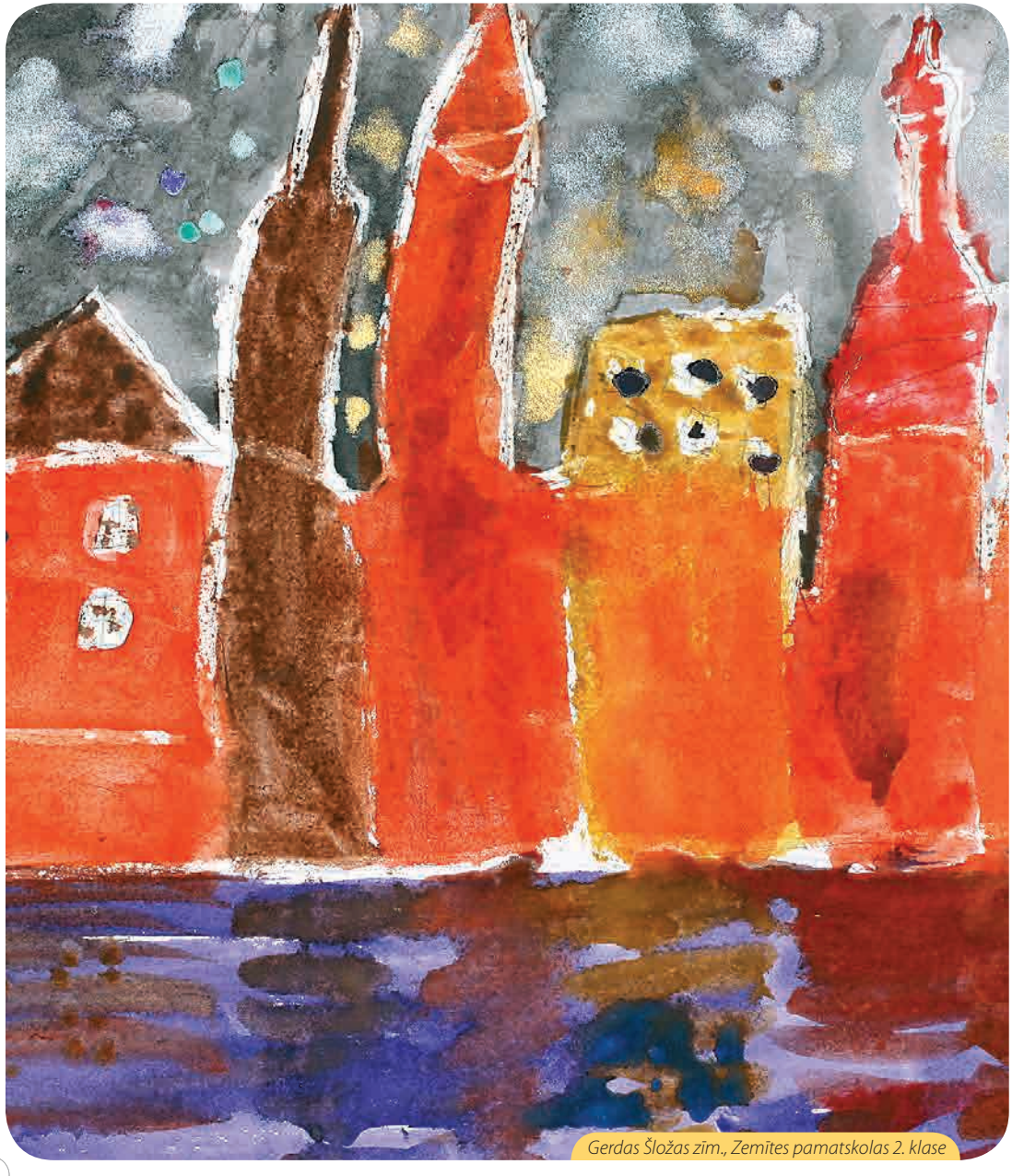

Gerdas Šložas zīm., Zemītes pamatskolas 2. klase

Latvijas skaistums man dod vēlmi ignorēt aizspriedumus, nedzīvot ar rūgtumu, bet izprast lietas, ko agrāk neesmu sapratusi, iegaumēt mirkļus, burvību, ko sniedz visa šī zeme, ieraudzīt īstu dabu, neizpostītu un neatklātu. Latvija man neliktu raizēties par krīzi un naudas trūkumu, ja es paēstu no gaišās saules un padzertos no rasas pilieniem zāles stiebros, ja vien spētu.

Es gribētu Latviju apskaut un pateikties par visu, ko tā ir man glabājusi, izrādījusi un atklājusi. Es varu dot šo sajūtu, ka mīlu Tevi, Latvija.

Solveiga Tetere
Baldones Mūzikas pamatskola,
6. klase

Latvija – zeme, kur man šūpulis kārts,
Te atausa mans pirmais saullēkts sārts.
Ar citu zemi to nesalīdzināt,
Par to es tai gribētu atlīdzināt.
Mans devums Latvijai –
Esmu es pats,
Kurš strādās un gādās,
Lai visiem mums šeit labi klājas!

Mikus Zubovs
Balvu Valsts ģimnāzija,
7.^{b} klase

Latvija ir mūsu dzimtene, tieši tāpēc vajag to sargāt un attīstīt.

Kad izaugšu, Latvijai varēšu dot daļu no sevis. Ja būšu skolotāja, tad skolēniem došu zinības un darīšu Latvijas iedzīvotājus izglītotākus. Ja nolemšu kļūt par mākslinieci, tad došu Latvijai savus darbus un iepriecināšu citus ar savu talantu. Ja kļūšu par mūziķi, tad varēšu dot Latvijai savu mūziku, dziesmas un melodijas. Katrai profesijai ir kas tāds, ko varētu dot Latvijai. Mēs visi kopā varētu Latvijai dot oriģinalitāti, katrs centīsies sevī atrast labo un īpašo. Lai Latvija saglabātu savu savdabību, katram ir jābūt košam savā būtībā. Nesen izlasīju interesantu domu, ka mēs esam gluži kā krītiņi – katrs savā krāsā, dažs no tiem salauzts, dažs no tiem ass, bet tie joprojām spēj sadzīvot vienā kastītē, mūsu gadījumā – valstī. Latvijai mēs varētu dot vienotību. Būt dažādi, bet ne katrs par sevi. Varam palīdzēt cits citam, nebūt tādi egoisti, kādiem dažkārt gadās būt.

Arī pozitīvums ir tas, ko Latvijai varam dot. Ja mēs pasmaidīsim pat lietainā dienā un nežēlosimies par sīkumiem, tad cilvēki Latvijā kļūs gaišāki, un līdz ar to tāda kļūs arī valsts. Mēs varam būt jaukāki, neaizskart citus cilvēkus un apdomāt, kādu iespaidu uz otru cilvēku atstāj tas, ko gatavojamies teikt vai darīt. Tad Latvija būtu labāka.

Katrs var dot Latvijai sevi, padarot to labāku. Ja pašiem latviešiem būs prieks par Latviju, tad priecāsies arī visi citi.

Sanda Klāsupa
Lēdurgas pamatskola,
7. klase

Daniela Gustava Volkova zīm., Taurupes vidusskolas 2. klase

Latvija ir manu senču zeme, un es kā latviete varu saglabāt tās bagātības. Kad izaugšu, domāju kļūt par ornitoloģi, lai varētu pētīt putnus. Tā es varētu palīdzēt saglabāt daudzas putnu sugas, kādas ir tikai Latvijā.

Man arī patīk viss, kas ir saistīts ar seno Latviju un mūsu senču paražām. Es daudzas no tām ievēroju. Tādā veidā es cienu pagātnes mantojumu. Ja es turpināšu senču tradīcijas, tās neizzudīs un tiks pārņemtas no paaudzes paaudzē.

Manai ģimenei patīk dziedāt un dejot – tā mēs dodam savai dzimtenei prieku no sirds dziļumiem.

Kad būšu liela, es noteikti dzīvošu laukos. Tas būtu ļoti jauki, ka katru vasaras rītu es varētu iziet laukā un elpot svaigu gaisu. Ja dzīvo laukos, tad aizsargā Latvijas dabu, un tā tik tiešām ir dāvana Latvijai.

Laima Sirmā
Ādažu Brīvā Valdorfa skola,
7. klase

Kad pabeigšu augstskolu, es nevēlos sēdēt kādā no garlaicīgajiem birojiem. Mans nākotnes darbs – palīdzēt cilvēkiem un nodarboties ar lietām, kas man pašai liekas interesantas. Bet pagaidām, Latvija, es Tev varu palīdzēt sakopt vidi, iesaistīties konkursos un skolas pasākumos. Katrs Tev var kaut ko dot – kaut maz, bet tomēr.

Alīna Gurska
Annas Brigaderes pamatskola,
7. klase

Latvija ir brīnišķīga zeme, kuras skaistumu mēs nesaskatām, jo nekopjam to. Es mīlu šo zemi un vēlos to sakopt, un to arī daru.

Estere Šlendaka
Limbažu 3. vidusskola,
8.ᵇ klase

Katram cilvēkam ir vieta, ko saukt par dzimteni. Manai ģimenei, radiem un draugiem tā ir Latvija. Daudzi brauc uz Īriju, jo Latvijā nav brīvu darbavietu. Tas ir diezgan skumji – mazinās darbaspēks, iedzīvotāji. Jācer, ka jaunā paaudze spēs padarīt Latviju stiprāku un vienotāku.

Es ticu, ka Latvijā ir daudz talantīgu cilvēku. Es vēl neesmu piedalījusies starptautiskos konkursos, bet ļoti to vēlētos. Nesot dzimtenes vārdu, cilvēks jūtas lepns par to.

Gan lieli, gan mazi var palīdzēt sakopt Latviju. Dzimtene ir jātur tīra. Es priecājos, ka ir talkas gan rudenī, gan pavasarī. Protams, sakopt kaut vai savas piemājas apkārtni var vienmēr.

Latvija ir mana dzimtene, valsts, kas devusi burvīgu vietu lauku iekopšanai, māju celšanai un dzīvošanai.

Monika Burtniece
Mazsalacas vidusskola, 7.ᵃ klase

Valtera Liberta zīm., Rīgas Juglas vidusskolas 3. klase

Man patīk runāties ar māmiņu par dzīvi, ar māsu par laimi, ar draudzeni par puišiem. Dažkārt es runājos ar tauriņu, kurš ielidojis pa logu istabā un nevar tikt laukā. Šobrīd gribu uzrunāt Latviju, savu valsti.

Es pateicīga liktenim, ka te piedzimu. Man patīk, ka Latviju neplosa taifūni un netricina zemestrīces. Katru gadu ar prieku noraugos gan kastaņu svecēs, gan saules kausētajās lāstekās, priecājos par vasaras svelmi un ziemas stindzinošo aukstumu.

Savos 14 gados spēju novērtēt un ar pateicību pieņemt visu, ko devusi man mīļā Latvija. Tā ir droša un mierīga ikdiena, krāsaini svētki, labas grāmatas, aizraujošas filmas, dziesmas. Mana skola, mans pagalms, vecmāmiņas lauku māja, Daugava...

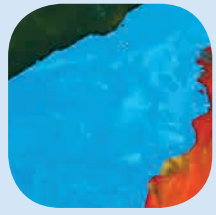

Latvija, tik ļoti gribētu Tev dāvināt prieku un vēlēt laimi. Vēl ekonomisku uzplaukumu, stabilu attīstību, turību un labklājību.

Es sapņoju par to, kā savu nākotni veidošu Latvijā. Te būs mana ģimene, mans darbs un mani draugi. Manas cerības, mana enerģija un manas idejas.

Šodien, Latvija, vēlos Tev pasniegt manas dzīves spilgtākos mirkļus, krāsainos sapņus, panākumus mācībās un uzvaras sportā.

Rita Zaikovska

Krāslavas Varavīksnes vidusskola, 8.a klase

Svētku koncertā veltīju dziesmu Latvijai un apsolīju sev, ka darīšu visu, lai Latviju padarītu vēl skaistāku, tīrāku un priecīgāku.

Ļaudis bieži vien ir aizņemti ar savu darbu, tādēļ neinteresējas par apkārt notiekošo, interesanto un jautro, tieši tādēļ draugiem atgādināšu, kur viņi dzīvo, ar ko var lepoties, par ko priecāties un smieties. Saviem bērniem ieaudzināšu patriotismu un mīlestību pret savu tautu, valsti un dzimteni. Priecājos, ka jau tagad, agrā jaunībā, varu uzlabot saviem draugiem noskaņojumu, vienkārši pastāstot kādu joku.

Es esmu Latvijā, vietā, kur vēlos būt!

Amanda Ķūse

Rucavas pamatskola, 8. klase

Katrs cilvēks Latvijai var dot kaut ko savu – mazu daļiņu no sevis. Katrs var dot to, kas tieši viņu padara par to, kas viņš ir un raksturo viņu visvairāk. Daži ar saviem mūzikas vai dramaturģijas talantiem var iepriecināt apkārtējos. Citi ar savu aso prātu un atjautīgo domāšanu var izgudrot kaut ko jaunu un ļoti noderīgu, tādā veidā pierādot, ka Latvijā dzīvo gudri cilvēki, kas var nest Latvijas vārdu pasaulē. Taču arī cilvēks bez īpašiem talantiem un izcili attīstīta prāta var Latvijai dot daudz.

Nav nozīmes, vai tava dāvana ir tikai sajūtas vai kaut kas taustāms. Galvenais ir, lai tas nāktu no sirds.

Eva Emīlija Česle

Limbažu 3. vidusskola, 8.ª klase

Es dzīvoju ļoti skaistā zemē – Latvijā, es to salīdzinu ar sauli, vēju un prieku. Es šeit piedzimu, augu un ceru pavadīt šeit visu mūžu. Latvija, mana dzimtene, ko gan es varu Tev dot?

Es esmu maza, augoša meitene, kas vēl sēž skolas solā un apgūst zināšanas. Taču es varu katru pavasari iestādīt vienu koku, kas Tevi, Latvija, padarīs zaļāku. Es stādīšu puķes, kas darīs manu zemi krāšņāku. Es rūpēšos par savas mājas, pagalma un pagasta apkārtni.

Protams, es Latvijai varu dot savu cieņu, varu dot sirsnību un mīlestību. Es mācos no savas māsas un brāļa, kā izdzīvot lielajā pasaulē, kas nebūt nav viegli, bet ir jācenšas. Viņi ir jau pieauguši, veido savas ģimenes un nākotni, manuprāt, mīļu un labu.

Mani vecāki ir mācījuši mani godināt cilvēkus, cienīt skolotājus, saprasties ar vienaudžiem un nekad neprasīt no citiem pārāk daudz, vien cieņu pret sevi. Vecāki ir mācījuši izvirzīt dzīvē mērķus un iet uz tiem, darot visu, lai tos sasniegtu. Man jāsaka paldies viņiem par visu, kas darīts manā labā. Mīļā Latvija, Tu esi man devusi brīnišķīgu ģimeni – mīlošus vecākus, brāli un māsu. Kad es izaugšu liela, es arī varēšu veidot labu, saticīgu un strādīgu ģimeni, kas mīlēs un godās Latviju.

Latviskajos svētkos es ģērbšu tautastērpu, smaidīšu un atdošu enerģiju, lai iepriecinātu ne tikai savu ģimeni un sevi, bet arī citus. Zinu – prieks vairos prieku.

Es sasniegšu dzīvē mērķus, ko pati esmu izvirzījusi. Nevar zināt, vai šī mazā meitene, kas raksta šīs rindas, nekļūs slavena aktrise, varbūt rakstniece? Bet, iespējams, es būšu vienkārša meitene, kas mīl savu ģimeni, skolu, pagastu un valsti. Es darīšu visu, lai nekad nezustu manas izjūtas par Latviju tāpat kā par sauli, vēju un prieku.

Iluta Tauriņa
Bērzgala pamatskola,
7. klase

Katra latvieša pienākums ir nest Latvijas vārdu pasaulē un lepoties ar to. Vistiešākajā veidā es Latvijai kaut ko varu dot, citiem radot labu iespaidu par šo valsti. Tas nozīmē, ka ceļojumos varu radīt par sevi labu iespaidu. Kāds iespaids cittautiešiem rodas par mani, tāds ir arī par manu valsti. Labu iespaidu var radīt, klusi un pieklājīgi uzvedoties, atstājot visu pēc sevis tā, kā tas bija pirms tam, un stāstot tikai labas lietas par savu valsti. Protams, gadās arī tā, ka kāds tautietis iespaidu par latviešiem ir jau sabojājis pirms manis. Tādās reizēs ir grūti saprast, kāpēc kāds ārzemnieks pret mani izturas noraidoši un pārāk uzmanīgi.

Es ļoti ceru, ka latvieši nedarīs nejēdzīgas lietas un neapkaunos Latvijas vārdu pasaulē, savukārt es centīšos darīt zināmu Latvijas vārdu tikai labā nozīmē.

Elīza Pikāne
Ādažu Brīvā Valdorfa skola,
7. klase

Latvija ir mana dzimtene. Šeit es esmu dzimusi un augusi, te ir pagājusi mana bērnība, te ir manas vienīgās mājas, mani radi, draugi un skolasbiedri. Šeit ir manas vecāku un vecvecāku saknes.

Es mīlu savu zemi un jūtos tai parādā, jo savai valstij varu dot ļoti maz salīdzinājumā ar to, ko tā devusi man. Ļoti vēlētos kļūt par Latvijas patrioti. Saprotu, ka par īstu savas valsts pilsoni spēšu kļūt, ne tikai te vienkārši dzīvojot, bet arī runājot pareizā latviešu valodā un nepiesārņojot to ar svešvārdiem. Savā ģimenē ievērojam un turam godā latviešu tradīcijas, piemēram, svinot Jāņu dienu un atceroties, ka ir arī Mārtiņdiena un Miķeļi, nevis Latvijai svešie svētki – Halovīns.

Man šķiet, ka ir jālepojas ar valsti, kurā tu dzīvo. To es arī daru, cenšoties nest Latvijas vārdu pasaulē, aizstāvot tās godu dažādās sporta sacensībās un starptautiskos turnīros. Man ir prieks un lepnums, ka dzīvoju šajā mazajā, bet brīnišķīgajā zemē.

Latvija ir zeme, par kuras brīvību ir cīnījušies un atdevuši savas dzīvības daudzi cilvēki. Viņus vadīja vēlme dzīvot brīvā valstī. Mans uzdevums ir šo iegūto vērtību saglabāšana, izzinot vēsturi, sakopjot apkārti, kopjot tradīcijas, labi mācoties un kulturāli uzvedoties. Tas nav maz! Cenšos un darīšu arī turpmāk visu pēc labākās sirdsapziņas, lai mūsu vienīgā vietiņa zem saules būtu brīva, tīra un pašiem sava.

Es gribu aicināt visus šeit dzīvojošos cilvēkus vairot mūsu valsts labklājību, sargāt mūsu vienreizējo, neatkārtojamo dabu, dzīvot mierā un saticībā, jo šeit ir mūsu mājas, kādu nav un nevar būt nekur citur pasaulē. Ticēsim tam, un tā arī būs!

Vlada Zatjuļepina
Rīgas 60. vidusskola,
9.^c^ klase

Ko, Latvija, Tev varu dot
Par to, ka pasaulē šajā Tu esi?
Kā saulesstars rītausmā miglainā,
Smejot caur asarām, gaismu man nes(i).

Ko, Latvija, Tev varu dot,
Lai pateikties varētu Tev?
Lai arī, kad liekas, šī diena nekāda,
Nav nekas zaudēts, ir tikai gūts.

Šodien vēl mācāmies mēs Tevi mīlēt.
Zinot, ka mīli Tu mūs jau sen,
Dodu Tev „paldies", un nevajag zīlēt!
Vienkārši zinu – viss labi būs!

Ulrika Aldermane
Nīcas vidusskola, 9.^b^ skola

Drošu soli iznāku no mājas, bet jau pie sliekšņa līdz viduklim iestiegu kupenā. Nepaiet ne mirklis, kad kopā ar trim tēva dēliem jau šķūrēju to visu prom, pēc tam notīru mājas jumtu un noslauku piebraucamo ceļu. Tad aizņemos no Sprīdīša viņa eleganto lāpstu un eju salabot vecā gadagājuma asfaltu. Kopā ar Tālavas taurētāju nospēlēju priecīgu melodiju, un tad bez sirdsapziņas pārmetumiem varam gaidīt jaunus izaicinājumus.

Kristers Zariņš
Rencēnu pamatskola, 8. klase

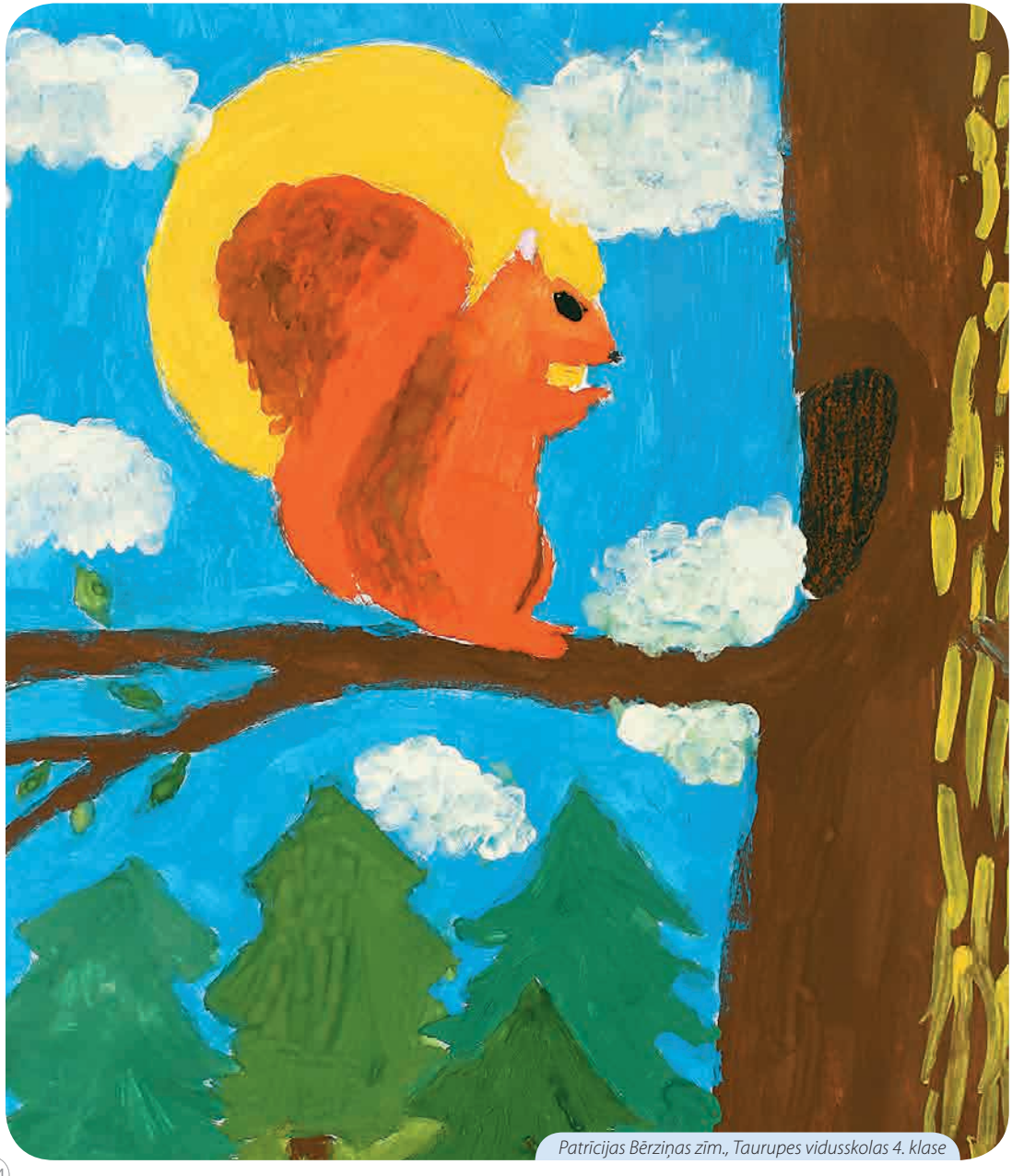

Patrīcijas Bērziņas zīm., Taurupes vidusskolas 4. klase

Katrs manas elpas vilciens ir svarīgs mums abām. Es no tā dzīvoju, bet Tu par to vienkārši priecājies. Tas, ka es elpoju, dod Tev papildus vēl vienu iedzīvotāju – Tavu bērnu, un Tu kā māte man jau no dzimšanas dod pajumti un vietu, kur vienmēr sirds liek atgriezties.

Tu tiešām dod man ļoti daudz, neprasot neko atpakaļ. Tavi skaistie meži man dod smaržīgu un tīru gaisu. Tavas upes un ezeri, kas ir bagāti ar veldzējošu ūdeni, sniedz man spirgtumu karstajās vasaras dienās. Tu ļauj man spēlēties pļavās, ķert taureņus kā mazam bērnam. Reizēm bargajā ziemā Tu audzini manu raksturu. Par to es Tev pateicos, mīļā Latvija!

Tu esi gluži kā mazs audekliņš ar zīda diegiem, ja parausi par stipru, izirs, ja būsi pārāk maigs, kļūs par vaļīgu. Katrs mūsu paveiktais labais darbs ir kā mazs dzīpars, kas veido Latviju tik īpašu. Ikviens no mums var ieaust šajā audeklā kaut ko no sevis, taču var arī izārdīt sev piederošos pavedienus. Es pati centīšos darīt visu iespējamo, lai audekls būtu izturīgs un košs.

Latvija, Tu dod un dod, arī man gribas dot Tev kaut ko. Es varu sniegt smaidu apkārtējiem cilvēkiem, jo smaids aicinās smaidīt pretī. Ja iedzīvotāji būs smaidīgi, arī Tu varēsi priecāties par laimīgiem cilvēkiem. Katrs sīkums, ko varu darīt Tavā labā, var darīt Tevi laimīgu. Es varu pacelt papīru ceļa malā, es varu sakopt apkārtni, darīt acij pievilcīgu savas mājas un skolas apkārtni. Glīti un gaumīgi iekārtotais un sakoptais stūrītis no Tevis priecēs manas un visu cilvēku acis, kas to vēros. Aicināšu pārējos dabas saudzēšanas un sakopšanas talkās, lai Tavu daiļumu nenoēnotu nesakoptība, lai katrs redz, cik daiļa zeme Tu esi, Latvija!

Aija Avotiņa
Bērzgala pamatskola,
8. klase

Latvijā valsts valoda ir latviešu valoda. Taču ļoti bieži mēs varam satikt arī citādi runājošus cilvēkus. Arī es iemācījos runāt latviski, man patīk arī dziedāt latviešu valodā, dziedu skolas korī.

Es jau esmu lepns par savu dzimteni, jo tikai pie mums tauta gan priekos, gan bēdās dzied. Tikai pie mums – Latvijā – ir pasaulē slavenākie Dziesmu svētki. Tikai Latvija ir tā, kurā dzīvo darbīgā tauta, ko sauc par latviešiem.

Es lasu grāmatas latviešu valodā un katru gadu piedalos lasītveicināšanas programmā „Bērnu žūrija" bibliotēkā „Zīlīte". Kāpēc daudziem cilvēkiem šķiet, ka Laimes zeme ir kaut kur tālu? Arī Sprīdītis saprata, ka Laimes zeme ir mājās, tepat Latvijā. Kad izaugšu liels, gribu strādāt Latvijā. Lai arī man ir tikai 14 gadu, man ir paplašinājies draugu loks, es gribu, lai mēs visi viens otru sāktu saprast, viens no otra mācīties, viens otram palīdzēt. Ir jāmācās iepazīt sevi un citus, jo Latvijas nākotne ir mūsu visu rokās.

Vjačeslavs Gabrāns
Tabores pamatskola,
7. klase

Danielas Znotas zīm., Ziemeļvalstu ģimnāzijas 4. klase

Ko Latvija Tev varu dot
Kliedzot klusumā
Kad iestājas krēsla
Visi aizmieg
Man jāpaliek vienai
Tumsā ar sevi
Bez bailēm
No ārpuses
Ar kliedzieniem sirdī
Ko Latvija Tev varu dot
Baltas asaras pērļu vietā
Kas pār vaigiem man rit
Atsitoties pret zemi
Krūtīs šķiļas liesma
Ielaižot gaismu
Kamēr ārpusē tumšs
Ko Latvija Tev varu dot
Kad kristāla
Skatieni sastopas
Veidojot dziestošas ēnas
Mūsu vārdi tad
Pasakas veido
Ko Latvija Tev varu dot
Mani vārdi pret Tevi
Atsitoties krīt
Salūstot dimanta lauskās
Ko Latvija Tev varu dot
Kad atceroties to visu
Kas nodarīts Tev
Mana sirds kliedz
Ar pērļu asarām
Kristāla skatieniem
Un dimanta vārdiem
Ar manām emocijām
Kurām robežu nav
Un nebūs
Mierinot Tevi

Baiba Kauliņa
Birzgales pamatskola, 8. klase

Es dzīvoju savā dzimtajā zemē – savā Latvijā. Te es piedzimu, te augu un mācos, sapņoju un esmu laimīga. Te – manas mājas. Te – mani vismīļākie cilvēki, mana ģimene. Te – mana skola, draugi.

Jau tagad esmu atstājusi Tevī savu baso kāju nospiedumus jūrmalas smiltīs, savas pārdomas, pašķirstot kārtējo grāmatas lappusi, savu ilgu pilno skatienu, vērojot saulrietu siltajos vasaras vakaros. Tev pieder visas manas dziesmas, kas kopā ar putnu treļļiem ieķērušās koku galotnēs, kad maziņa priecīgi skraidīju pa meža taciņām un līdu cauri brikšņiem, manas priecīgās pirmās bērnības atmiņas ar nebēdnībām, apdauzītiem ceļgaliem un lielu, lielu mīlestību.

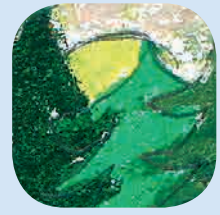

Es ļoti mīlu savu ģimeni – tēti, māmiņu un māsu. Mēs esam draudzīgi, viens otram palīdzam. Kopā priecājamies un kopā palīdzam pārvarēt bēdas. Te es jūtos mīlēta, vajadzīga un stipra.

Mans darbs – manas skolas gaitas. Cenšos iegūt labas zināšanas, tās būs vajadzīgas mums abām, arī Tev, mana Latvija. Es gribu būt gudra un vajadzīga savai tautai, es ļoti vēlētos, lai izglītība, kuru būšu ieguvusi, palīdzētu Tavu un manu nākotni veidot gaišāku un drošāku, lai mēs viena ar otru lepotos.

Es ļoti vēlētos nākotnē kļūt par pazīstamu sportisti, tad arī man būtu iespēja nest Tavu vārdu plašajā pasaulē.

Justīne Purena
Salaspils 1. vidusskola,
7. klase

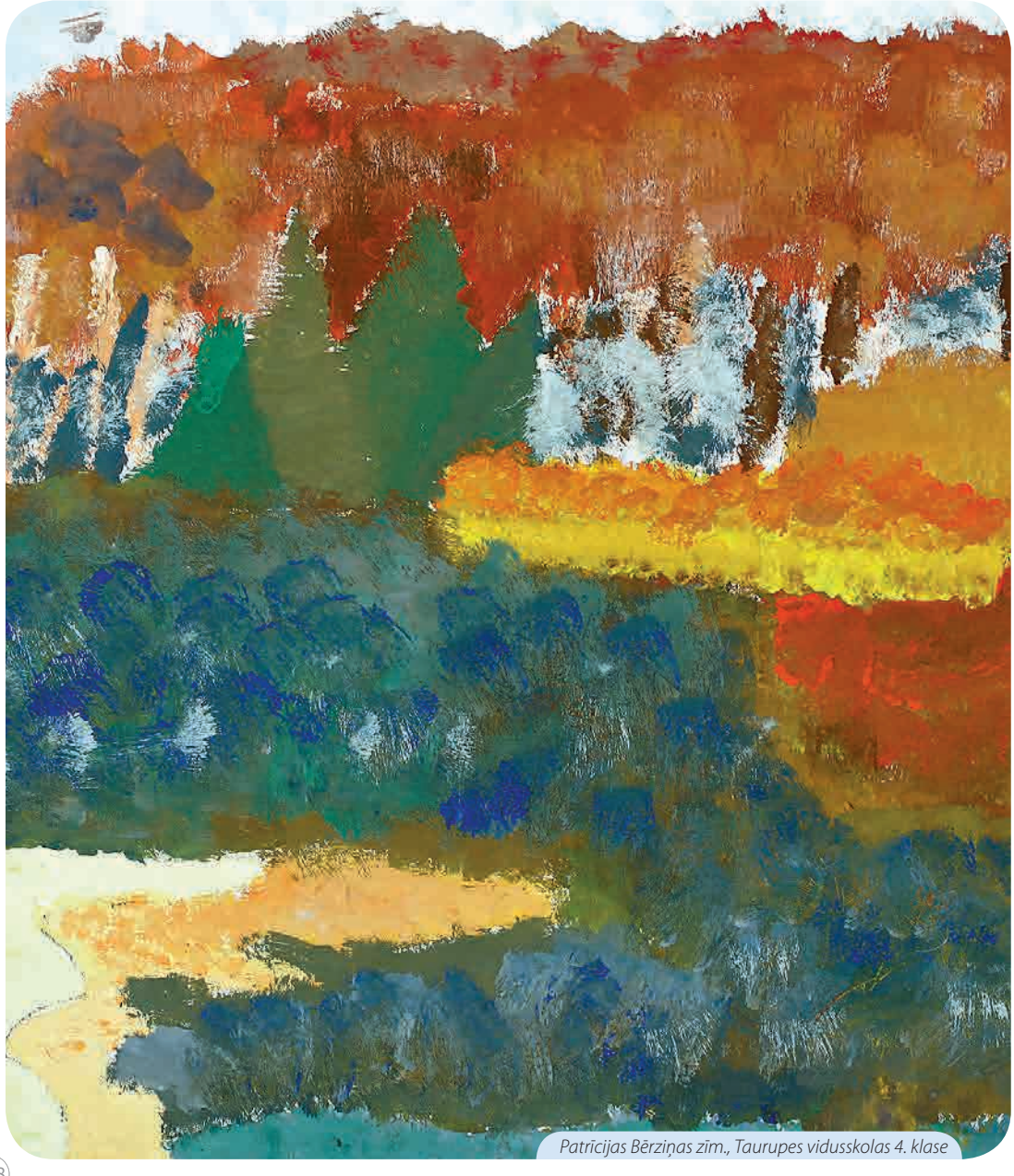

Patrīcijas Bērziņas zīm., Taurupes vidusskolas 4. klase

Es piedzimu Latvijā, Tabores pagastā. Dzimtā man ir krievu valoda, bet es labprāt mācos skolā latviešu valodu. Filmas labprāt skatos latviešu valodā, jo tas man patīk. Skolā es uzzinu daudz ko jaunu, es mācos latviešu tautas tradīcijas, svētkus, kultūru un valodu.

Bieži piedalos skolas un ārpusskolas konkursos, piemēram, „Tik Latvijas, cik Tavā sirdī", un saņemu diplomus. Šogad skolā vadīju svinīgo koncertu, kurš bija veltīts Latvijas Republikas 92. gadadienai. 18. novembris ir Latvijas dzimšanas diena. Esmu Latvijas patriots, taču skaļi par to negribas runāt. Arī ģimenē mums tā saucamā patriotiskā audzināšana notiek sajūtu līmenī.

Varbūt citās valstīs ir vieglāk dzīvot? Bet te ir mūsu valoda, kurā esam izrunājuši pirmos vārdus, šeit ir mājas, kur vienmēr var atgriezties. Grūti atrast darbu. Es gribu kļūt par elektriķi, mācīties tehnikumā, pēc elektriķa kvalifikācijas iegūšanas turpināšu izglītību augstskolā.

Bet ko dot Latvijai? Dosim daudz mīlestības, lai Latviju varētu pacelt pāri visiem. Man ir tāds novēlējums mums visiem, kas ir Latvijā: iedziļināties un mēģināt izprast cilvēkus, kas dzīvo mums līdzās.

Vlads Avsjukevičs
Tabores pamatskola, 7. klase

Es esmu lepna, ka dzīvoju tik skaistā zemē kā Latvija. Mums šo zemi ir jāmāk arī sakopt. Tāpēc katru gadu kopā ar savu ģimeni piedalos talkās, dāvinot Latvijai tīrību, ko tā ir pelnījusi.

Katram Latvijas pilsonim vajadzētu zināt par savu valsti svarīgāko. Piemēram, svētku dienas. Tu zini? Nosauc! Zināšanas tiešām ir lieliska dāvana, tās mēs katru dienu dāvinām mūsu tēvzemei. Pildot savu pienākumu, gandarīta eju uz skolu. Mani vecvecāki strādāja skolā par skolotājiem. Vecmāmiņa Rita mācīja ķīmiju un rokdarbus, vectēvs Andrejs matemātiku un fiziku. Viņi strādāja grūtā, bet cienījamā profesijā. Nu viņi ir pensijā un palīdz mums – mazbērniem.

Latvijas dzimšanas dienā un citos Latvijai nozīmīgos svētkos pie mājām tiek izkārti karogi. Mans vectēvs šajos svētkos ceļas agri, lai jau piecos no rīta karogs būtu mastā. Māju izrotāšana ienes cilvēkiem prieku sirdī. Un tev?

Mēs taču katrs par kaut ko priecājamies? Un šo prieku mēs dāvinām Latvijai. Varbūt mēs tajā brīdī pat to neapzināmies. Vai jums patiktu, ja jums, pa ielu ejot, visi cilvēki nāktu pretī bēdīgi? Citreiz daži saka: „Smaids rada smaidu." Un es pilnīgi tam piekrītu. Smaidu, kad cits man pasmaida, smaidu, kad nopelnu labu atzīmi, smaidu, kad varu kādam palīdzēt, kad redzu prieku cilvēku acīs.

Novēlu Tev, mana Latvija, dzīvot ilgi un laimīgi! Latvija ir un paliks latviešu zeme.

Liene Laizāne
Salas vidusskola,
7. klase

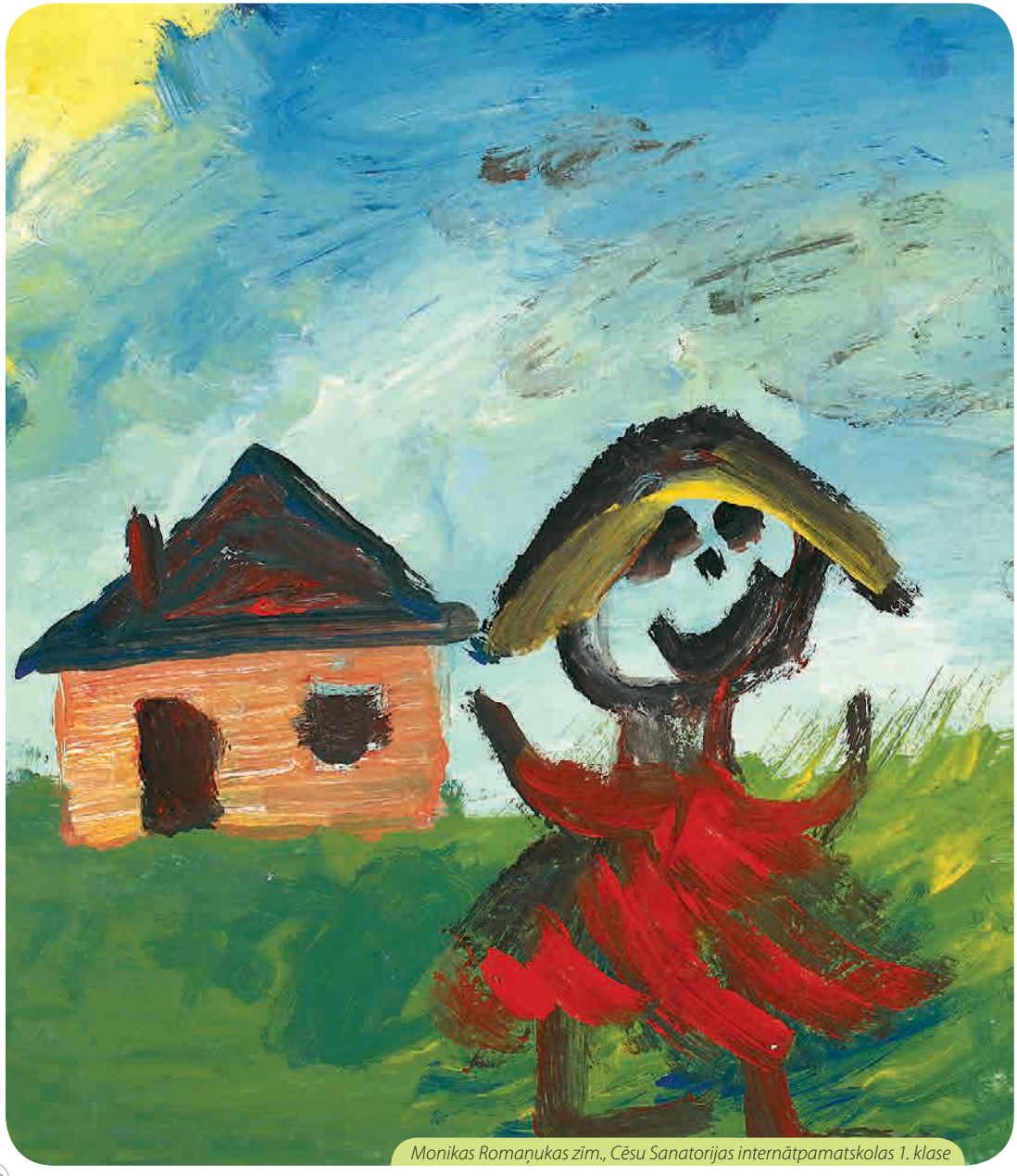

Monikas Romaņukas zīm., Cēsu Sanatorijas internātpamatskolas 1. klase

Mana Latvija ir skaista. Šeit ir daudzas vietas, kuras varam aplūkot un apbrīnot, tikai tās ir jāsakopj un jāuztur tīras. Tā bieži vien ir cilvēku problēma – nesavākt aiz sevis. Tas ietekmē ne tikai Latviju, bet arī visu pasauli. Tieši es, mani radi, draugi un apkārtējie varam sakopt Latviju talkās, tāpat kā sakopjam savu pagalmu un tuvāko apkaimi.

Latvijai novēlu cerīgu nākotni un spēku, lepoties ar saviem iedzīvotājiem tāpat, kā mēs lepojamies ar savu mīļo Latviju!

Madara Briška
Salas vidusskola, 7. klase

Kur redzēta vēl skaistāka zeme kā šī? Nekur citur nav tik zaļu mežu, dzidra ūdens, siltas saules, svaiga gaisa, nekur putnu dziesmas nav tik līksmas kā manās mājās. Es mīlu Latviju, jo zinu, ka neviena sveša zeme nekad nekļūs man tik tuva un dārga kā šī.

Es dziedu savas skolas meiteņu korī un katros valsts svētkos un atceres dienās sniedzu koncertus gan saviem skolotājiem, gan citiem skolēniem un pilsētas iedzīvotājiem. Ar nepacietību gaidu nākamos Dziesmu svētkus, kad visi valsts kori ir apvienoti vienā, dziesmai tad ir ļoti liela vara. Dziedot lielajā korī, sirds sitas straujāk un savu zemi patiešām iemīli vēl vairāk.

Es šo vietu ļoti esmu iemīlējusi un citur dzīvot nevēlos, jo šīs ir manas mājas, un Dievs man ir vēlējis te dzīvot.

Anna Rasa
Mazsalacas vidusskola, 7.ª klase

Cilvēks ir maza daļiņa no lielās pasaules. Daļiņa no savas ģimenes, tautas un arī valsts. Mēs, latvieši, esam Latvijas daļiņas.

Neesmu ļoti dedzīga patriote, tomēr es nekad neatteikšos Tev, Latvija, palīdzēt. Kāds varbūt domā, ka nekā laba nevaru izdarīt, bet es sevi pilnveidoju. To es varu! Tev, Latvija, varu dot savu spēku, savas domas, savu gudrību, kuras pagaidām vēl nav tik daudz. Es piedalos dažādos konkursos, viktorīnās, sacensībās, olimpiādēs. Pēc visiem maniem sasniegumiem, arī zaudējumiem es palieku Tavā atmiņā. Zaudējumos es kļūstu arvien izturīgāka. Neesmu pieaugusi un zinu diezgan maz visās jomās: dzīvē, mācībās, politikā un mīlestībā. Par brīnumbērnu sevi neuzskatu, bet arī es krāju zināšanas, lai vajadzības brīdī dalītos ar tām.

Santa Motivāne
Indras vidusskola,
9. klase

Mēs Latvijai varam dot mīlestību. Mīlestību citam pret citu. Mīlestību pret sevi un tēvzemi. Mēs varam dot līdzcietību. Līdzcietību citam pret citu. Līdzcietību, pēc kuras izslāpuši mūsu laikā tik daudzi cilvēki. Mēs varam dot izturību. Izturību un sīkstumu, kas latvietim piemīt gadsimtiem ilgi. Mēs varam sniegt palīdzīgu roku citam pret citu, lai latvju tauta dzīvotu.

Ivars Pretkalniņš
Vecpiebalgas vidusskola, 9. klase

Līgas Madaras Šķudītes zīm., Kārķu pamatskolas 4. klase

Es ļoti lepojos ar to, ka esmu latviete. Staigājot pa Latvijas pļavām un tumši zaļajiem mežiem, kuros kūsā dzīvība, jūtu sevī ieplūstam spēku, kas ļautu man pretī stāties visiem briesmoņiem, kas uzdrošinātos man atņemt šo zemi.

Redzot skaistos un gleznainos saullēktus un saulrietus, liekas, ka uz pasaules vairs nevar būt nekā skaistāka par šīm krāsām, kas ir debesīs, un to siltumu, kas ieplūst sirdī un dvēselē, iesakņojas tajā un paliek mūžīgās atmiņās.

Oranžie toņi vienmēr atgādina uguns dzirksteļošanu, kas ar lielu kaisli metas debesīs un tad noplok, lai savāktu spēkus nākamajam lēcienam. Koši sarkanie toņi līdzinās sirdij, kas sagaida mājās pēc garas darba dienas, kas samīļo tevi, kad ir skumji, kas paskatās acīs un pasaka, ka kādam tu šajā dzīvē esi ļoti, ļoti svarīgs. Sārtā krāsa ir līdzīga košajām rozēm, kas apreibina visu māju un dārzu, kā gaisma aizplūst tālumā, un tu sajūti saulrieta sarkano toņu smaržu. Bet tie dzeltenie, spilgtie toņi man saistās ar gaišu sauli vasaras karstumā, lēcienu ezera ūdenī tieši viducī gaišajai, apaļajai bumbai atspulgā. Zeltainā gaisma ir līdzīga saules stariņiem, kas mirdz tuvu cilvēku acīs, tām dzirkstelītēm, kad viņi smaida, tiem lāsumiņiem, kad viņi priecājas. Un apkārt visai skaistajai Latvijai ir tā zilā debess ar baltajiem mākonīšiem. Zilie toņi ir visskaistākie, tie mijas ar baltajām aitām plašajos ganību laukos, ar mazajām sniega piciņām tumšajos padebešos, ar baltām pērlītēm jūras dzelmē, ar krāsainām putnu spalvām starp milzīgām dūnu vannām. Mēs, cilvēki, tam visam pa apakšu, zem putniem, mākoņu aitām, karstās vasaras un sniegotās ziemas, sarkanajām rozēm un uguns kaisles, mēs, cilvēki, tik niecīgi uz mazas zemītes, bet reizē tik vareni un lepni par to, kas mums ir, lepni ar bagātībām, kas ienākušas zem šīs saules, asinīm, kas izlietas, lai mēs visi to varētu redzēt.

Izejot cauri visam šim skaistumam, varu tikai teikt, ka, dzīvojot līdzi Latvijai, nepametot zemapziņas balsi, kas tā vien sauc mūs ieskrieties un iekrist lielā sniega kupenā, peldēt dziļā Latvijas ezerā un raudzīties vistālākajās Latvijas zvaigznēs, varam spēt sev likt nosargāt dabu. Nepakļauties prātam, kas sauc mūs meklēt kaut ko lielāku, tālāku, dziļāku, bet dzīvot ar visskaistāko un vislabāko mūsu pašu zemē – Latvijā.

Laima Ciseļonoka
Baldones Mūzikas pamatskola, 8. klase

Es domāju, ka katras profesijas pārstāvis Latvijai kaut ko var dot, vienalga, vai tas ir grāmatvedis, dziedātājs vai sētnieks. Man ļoti patīk bioloģija. Varbūt kādreiz es kļūšu par bioloģi, es Latvijai būšu vajadzīga. Ja es kļūšu par zinātnieci, kas kaut ko jaunu atklāj, es Latvijai došu vairāk. Ir svarīgi izvēlēties profesiju, kāda Tev patīk, tad iespējams Latvijai dot vairāk.

Novēlu Latvijai zelt un plaukt, un tikt ārā no krīzes. Vēlos, lai Latvijā atrisinās problēmas, lai Latvijā dzīvo priecīgi latvieši!

Sindija Streņģe
Salas vidusskola, 7. klase

Anneli de Rouses zīm., privātskolas „Harmonija" 1. klase

Esmu dzirdējusi, ka Tev klājas ekonomiski grūti. Gan jau būs labi! Latvieši Tevi mīl arī tādu – nabadzīgu.

Arī es joprojām neaizmirstu apciemot Tavu meitu, skaistuli Gauju. Vēl joprojām ar smaidu uz lūpām dziedu Tavu himnu. Vēl joprojām Tu šķieti man pati skaistākā uz visas pasaules. Tava valoda vēl joprojām plūst manās lūpās tikpat sparīgi kā Gauja savos krastos.

Zini, es jau vēl esmu samērā maza, man ir jādomā par mācībām, nākotni un pēdējā laikā esmu aizrāvusies arī ar dzejoļu rakstīšanu, bet, kad es paaugšos, es esmu nolēmusi, ka nekļūšu par tavas neslavas cēlāju. Arī, cik vien ilgi iespējams, centīšos nepamest Tevi vienu, bez droša pleca. Varbūt pat, ja labi pacentīšos, Tu varēsi ar mani lepoties.

Par to, ka esmu dzimusi pie viena no Taviem skaistākajiem ezeriem – Ineša, par to, ka neviens cits kā Tava Gauja man ir bijusi labākā draudzene un gudrākā sarunu biedrene. Par to, ka es runāju savā dzimtajā – latviešu – valodā, un tieši Tev, nevis Francijai vai Itālijai, šo vēstuli rakstu.

Ieva Radvilaviča
Cēsu Valsts ģimnāzija,
8.^b klase

Esmu dzimusi un augusi Latvijā. Uzskatu sevi par īstu latvieti. Man mūsdienu latvietis neasociējas ar zeķīšu adīšanu un lauku darbu darīšanu. Man viņš asociējas ar pilnīgi ko citu. Manu priekšstatu par viņu var izteikt vienā vārdā: LATVIETIS. Ja jūs nesapratāt, es to varētu uzrakstīt arī šādi: LA–TV–IET–IS.

Viss sākas ar *LA*. Tā ir viena no augstākajām notīm. Un parāda latvieša dziedāt gribu. Mums ir gan Dziesmu svētki, gan daudzi pašmāju dziedātāji. To arī pierāda daudzas tautasdziesmas:

„Dziedot dzimu, dziedot augu,
Dziedot mūžu nodzīvoju."

Pēc *LA* seko *TV*. *TV* ir televīzija. Mums, protams, patīk to skatīties, bet vēl vairāk latvietim patīk parādīties tajā. „Televīzija domāta, lai tajā parādītos, nevis lai to skatītos." (Noels Kovards)

Nākamā vārda daļa ir *IET*. Latvietim patīk iet, darīt, būt aktīvam. Viņš ir īsts ceļotājs, kurš pat paretam nemaz neatgriežas... Arī darīt latvietis prot. Ja kaut ko sāk, tad izdarīs kārtīgi.

Un galu galā vēl atliek *IS*. Ar *IS* beidzas ļoti daudz vārdu. Tie var būt gan labi, gan arī ne tik labi. Pie sliktajiem varētu pieskaitīt skopulis un skauģis, bet ne jau visi latvieši ir tādi. Tādēļ es to atstāju katra paša ziņā – izvēlēties vārdu, kas beidzas ar *IS*.

Nu es tev esmu pastāstījis par latvieti, kāds tas ir manā laikā.

Latviete no 2010. gada

Ieva Lapiņa
Mālpils vidusskola,
9.^a klase

Velgas Kusinas zīm., Jaunlutriņu pamatskolas 3. klase

Tu esi tā viena, Tu esi tā mīļā –
Tu – mana Latvija.
Ik jaunu rītu es sveicinos vienmēr–
Labrīt, mana dzimtene!

Man mierīga dzīve, man labāka dzīve
Tik vien zemē Tavā.
Man' ilgas plēš pušu, kad tālu es esmu,
Tad ātrāk gribas mājās.

Gan saules staros, gan mākoņos drūmos
Tu esi visskaistākā.
Neviens Tev' man neatņems un cits arī neatdos,
Jo esi mums vienīgā.

Par Tavu godu mēs būsim kā klints –
Stiprā un lepnā tauta.
Tev pieder jau mana kvēlošā sirds
Es Tevi mīlu, Latvija!

Mīlestība – tikai to es Tev varu dot –
Mana dzimtene.
Man gribas vēl ilgi tā Tevi sveicināt –
Labrīt, Latvija!

Irina Česnokova
Rīgas Daugavgrīvas vidusskola,
7.^{b} klase

Karavīri Latvijai dod drošības sajūtu, ka tā ir aizsargāta, ka tā vairs nebūs pakļauta kādam. Man prieks, ka Latvijā vairs neiesauc karavīrus pret viņu gribu, mēs tikai redzam tos, kuri paši izvēlas šo likteni. Un tie, kuri to izvēlas paši, ir īsti drosminieki. Viņi cīnās par Latvijas drošību un neatkarību, lai gan šī paša iemesla dēļ viņi atrodas tālu no mājām, kuras cenšas nosargāt. Tas ir tas, ko Latvijai dod karavīri, bet ko varu dot es?

Zinu, ja pienāks brīdis, kad Latvija būs jāaizstāv, es to darīšu.

Latvija ir pelnījusi, lai mēs to uzturētu drošībā un kārtībā. Un ne mirkli nedrīkst aizmirst, ka Latvijai, pirmkārt, mēs dodam paši sevi.

Anastasija Konstantinova
Iecavas vidusskola,
9.^{b} klase

Es, tu, mēs... Katrs, kas dzīvo šeit, Latvijā, ir maza daļiņa no mūsu valsts. Es saku paldies Tev, Latvija, par visu, ko Tu man esi devusi – par skanīgo valodu, izglītību un brīnišķīgo zemi, kur dzīvoju.

Mēs daudz ko varam izdarīt, ja esam vienoti. Vēlos, lai pasaulē zina, kas ir Latvija, un mēs visi tad varētu teikt – tā ir vieta, kur cilvēkiem patīk būt vienotiem, stipriem un laimīgiem. Tā ir zeme, kur fano par Latvijas sportistiem un atbalsta tos pasaules un Eiropas čempionātos, olimpiskajās spēlēs. Ik sezonu piepildīt arēnu „Rīga" ar faniem, kas sauc: „Tikai Rīga, tikai *Dinamo*!" Tā ir arī zeme, kur 18. novembrī visi vienlaikus dzied valsts himnu. Tas, ko varu dot, nav daudz, bet toties no sirds.

Gita Pērkone
Bērzgala pamatskola,
6. klase

Kaivas Solvitas Ruņģes zīm., privātās vidusskolas „Patnis" 3. klase

Lai spētu saprast, ko es varu dot Latvijai, man ir jāpārzina Latvijas vēsture no pamatu pamatiem, jāizjūt katra dzimtās zemes dvēseles stīga gadsimtu griežos, jāizsmaržo rūgtenā rudzu maizes rika, jāizgaršo zeltainais medus, jāuzliek dzintara rotas un jāuzvelk rakstu rakstiem izrakstītie vecmāmiņas adītie dūraiņi. Latvija ir kā māte, kura auklē savus bērnus, sargādama tos un cerēdama uz labāku nākotni, palīdz mums atrast pareizo ceļu. Zilas debesis, zaļi plašumi... Tas viss Latvijai jau ir dots. Latvijai jau ir dota putna dziesma, lietus lāses un saules stari. Tai ir dota zilo ezeru zeme Latgale, plašo līdzenumu zeme Zemgale, vēju ieaijātā Kurzeme un Latvijas sirds – Vidzeme. Vai ir vēl kas, ko es varu dot Latvijai vairāk, nekā to jau ir izdarījis Dievs?

Vizuālās mākslas stundā skolotāja mums dod uzdevumu uzzīmēt savas izjūtas par Latviju. Es iegrimstu savā domu pasaulē, un kā atklāsme uzzibsnī doma, ka varbūt pats jautājums ir atbilde uz to? Paskatos uz klasesbiedriem. Kāds zīmē cilvēku ar karogu rokās, kāds cits zīmē ugunskuru, vēl cits – debesis. Man blakus sēž meitene. Viņa ir pabeigusi mākslas skolu, un, manuprāt, viņai šis uzdevums ir tik viegls kā pūciņa, kura lidinās pa debess jumu, bet viņa sēdēja nekustīgi. Arī tad, kad es vaicāju, kas noticis, viņa neatbildēja. Bet pēc kāda laika redzēju, ka pār viņas vaigu norit asara. Asara, kurā ir sarūgtinājums par to, ka māmiņa un tētis jau vairākus gadus dzīvo Īrijā, lai nopelnītu ģimenei iztiku, sarūgtinājums, ka viņu un mazo brālīti audzina mīļā vecmāmiņa, kura cenšas viņiem aizstāt vecākus, sarūgtinājums par vecāku mīlestības trūkumā pavadīto bērnību.

Mana lapa joprojām bija tukša, bet šī asara manī pamodināja kaut ko tādu, par ko iepriekš nebiju aizdomājusies un iedziļinājusies. Kāpēc cilvēkiem ir jāatstāj savas dzimtās mājas un jādodas svešumā? Kāpēc bērniem jāraud un jāsauc vēlajos vakaros māmiņa, lai palasa pasaku? Kāpēc?...

Un tad es saprotu, ko es varu dot Latvijai – savas zināšanas, vēlmi apgūt profesiju, ar savu darbu nākotnē veicināt Latvijas izaugsmi, iesaistoties dažādās sabiedriskās organizācijās, rūpēties par to, lai Latvijas valdība un Saeimas deputāti rūpētos galvenokārt par tautu, nevis par saviem pašlabumiem. Un tad es paņēmu papīra lapu un uzzīmēju sirdi, un iekrāsoju to karoga krāsās. Lai katra latvieša sirds pildītos ar mīlestību pret tēvzemi, pret apkārtējiem.

Mīlestību ir ļoti grūti aprakstīt vārdiem, to var izjust tikai ar sirdi. Es to redzu, jūtu un mācos no saviem vecākiem, kuri soli pa solītim, pārvarēdami grūtības, strādā, lai man ar brāli būtu viss nepieciešamais, lai mēs augtu, mācītos un pilnveidotos.

Latvija, tās ir mūsu saknes, mūsu tautas gara mantojums, iznests cauri gadu simtiem, tā ir mūsu mazā, mīļā zemīte pie mūžīgi šalcošās Baltijas jūras.

Solveiga Strode
Kārsavas vidusskola,
9.^{b} klase

Alda Dunauska zīm., Vilces pamatskolas 4. klase

Dzīvojot šeit, cilvēks ir kā vienots veselums ar tēvzemi. Aizbraucot prom, tas pazūd, un cilvēks vairs neiederas tajā svešajā vietā, jo tur nav viņa stādītās ābeles, koptās bišu dravas un, protams, iemīļoto bērnības vietu.

Latvija, Tev varu solīt savu uzticību. Pavisam noteikti es saviem bērniem vispirms iemācīšu dzimto valodu, tādējādi varu teikt, ka viņi būs īsti latvieši. Es mācos saskatīt notikumos gaišo un pozitīvo. Es piedalos olimpiādēs, rodu godu un atzinību sev, skolai un, protams, arī Tev, mana Latvija, jo gudri cilvēki dara valsti stipru.

Es Tev varu dot savu cerību sapņus par eņģeļiem, kas sargās ikviena dvēseli. Dažreiz šie eņģeļi pārvērstos par vienkāršiem cilvēkiem, lai arī citus mācītu priecāties un nekad nepadoties grūtībām. Sastopoties ar šiem brīnuma nesējiem, cilvēki saprastu, ka arī smaids ir kā eliksīrs dvēselei, kas dod daudz siltuma, gaišuma un spēka.

Daina Damberga
Lēdurgas pamatskola,
8. klase

Var būt kāds no mums izaugs un kļūs par labu ārstu. Kāds veltīs savu dzīvi, lai sargātu Latvijas iedzīvotājus. Es vēl nezinu, par ko strādāšu, kad izaugšu liela. Pagaidām es tikai mācos, un viss, ko varu dot, ir labas atzīmes un sasniegumi mācībās. Katrs no mums var uzlabot situāciju mūsu dzimtenē, izaugot par labiem speciālistiem.

Tomēr ir vēl kas, ko varu dot. Katru rītu, ejot pa ielu, varu smaidīt cilvēkiem, ko sastopu savā ceļā. Tikai viens smaids no rīta var uzlabot garastāvokli visai dienai. Visiem būs labs garastāvoklis, un ikkatram paveiksies!

Jekaterina Ivanova
Daugavpils 3. vidusskola
9.^{b} klase

Tu mana lielākā bagātība,
Mans lepnākais pūrs,
Sevi vēlos Tev dāvāt,
Kaut tas, kā diženam ozolam
Vēl vienu zīli sniegt.

Tomēr cerībā,
Ka izrādīsies tā meža mātes svētīta,
Dāvāju Tev
Pašas lolotu liepu.

Manas rokas,
Lai zemes sirdi atdzīvina.
Manas pēdas
Lai Tavus ceļus vairo.

Manas gaišās domas
Lai īstenojas zem šīs debess velves,
Mans ceļš
Lai drošākais ceļabiedrs Tev.

Kristiāna Martinsone
Limbažu 3. vidusskola,
11. klase

Sannijas Ērmanes zīm., Baumaņu Kārļa Viļķenes pamatskolas 1. klase

Kā latvietei tas ir mans pienākums pret valsti, pret savu tautu – Latvijai dot daļu no sevis. Es lepojos, ka dzīvoju šajā zemē, kur tautas spēks ir tās dziedāšana, nevis grautiņi ielās. To skaidri atspoguļo Dziesmu un deju svētki ar milzīgo dalībnieku un skatītāju skaitu, degsmi, emocijām un enerģiju, ko tie sniedz. Gan piedaloties, gan tikai vērojot šos svētkus, pat vismazākā patriota sirds ietrīsas un katrā sūniņā skan dziesma. Man patīk tieši šeit – Latvijā, jo pirmie saules stari, pirmie soļi, pirmā noplūktā pienenīte un mātes smaidi ir piedzīvoti tieši šajā zemē, kur vasaras saules stari karsē plecus un lietutiņš draiski krīt matos. Rudens bargais lietus un vēji parāda dabas spēku, ziemas maigās pārslas, viena skaistāka par otru, ir tik aukstas, bet sirdī rada siltas jūtas. Pavasara trauslums atspoguļojas katrā pumpurā. Ko gan es varu Latvijai dot, ko viņa vēl nav saņēmusi? Manuprāt, visskaistākais un svarīgākais jau ir iedalīts. Es varu dot savu spēku, enerģiju un prieku, lai Latvija pilnveidotos. Esmu maza daļiņa no divarpus miljona, bet no katras mazās daļiņas veidojas tauta, kas sevi dēvē par latviešiem. Stipra tauta veido stipru, augošu un attīstītu valsti. Ja vēlamies spēcīgu un labsirdīgu Latviju, katram ir jāsāk ar sevi.

Latvijā mamma pirms 16 gadiem dāvāja man dzīvību. Tas ir lielākais dārgums, ko varētu dot Latvijai. Ceru, ka man to nekad nevajadzēs darīt. Pagaidām es dodu labu rītu sētniekam un paceļu nokritušu cimdu svešiniekam. Es nemetu zemē papīrus, apgrūtinot kādu citu. Es nekad nedaru pāri dzīvniekiem. Noskumušam vīriņam uz parka sola dodu labu domu, kas ir viens no lielākajiem spēkiem. Vienmēr labi mācos, lai nākotnē varētu parūpēties ne tikai par sevi, bet vēl kādu no latviešiem, lai savas zināšanas varētu izmantot savas valsts ekonomikas vai kultūras attīstībai. Lai palīdzētu citiem, es piedalos dažādos pasākumos. Kādreiz par sevi vēlētos teikt, ka esmu pelnījusi būt šajā valstī.

No mazām lietām rodas lielas lietas. Viss sākas no mazumiņa. Apzināties savu tautību un savu vērtību tautas sastāvā vajadzētu katram. Jāsāk ir ar garīgajām vērtībām un izglītību, tad arī gūsim ievērojamus panākumus citās dzīves jomās. Tā es domāju un to arī Latvijai varu dot.

Zelma Sergejeva
Kandavas K. Mīlenbaha vidusskola,
9.b klase

Latvija, Tu man esi devusi tik daudz! Šo unikālo valodu, šo skaisto zemi, šo drošsirdīgo tautu – tas viss ir Tevī, Tavā vārdā – Latvija. Un arī es dzīvoju ar šo vārdu, un arī man ir gods būt daļai no tautas – latvietei. Šo godu var izpaust, esot labam cilvēkam, ceļot Latvijas godu citur pasaulē, nepostot tēvzemi un, protams, nekad nenopeļot savu valsti.

Es Te, Latvija, varu dot savu prieku, smaidu, spēku, drosmi, radošumu un prātu. Esmu gatava dot visu, jo Tu man esi devusi vārdu, un man ir gods ar šo vārdu – Latvija – dzīvot.

Maija Krastiņa
Iecavas vidusskola,
9.ª klase

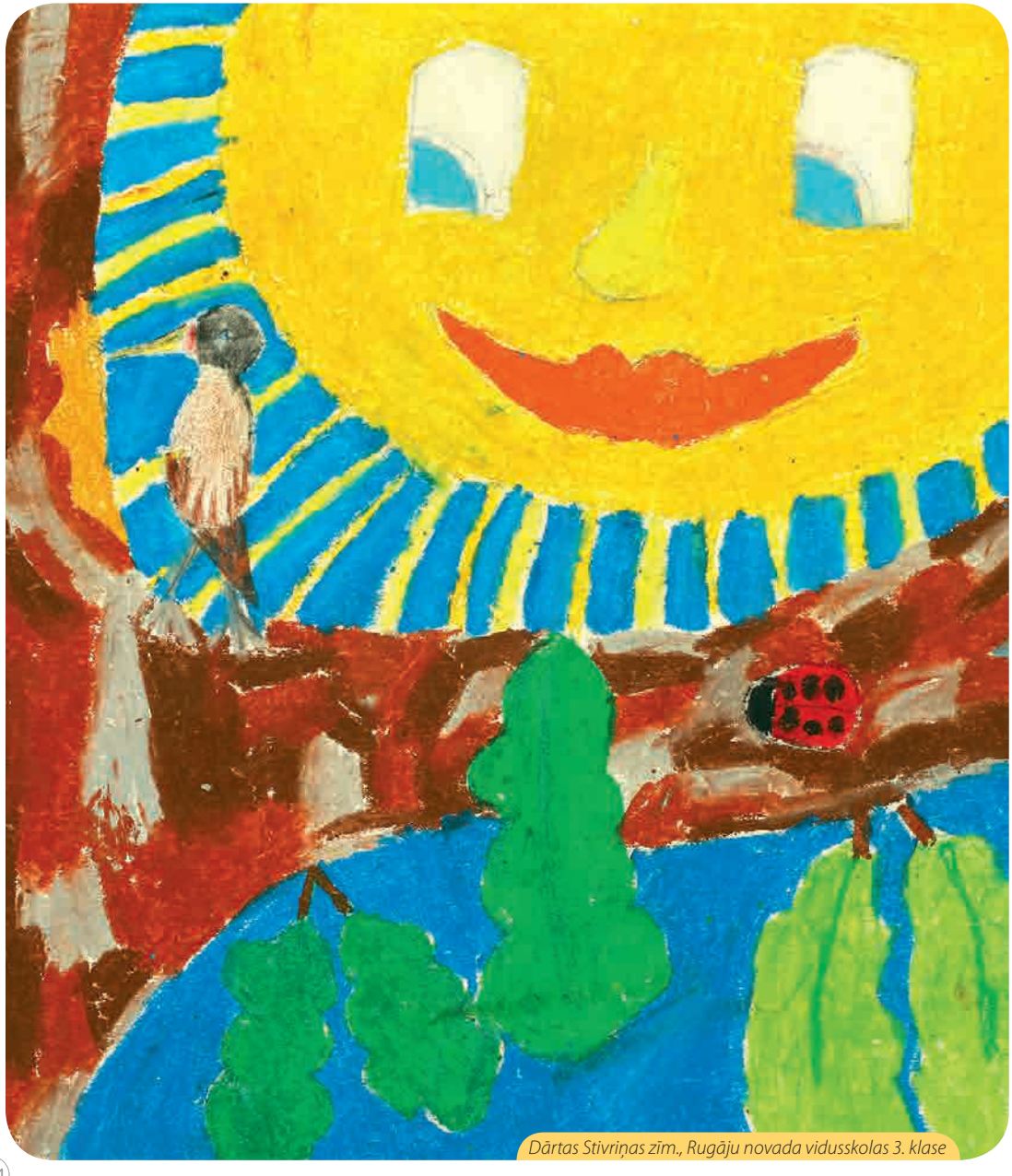

Dārtas Stivriņas zīm., Rugāju novada vidusskolas 3. klase

Manas mājas ir te – Latvijā, Rugājos – dzimtajā pusē. Varu doties, uz kuru pusi gribu, bet neviena sveša zeme nebūs tik laba, skaista un mīļa kā Latvija. Ar saviem labajiem darbiem mēs spējam veidot Latviju labāku. Labi mācīties, palīdzēt vecākiem, būt laipniem un smaidīgiem – arī tie ir labie darbi, uz kuriem spējīgs katrs no mums. Mūsu senči ir darījuši visu iespējamo, lai Latvijas karogs varētu brīvi plīvot vējā. Tagad mums ir jāturpina veidot Latvija, jo mūsu valsts esam mēs paši.

Latvijas daba ir neaprakstāmi skaista, tomēr iedzīvotāji bieži vien to nenovērtē. Vasaras man ir vismīļākās. Es guļu uz savas mīļās zemes un vēroju, kā vējš dzenā mākoņus. Ikviens saules stars, kas silda manu vaigu, man ir mīļš. Ir jāprot novērtēt krāšņā Ventas rumba Kurzemē, galvaspilsēta Rīga Vidzemē, labības tīrumi Zemgalē un ezeru bagātība Latgalē. Ir jācenšas nepostīt, bet saudzēt mūsu tēvzemi. Vienalga, kādi mēs esam – jauni, veci, lieli vai mazi –, mēs esam Latvija!

Lai kādi laiki bija, ir un būs, mums jāapzinās savas tautas svētums un spēks. Mums jāiestājas par savu karogu, savu zemi un tautu!

Diāna Smoļaka
Rugāju novada vidusskola,
8. klase

Mīļā Latvija!

Vienmēr esmu apbrīnojusi Tavu drosmi un spēju saturēt mazo latviešu tautu kopā vairāku gadsimtu garumā. Ļoti ilgus gadus Latvija ir tikusi apspiesta un bija aizliegts kopt latviešu kultūru – tie ir bijuši grūti laiki. Protams, jāsaka paldies visiem cilvēkiem, kuru dēļ tu tagad esi tāda, kāda esi. Man prieks, ka tu esi neatkarīga un brīva! Zinu arī to, ka tagad Tev neklājas viegli, bet es ticu, ka viss nokārtosies.

Es vēlos teikt lielu paldies par to, ka drīkstu brīvi runāt latviski, svinēt Līgo svētkus un dziedāt visas latviešu atmodas dziesmas un tautasdziesmas, kuras kādos vēstures posmos bija aizliegtas. Ļoti priecājos, ka Latvijā nav divvalodības, bet ir viena valsts valoda – latviešu valoda. Paldies par to, ka mani vecvecāki izdzīvoja juku laikos un 2. pasaules kara gados. Tu latviešu karaspēkam devi drosmi un iededzi viņos lielu cerību un dzimtenes mīlestību, viņi Tev ticēja, un Tu ticēji viņiem.

Es, Latvija, Tev novēlu izturību! Ja jau tu esi pārcietusi tik grūtus laikus kā abus pasaules karus, tad izturēsi arī pārējo. Es vēlu Tev neatkarību un arī ceru, ka ekonomika valstī nostabilizēsies un sāksies uzplaukuma gadi kā trīsdesmito gadu vidū, kad Kārļa Ulmaņa valdība sakārtoja valsts saimniecību un ekonomiku.

Daudz baltu dieniņu!

Gita Sauka
Lubānas vidusskola,
9. klase

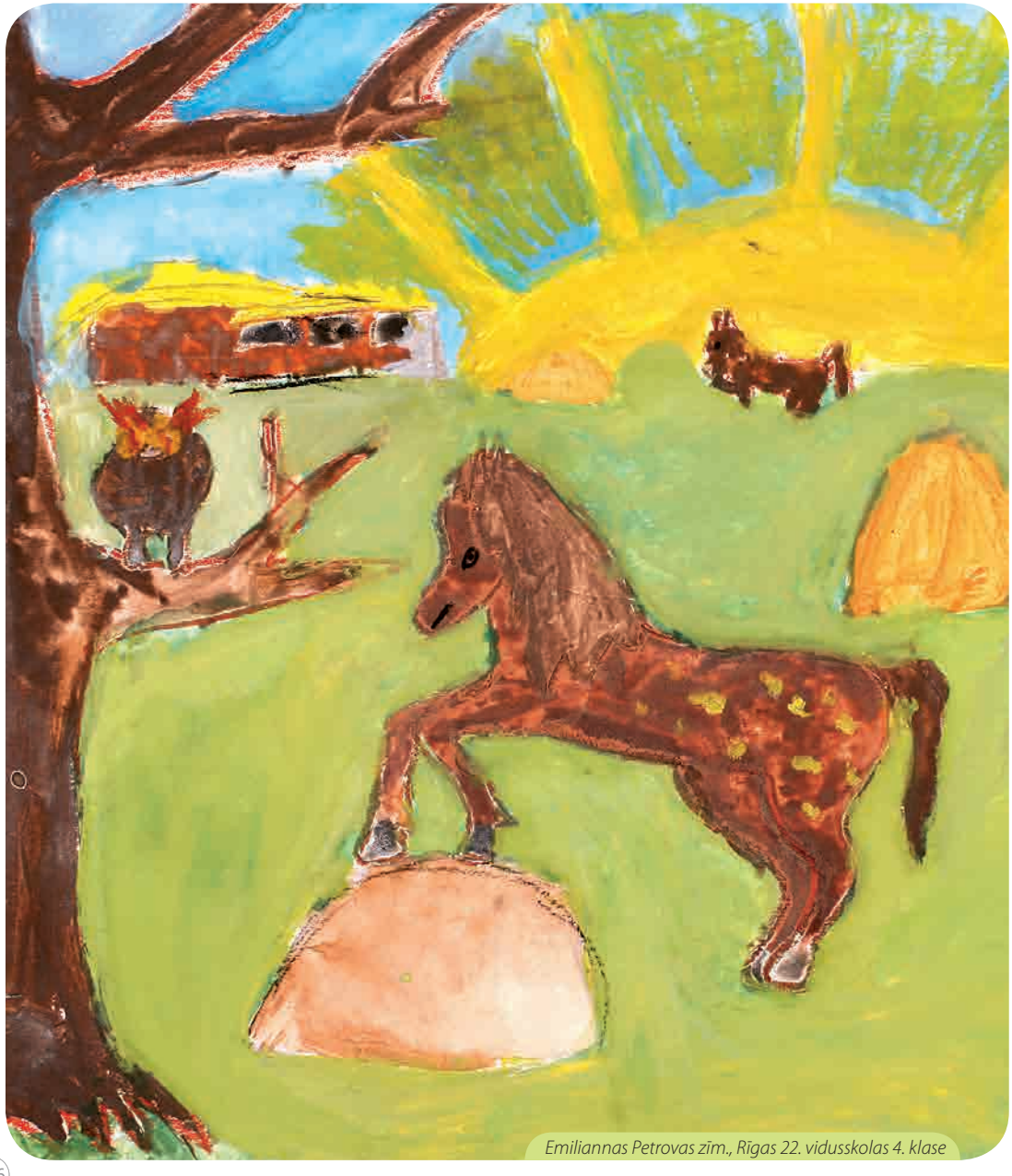

Emiliannas Petrovas zīm., Rīgas 22. vidusskolas 4. klase

Latvija ir mana dzimtene, mana valsts. Skolā esmu daudz mācījies par Latviju un to, ka sava valsts ir jāmīl. Es uzskatu, ka katrā latvietī ir jābūt patriotismam un lepnumam par savu zemi un tautu.

Par sevi varu teikt, ka esmu Latvijas patriots. Es darbojos jaunsargos, kur apgūstu militārās zināšanas, un, ja vajadzēs aizstāvēt dzimto zemi, darīšu to ar vislielāko atbildību. Mācos dziesmas par Latviju, dziedu tās kopā Latvijai veltītajos svētkos un jūtos lepns. Jau astoņus gadus dejoju Viļķenes kultūras nama skolēnu deju kolektīvā „Trejdeviņi". Esmu uzstājies daudzos koncertos, piedalījies Skolēnu dziesmu un deju svētkos, tādējādi saglabājot un popularizējot mūsu folkloras mantojumu un latviskās tradīcijas.

Zinu, ka Latvijai ir vajadzīgi gudri un izglītoti cilvēki. Man ir labas sekmes, veiksmīgi piedalos dažādos mācību priekšmetu konkursos un olimpiādēs, bet ar saviem panākumiem īpaši nelielos. Kad izaugšu, savas zināšanas veltīšu Latvijai. Šobrīd vēl īsti nezinu, par ko vēlos kļūt, bet zinu, ka palikšu Latvijā un šeit arī strādāšu.

Es esmu savas zemes patriots, un man rūp, kas notiks ar Latviju nākotnē. Kaut pašlaik mūsu valstij ir grūti, manuprāt, nevajag par to tik daudz runāt. Latvieši ir stipra un vienota tauta ar senu vēsturi. Ceru, ka Latvijas ekonomika attīstīsies un cilvēki nebūs tik negatīvi noskaņoti. Novēlu Tev čaklus, gudrus un izglītotus ļaudis!

Toms Jānis Eglītis
Baumaņu Kārļa Viļķenes pamatskola,
9. klase

Es runāju latviski, domāju latviski un dzīvoju latviski. Esmu īsta latviete, ievēroju latviešu tradīcijas un svinu latviešu svētkus. Es Latvijā kādam esmu draudzene, kādam meita, kādam mazmeita, kādam klasesbiedrene, kādam skolniece. Es Latvijā kaut kas esmu, es nepalikšu tukša vieta cilvēku atmiņās. Latvija, ar gadiem, kad es sasniegšu savus mērķus, arī Tev likšu sevi atcerēties. Cerams, ka ar prieku.

Man tagad ir ģimene, un kādreiz es veidošu pati savu ģimeni. Tad, kad es būšu pārliecināta par savu darbu un karjeru, tad domāšu par savu ģimenes veidošanu. Es vēlos mīļoto cilvēku un bērnus. Tad man būs viss, ko man ģimenes dzīvē gribas sasniegt. Latvijai es esmu cilvēks ar mērķiem un ambīcijām. Cilvēks ar saknēm Kārķos. Tad jau redzēs, kur dzīve mani aiznesīs tālāk, bet Kārķi tik un tā būs manējie.

Latvijai es dāvāju savas domas un darbus. Es mācos Latvijas dēļ, jo es kādreiz kļūšu par prezidenti un mainīšu cilvēku dzīvi Latvijā! Pasmaidījāt? Bet ja es ļoti gribēšu...

Laila Juškeviča
Kārķu pamatskola,
9. klase

Latvijai viss jau ir, viss, ko mums vajag, un mums atliek tikai būt laimīgiem!

Annika Valma
Rīgas Igauņu vidusskola,
8. klase

Asnātes Pujiņas zīm., Vārkavas vidusskolas 4. klase

„Mācies labi, lai Latvijai ir ar ko lepoties!" skan skaisti un lepni, bet varbūt nedaudz pārspīlēti...

Latvijai varu dot savu prieku. Mans prieks ir mana ģimene, draugi un hobiji. Ģimene – tie ir vissvarīgākie cilvēki manā dzīvē. Pateicoties viņiem, esmu šajā pasaulē. Mans prieks ir arī mani draugi. Bez draugiem nebūtu pozitīvu emociju. Man patīk tas, ko es daru, un manī tas izraisa prieku.

Savai dzimtenei novēlu nepadoties. Vajadzētu noturēt cilvēkus šeit, lai viņi nodotos uz ārvalstīm! Latvija, kļūsti vēl labāka, lai arī citas valstis Tevi pamanītu un zinātu, kas Tu tāda esi.

Aija Drozova
Salas vidusskola,
7. klase

Vai Tev patīk mūzika, mana Latvija? Man patīk, un es domāju, ka Tev arī. Vai Tu dzirdi mūzikas skaņas, pat pašas vienkāršākās? Arī gurkstošs sniegs ziemā ir skaņa. Mūsu soļi dziļajā, pūkainajā sniegā rada mūziku, rada ritmu. Vēl man ļoti patīk rudenī iet pa čaukstošajām lapām un klausīties to radītajās skaņās. Tās ir skaistas skaņas. Tās pierāda, ka esam dzīvi, ka mēs jūtam un mīlam. Un cik skaistas ir putnu dziesmas pavasarī! Arī putni Tevi mīl. Arī viņi Tev velta savas dziesmas, jo vēlas, lai Tu būtu laimīga. Tava laime dara mūs visus laimīgus. Rudenī putni nekad Tevi nepamet, lai kā Tev varbūt liktos. Viņi aizlido ar domām par atgriešanos. Tas arī ir svarīgākais – kaut arī putni Tevi pametīs, viņi tomēr Tevi mīlēs un cieši, cieši turēs savā sirdī. Vēl es zinu, ka Tev ļoti patīk bērnu dziesmas, ko viņi velta Tev. Pavisam nesen piedzīvojām svētkus, kuros vienmēr parādās latvju tautas spēks. Es zinu, ka Tev ļoti patika Dziesmu un deju svētki. Man arī. Tā ir tik ļoti laba sajūta – dziedāt Tev par godu.

Kad es redzu, kā atplaukst cilvēku sejas, kā atkal kā smaidošs zieds atplaukst mūsu tauta, manā sirdī ielīst siltums un prieks par to, ka esmu Tava meita, ka esmu latviete. Manī ielīst spēks, un es apzinos, ka varu paveikt visu, par ko vien sapņoju.

Es zinu, ka Tu smaidi par ikvienu labdarībā saziedoto santīmu, par ikvienu dvēselīti, ko mēs esam varējuši izglābt, par ikvienu bērniņu, kam tiek dota iespēja dzīvot. Tev noteikti sāp par visiem, kuri dzīvo ciešanās un sāpēs. Man arī tas sāp. Es spēju tikai Tavā vārdā palīdzēt viņiem, jo es lieliski apzinos, ka man ir dots viss, bet ne visiem ir tā paveicies. Ko tad es vēl citu varu dot, ja ne mīlestību, līdzcietību, palīdzību? Tas ir tik liels prieks redzēt, kā piepildās kāda bērna sapnis un apzināties, ka arī es esmu tur pielikusi savu roku. Es zinu, ka tā Tev ir liela dāvana.

Es darīšu visu, lai celtu un godinātu Tevi, un ticēšu saviem un Taviem spēkiem. Nav nevienas citas vietas, kur es vēlētos atrasties vairāk kā te, manā mīļajā Latvijā.

Renāte Luīze Cietvīra
Talsu Valsts ģimnāzija,
8. klase

Viktorijas Lavrenovas zīm., Nīrzas pamatskolas 2. klase

Es Latvijai varu dot savu uzticību. Dot uzticību man nozīmē nepamest to. Nedoties dzīvot uz ārzemēm. Es Latvijai varu dot savu mīlestību. Dot mīlestību man nozīmē to kopt. Nepiesārņot Latviju, lai tā kļūtu vēl skaistāka. Tā arī izpaužas cilvēku mīlestība pret Latviju, jo, kopjot savas mājas apkārtni, mana valsts kļūst sakoptāka un tīrāka.

Es viena Latvijai varu dot pavisam maz, bet visi kopā mēs varam izdarīt ļoti daudz. Ir cilvēki, kas nes Latvijas vārdu pasaulē. Tie ir mūsu sportisti, mūziķi, režisori. Tas, ko cilvēki velta Latvijai un dara to ar prieku, apliecina viņu mīlestību. Mums katram ir kas jādara, lai apliecinātu savu mīlestību pret Latviju. Tas nebūs valsts iedzīvotājs, kas nemīlēs savu zemi – valsti, kurā dzīvo.

Būsim saticīgi un priecāsimies, tad Latvija kļūs gaišāka un mīļāka.

Annija Dubova
Balvu pamatskola,
5.ª klase

Es varu dot sirdsmieru, varu dot mīlestību, jo mīlu Latviju. Latvijā nav kara, tā ļauj man pilnveidoties. Latvija man daudz ko iemāca, tieši tādēļ es pēc tam iegūto varu dot tai atpakaļ.

Cilvēks viens nevar rūpēties par Latviju, tieši tādēļ ir tauta, tai jābūt uzticīgai un vienotai.

Ir jāmāk sapņot vaļējām acīm, ir jāmāk mīlēt no visas sirds. Mīli Latviju caur asarām un priekiem. Ir jātic un jāmīl, tādēļ es lūdzu: „Dievs, svētī Latviju!"

Emīlija Morica
Baldones Mūzikas pamatskola,
5. klase

ISBN 978-9984-815-43-5